COLECȚIA SFINX

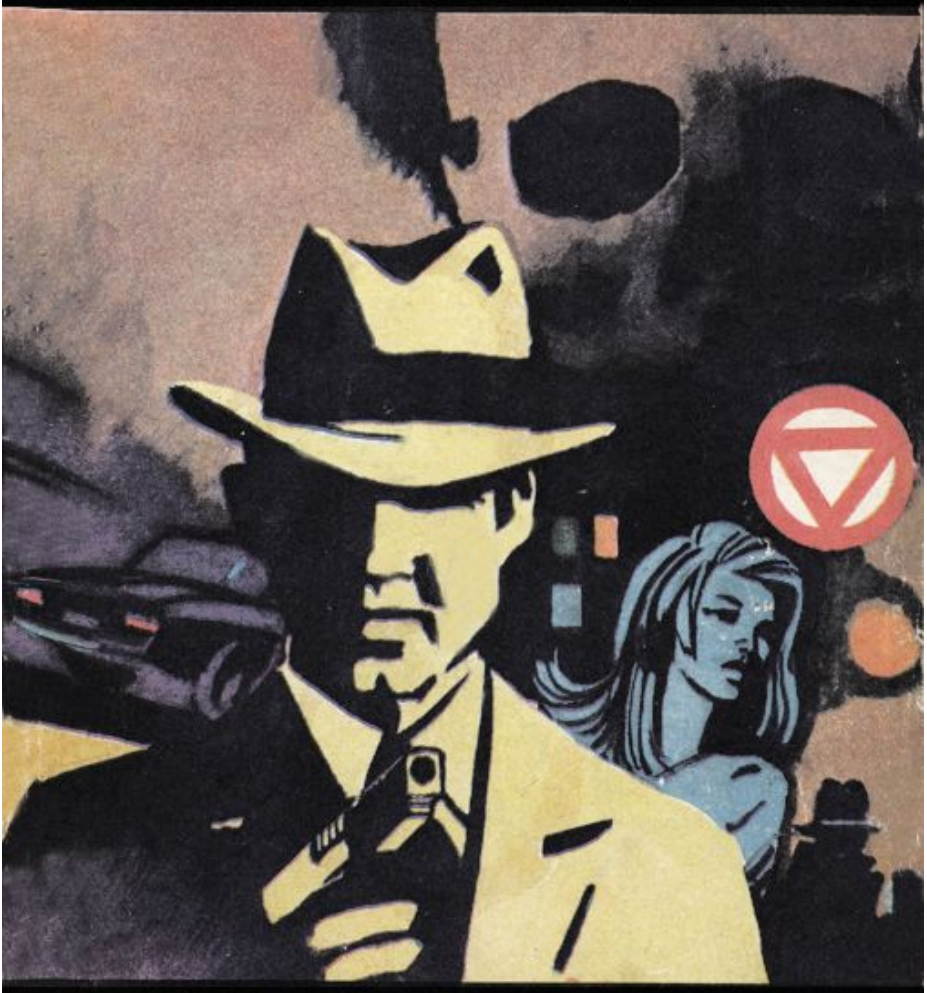

STELIAN SÂRBU

EU AM UCIS MOARTEA

STELIAN SÂRBU

EU AM UCIS MOARTEA

Roman

Colecţia SFINX nr. 17
Editura MILITARĂ
1974

1

Pustiul îl înconjura de pretutindeni; nisipul fierbinte îi fugea de sub picioare, dar el mergea cu o imensă greutate atîrnată de glezne. Păşea ca un automat. Ochii îl usturau, lăcrimau continuu şi lacrimile se prelingeau pe obraji pînă în colţul buzelor. De undeva, din el, se ridica o dogoreală nesuferită şi dureroasă ca o rană deschisă şi-i umezea buzele cu ceva sărat şi amar, stîrnindu-i o sete insuportabilă. Îşi trecu palmele peste faţă întinzîndu-şi lacrimile şi sudoarea, amestecîndu-le cu firişoarele de nisip fierbinte. Înghiţi în sec; o durere ascuţită îi fulgeră gîtlejul, iar între dinţi nisipul scrîşni sfredelindu-i creierul. Ar fi vrut să se oprească, să se întindă şi să aştepte (ce, nici el n-ar fi putut spune), dar ceva, mai puternic decît el, îl mîna înainte. Se tîra într-un efort zadarnic, ca o jucărie cu arcul întors pînă la refuz.

Cerul se coborîse jos de tot, ireal de alb şi tremurător — apă limpede şi înşelătoare; întindea mîinile să-l apuce, să-i simtă mătasea cum se prelinge printre degete, să se topească în palmele uscate şi el să soarbă, să soarbă la nesfîrşit.

Dar degetele chircite, lacome, se mişcau într-o desperare zadarnică. Cerul nu se depărta de el, însă nu putea să-l atingă... Căzu într-un genunchi; se ridică greu clătinîndu-se şi bolborosind cuvinte fără noimă. În urmă, vîntul subţire îi acoperea urmele şi nu mai rămînea nici măcar amintirea trecerii lui...

Zări un pîlc de copaci ciudaţi, cu frunzele verzi ce se zbăteau, şi îşi frecă ochii injectaţi. Îşi aminti de fata morgana, şi din gîtlejul rănit se revărsă un strigăt al desperării.

Dar nu-l auzi, ca şi cum ar fi fost surd; nici ecoul nu-i răspunse. Îşi duse palmele la urechi şi strînse cu putere. Strigă din nou, mai tare, cuvintele se zbătură în el, se amplificară, îl scormoniră. Privi din nou; copacii nu dispăruseră. Începu să alerge cu gura deschisă, înghiţind aerul încins, împleticindu-se. Iar copacii nu se

depărtau, nu fugeau. „Nu-i fata morgana, nu-i fata morgana!“

Se prăvăli la marginea unui ochi de apă, cu pleoapele închise, cu degetele scurmînd nisipul, întinzîndu-le spre unda de răcoare. Se tîrî şi fruntea încinsă atinse apa rece. Începu să plîngă, şi să rîdă, şi să strige. Deschise ochii. Copacii, ochiul de apă toate fugiră şi se topiră în undeva, iar el, speriat, gemu prelung.

— Te-ai trezit, şoricelul meu? Cît te-ai mai zbuciumat în somn!

Marin se crispă şi îşi duse mîna la frunte. Îndepărtă prosopul umed, privi tîmp în jur, încercând să înţeleagă ce se petrecuse cu el, unde se afla şi cine era femeia care îl alinta cu acest nesuferit „şoricelul meu“. Femeia de lîngă el era frumoasă şi surîzătoare. Zîmbi şi el, iar femeia se aplecă peste pat şi-l sărută uşor pe obraz. Căuta prin mintea înceţoşată de aburul alcoolului acel fir de care să se poată agăţa ca să-şi poată aminti tot ce se întîmplase, cum ajunsese aici.

...Îl condusese la aeroport pe colegul său Onisie, care se înapoia în ţară. Tranzacţia cu firma fusese perfectată. El mai rămăsese cîteva zile pentru unele formalităţi. Plecarea colegului declanşase un val de solicitudine neaşteptată din partea împuternicitului firmei. Se gîndi că nu putea fi vorba decît de vicleşuguri comerciale şi deveni mai circumspect. Dar totul se desfăşura normal; cel puţin aşa i se părea lui. Formele, pentru care mai rămăsese, se încheiau corect, nimeni nu încerca să ceară vreo favoare. Dar ieri seară... Atunci începuse totul.

Se afla într-un restaurant cu însoţitorul său. De masa lor se apropiase un bărbat distins, cu părul uşor încărunţit, împreună cu două doamne elegante. însoţitorul făcu prezentările. Domnul distins era doctor chimist, iar cele două doamne, prietenele sale. Au discutat, au glumit, apoi s-au dus la un bar. Atmosfera aţîţătoare, alcoolul, avansurile discrete pe care începuse să i le facă una dintre doamne, toate la un loc l-au înfăşurat într-o pînză subţire, molatică, plină de promisiuni. Femeia l-a sărutat în glumă pe obraz, l-a mîngîiat şi i-a mărturisit că este genul de bărbat care-i place. Nu-şi mai amintea cînd plecase însoţitorul său. Nici ce mai făcuse după aceea. Parcă mai dansase, mai

băuse... Iar acum se trezise, după un vis zbuciumat, lîngă această femeie care-i zîmbea complice şi-l dezmierda stupid şi profesional.

Femeia îi masa fruntea cu îndeminare, sărutîndu-l din cînd în cînd, şi-l compătimea subţiindu-şi glasul ca o fetiţă răsfăţată. „La urma urmei, asta-i!", căută să-şi alunge începutul unei anxietăţi. Răspunse insistentelor dezmierdări ale femeii cu un sărut de convenienţă. Femeia înţelese nuanţa, dar nu-şi trădă nemulţumirea. Se ridică de lîngă el vioaie, aşa ca într-o joacă, îl ciupi uşor de ureche rîzînd cu dinţii albi şi frumoşi.

— Hopa, sus, şoricelul meu! Să mergem, este tîrziu!

...S-a despărţit de ea cu un sentiment de uşurare, promiţîndu-i că are s-o revadă. I-a urmărit silueta pînă ce s-a pierdut în forfota bulevardului.

Camera de hotel i se părea rece, inospitalieră. Parcă pereţii îl apăsau şi fiecare lucru îl privea pînditor. Avea o ciudată senzaţie că gesturile, paşii îi sînt urmăriţi, ca şi cum cineva i-ar striga, în orice moment, cu glas tare, gîndurile cele mai intime. Încercă să doarmă, dar somnul fugea de el speriat. Se plimbă prin cameră cuprins de nelinişte.

Începuse să se înnebunească. Deschise fereastra. Pînă sus, la el, se prelingea un zgomot continuu şi uniform — zgomotul bulevardului — şi asta îi făcea bine, îl liniştea. Sună telefonul şi tresări ca şi cum cineva l-ar fi bătut pe umăr. Cine putea să-l cheme tocmai acum, la ora aceasta? Brusc, îi trecu prin minte femeia în braţele căreia petrecuse noaptea trecută. La despărţire, îi promisese că are s-o revadă. Dar cum aflase unde locuieşte el? După cîte îşi amintea, nu-i spusese. Nu era însă tocmai sigur că în momentele acelea de ameţeală nu-i dăduse adresa hotelului şi numărul camerei.

La telefon nu era însă femeia, ci altcineva. Recunoscu vocea chimistului cu care fusese la bar, prietenul celor două femei. Căută să pară plăcut surprins. îşi struni inflexiunile vocii, voind să-l convingă că tocmai acesta era telefonul pe care îl aştepta.

Krugenn, chimistul, îi spunea că trecuse pe acolo întîmplător şi se gîndise să-i facă o surpriză. Era o seară minunată; îl invita la o plimbare şi la o şuetă în doi. Parcă intuind nehotărîrea lui Marin, deveni stăruitor şi-i mărturisi că este singur şi se plictiseşte de moarte. Marin acceptă şi, peste cîteva minute, cobori în holul elegant. Krugenn îl întîmpină jovial şi-i strînse puternic mîna, cu o familiaritate cuceritoare. Marin îşi spuse că, la urma urmei, făcuse bine că acceptase invitaţia. Avea să tatoneze, poate afla de la chimist ce făcuse, de fapt, în timpul despre care el nu-şi mai aducea aminte. Ieşiră din hotel şi se amestecară în mulţime.

Discutau banalităţi. Krugenn, degajat, ca un om care are timp şi nu ştie cum să-l piardă; Marin, mereu la pîndă, aşteptând o singură aluzie la seara petrecută împreună. Dar Krugenn părea că a fost cuprins de amnezie şi nu-şi mai aminteşte nimic. Delicateţea lui Krugenn, dacă era într-adevăr vorba de aşa ceva, Marin nu o aprecia deloc. Îl interesa să ştie ce făcuse. Încercă să aducă discuţia despre seara trecută, însă Krugenn evită cu abilitate. Marin nu mai insistă. De vreme ce chimistul ocolea acest subiect, însemna că, pur şi simplu, n-avea ce să-i spună.

Părăsiră bulevardul aglomerat şi apucară pe o stradă liniştită, luminată discret de becuri fluorescente. Krugenn îi lăsase braţul şi acum vorbea cu însufleţire, însoţindu-şi cuvintele cu gesturi largi.

— Aici locuiesc eu, îi spuse Krugenn oprindu-se în faţa unei case cochete înconjurată cu un gard de beton şi fier forjat.

Marin se opri şi el şi îl întrebă, mai mult ca să spună ceva:

— Locuiţi singur?

Krugenn încuviinţă cu un da laconic şi Marin continuă:

— Frumoasă casă... Şi foarte liniştită. Cu zăpăceala asta modernă, puţină linişte este binevenită.

Krugenn ridică din umeri şi surîse.

— Ştiţi ce? Am o propunere: vă invit să bem o bere rece. Cred că o să compenseze cumva deranjul pe care o să-l găsiţi într-o casă de burlac.

Marin recunoscu, în sinea lui, că nici o băutură nu putea să fie

mai potrivită decît un pahar cu bere, pentru a-şi potoli setea care începuse să-l chinuie.

Berea era, într-adevăr, bună şi gazda amabilă.

— E rece, spuse Marin tamponîndu-şi buzele umede cu batista.

— Am să vă dau ceva, spuse Krugenn ridicîndu-se de pe fotoliu. Stătu puţin timp aplecat peste birou, răsfoi nişte hîrtii, pînă găsi ce căuta, şi se apropie de Marin.

— Ce sînt astea? spuse Marin după ce Krugenn îi puse în braţe un teanc de fotografii.

— Fotografii, zîmbi cu nevinovăţie Krugenn.

Marin le privi, la început uimit, apoi din ce în ce mai speriat. Senzaţia aceea de nelinişte, de care crezuse că a scăpat, îl cuprinse dintr-o dată şi capul începu să-i vuiască iar mobila din cameră să se estompeze. În fotografii era el, la bar, cu femeia aceea agăţată tandru de gîtul lui. Cine le făcuse şi cînd? Nu-şi amintea.

— E o fată delicioasă Doris, nu? răspunse Krugenn privirii descumpănite a lui Marin... E o mică întreprindere care fabrică fericirea. Unii o plătesc foarte scump, alţii n-o pot obţine pe nici un preţ, iar alţii, ca dumneavoastră, de pildă, pe gratis, sau aproape pe gratis.

Marin încercă să intre în jocul lui Krugenn şi rîse. Apoi, duse precipitat paharul la buze şi sorbi grăbit pînă la ultimul strop, ca şi cum ar fi toastat în cinstea lui Doris. Krugenn ridică şi el paharul şi chiar toastă:

— Pentru dumneavoastră, pentru Doris, pentru scurtele clipe de fericire ale acestei prea scurte vieţi. Bău încet. Apoi, scoase portţigaretul şi, după ce îl servi pe Marin, îşi aprinse şi el o ţigară. Fumul de tutun tare şi aromat îi învălui pe amîndoi.

— Nu-i nimic, spuse într-un tîrziu, fără nici o legătură, Krugenn, şi Marin se întrebă, neliniştit, ce însemna acel „nu-i nimic". Îl privi atent, dar faţa lui Krugenn oglindea o indiferenţă care dezarma. Marin aştepta ca Krugenn să continue, însă chimistul începu să vorbească despre cu totul altceva. Marin nu

ştia ce să mai creadă. Pentru ce îi „servise" Krugenn aceste fotografii? O glumă nevinovată? Un gest de amiciţie? Totuşi, pentru ce fusese fotografiat? Ar fi vrut să pătrundă în intimitatea gîndurilor chimistului, să afle adevăratul scop al gestului său.

Conversaţia lîncezea şi chimistul nu făcea nimic ca s-o învioreze. Marin se ridică de pe fotoliu şi Krugenn nu protestă, măcar de politeţe. Se părea că de-abia aştepta ca musafirul său să plece. Spuse, totuşi, neutru:

— Nu mai staţi?... Păcat, păcat. E o seară superbă.

Ieşiră împreună în stradă şi se îndreptară spre hotel.

De dimineaţă, bărbatul de la recepţie, după ce îi primi cheia camerei, îl rugă să aştepte că are ceva pentru „domnul inginer". Îi dădu un plic, pe care, spunea el, îl lăsase un domn foarte grăbit. Marin se retrase la o măsuţă din hol şi deschise plicul. Fotografii, cîteva fotografii care îl făcură să se ghemuiască în el, să simtă o răcoare ciudată cum îi alunecă peste faţa îngălbenită, pentru ca apoi o căldură de foc să-l săgeteze din creştet pînă în tălpi. Îl cuprinse aceeaşi senzaţie rea, insuportabilă, ca în primele clipe după ce se trezise din somnul chinuit în garsoniera lui Doris. El, în garsoniera lui Doris, pe canapea; el, cu Doris pe genunchi, pe jumătate dezbrăcat; el, cu Doris... Se îngrozi la gîndul că totul fusese aranjat cu minuţiozitate, că el pur şi simplu căzuse în plasa ce-i fusese întinsă într-un mod atît de simplu. Dar pentru ce aveau nevoie de aceste fotografii? Cine i le făcuse? Chimistul? Atunci, pentru ce nu i le arătase şi pe acestea în seara cînd fusese la el acasă? Îşi aprinse o ţigară şi trase însetat din ea pînă ce simţi cum jarul îi încearcă degetele. Ieşi în bulevard apăsat şi hărţuit de gîndurile care ieşiseră la iveală din mlaştina aceea în care se bălăcise acum două nopţi. „De ce, de ce am făcut toate astea?" Regretele însă nu ajutau la nimic. Se îndreptă spre întreprindere încet. Nu-i venea nici un gînd salvator. Aşa că se decise să aştepte. Două zile trec repede. Dar lui i se păreau două veacuri.

Doris îl întîlni, ca din întîmplare, după-amiază, în faţa

hotelului. Îl întîmpină cu un „hello boy!“ ştrengăresc, mimînd, din vîrful buzelor, un sărut ostentativ indiscret. Întinse o mînă mică şi parfumată pe care Marin o sărută şi, în timp ce el se înclina, femeia îi ciufuli uşor părul.

— Vîntul, vîntul de primăvară, se maimuţări Doris, după care adăugă: Voiam să te mai văd, îmi era dor de tine. Nici nu mi-ai spus la ce hotel stai, urîciosule. Dar întîmplarea... lăsă fraza neterminată şi Marin continuă în gînd: „Întîmplarea, a naibii întîmplare!“

— Mă bucur, voiam să te caut, minţi Marin şi femeia îl ameninţă în glumă cu degetul. Lui Marin îi veni o idee şi o invită pe Doris la o cafea. Intrară într-o cofetărie-bar, pustie la ora aceea. Se aşezară la o masă retrasă într-o nişă peste care plutea o semi-umbră odihnitoare. Discutau aproape în şoaptă, aplecaţi unul spre altul, şi Marin constată că femeia de lîngă el era, într-adevăr, frumoasă. Îşi aminti însă că o invitase nu ca s-o admire, ci pentru altceva. Aduse vorba despre seara petrecută împreună şi-i pomeni despre fotografiile din bar. Doris rîse şi ceru să le vadă.

— Dar despre astea ce spui? şi Marin îi arătă fotografiile făcute în garsoniera ei. Privindu-le, Doris se miră sincer.

— Nu ştiu cine o fi porcul care şi-a vîrît nasul în aşternutul meu, se indignă. Dar, după un timp, îşi descreţi fruntea şi continuă ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat: Cam indecente, însă trebuie să recunoşti că, totuşi, sînt delicioase... Cine ţi le-a dat?

Se hotărî să-i spună adevărul, să vadă cum va reacţiona femeia de lîngă el. Doris îl ascultă atentă şi, cînd Marin îi ceru o explicaţie, dădu din umeri cu cel mai neştiutor aer din lume. Marin insistă, ridicînd puţin tonul, şi Doris se supără cerîndu-i să se poarte ca un cavaler.

— Chiar dacă totul s-ar fi făcut cu ştiinţa mea, nu înţeleg ce te deranjează. Mă rog, pe mine, ca femeie, da, însă pe tine?... Eşti bărbat, acum ai ocazia să te lauzi... Dacă nu-ţi plac, n-ai decît să le rupi.

— Dar clişeele?... Unde sînt clişeele, asta aş dori să aflu, insistă Marin. Doris ridică indiferentă din umeri.

— Pe mine mă întrebi? De unde să ştiu?

— A naibii încurcătură...

— Eşti un copil, încercă să-l liniştească Doris punîndu-şi palma peste palma lui. Un copil mare, asta eşti. Şi te porţi rău cu mine. Totuşi, aş vrea să te mai văd. Aşa rău cum eşti, îmi placi. Sau, poate, tocmai ăsta-i şarmul tău. Nu fi speriat, aranjez eu.

— Nu sînt deloc speriat, se grăbi să protesteze Marin, însă e o chestie, cum să-ţi spun, de principiu, de...

— Ştiu, de principiu, îşi îngustă Doris puţin ochii. Poate şi faptul că m-ai invitat la o cafea, tot chestie de principiu este, nu?

Marin îşi dădu seama că începe să devină ridicol, că în acest mic duel nu el avea iniţiativa, ci Doris...

La despărţire, Doris stărui să se mai întîlnească, să-l mai vadă. Marin acceptă. Dar nu, nu în seara aceasta, era ocupat. Mîine, mîine la aceeaşi oră. Şi femeia nu obiectă, deşi, după cum înţelegea Marin, regreta sincer că nu rămîn împreună. Cel puţin, orgoliul său de bărbat îl făcea să creadă asta...

Pe Krugenn îl găsi spre seară şi acesta îl primi puţin contrariat. Marin intră direct în subiect şi Krugenn, înainte de a-i da un răspuns, îl rugă să-i arate şi lui fotografiile. Le privi mult timp, fără să scoată un cuvînt. Cînd, în sfîrşit, ridică privirea, Marin văzu că faţa i se destindea şi îi auzi hohotul de rîs. Rîdea cu poftă, ciupindu-se de obraz şi balansîndu-se pe fotoliu. Se potoli puţin şi, ridicîndu-se, aruncă neglijent fotografiile pe birou.

— Sînteţi tare naiv, domnule. Doris v-a dus de nas. O cunosc mai bine decît oricare altul. Dacă aţi fi avut curiozitatea să vă uitaţi în albumul ei, aţi mai fi găsit poze din astea. Este un fel de perversitate a ei. Fotografiile le face un amic, fotograf, pe care Doris îl plăteşte cu generozitate. Cu bani îl plăteşte, nu altfel.

— De ce nu mi-a spus?

— Aţi şi vorbit cu ea?

— Pentru ce nu mi le-a dat ea şi a pus pe altcineva să le aducă la hotel? insistă Marin.

— Nu v-am spus că e cam aiurită? Îi vin fel de fel de idei

năstruşnice; îi place să facă pe misterioasa, să joace teatru. De altfel, una din pasiunile ei a fost, şi cred că mai este, teatrul.

— Dar fotografiile din bar, tot amicul lui Doris le-a făcut? continuă Marin puţin iritat.

— Astea nu, recunoscu fără ezitare Krugenn. Au fost făcute la dorinţa dumitale, de un fotograf ce se afla în bar.

— Am cerut eu?

— Întocmai, spuse cu bunăvoinţă Krugenn, chiar aţi insistat. Iar eu, ca să vă fac o surpriză, m-am grăbit să le achiziţionez.

— Cînd mi le-aţi dat, nu mi-aţi pomenit nimic despre asta.

— Nu m-aţi întrebat; am crezut că ştiţi despre ce fotografii este vorba. Nu pricep, totuşi, ce atîta tevatură pentru nişte nevinovate de fotografii. Începe să mă amuze teribil toată treaba.

— Pe mine nu, răspunse agasat Marin. Dar... mă rog, se stăpîni el şi încercă să rîdă. De ce nu m-aţi prevenit de toana asta a lui Doris? Credeţi-mă, nu-mi face deloc plăcere să mă ştiu fotografiat în intimitate. Nu împărtăşesc perversităţile lui Doris. Dacă aş fi ştiut, o trimiteam la un doctor.

— Totuşi, Doris este o fată delicioasă.

— Este, îl aprobă Marin şi Krugenn fu convins de sinceritatea inginerului.

După plecarea lui Marin, Krugenn se plimbă agitat prin cameră, fumînd nervos ţigară de la ţigară. Căuta răspunsuri la anumite întrebări, fără să ajungă la o concluzie care să-l satisfacă. Stinse ţigara apăsînd-o de scrumieră cu duşmănie, ridică receptorul şi formă un număr. I se răspunse şi începu o convorbire precipitată. Se stăpînea încercînd să dea vocii sale o nuanţă de calm şi încredere. Se vedea însă că persoana de la celălalt capăt al firului se lăsa convinsă greu şi Krugenn deveni autoritar. La toate argumentele care i se aduceau, răspundea prin acelaşi invariabil: „Da, chiar acum!”... Desigur, ajunsese la o înţelegere pentru că, atunci cînd puse receptorul în furcă, păru mai liniştit. Totuşi, fuma grăbit, măsura camera de la un colţ la altul. Deschise fereastra şi fumul se grăbi să iasă afară. Se zbatea,

lipindu-se de geam, lunecînd prin deschizătură. Atmosfera din încăpere se limpezea; perdeaua de fum se subţiase şi Krugenn se tolăni în fotoliu cu capul dat pe spate şi ochii închişi. Lumina lampadarului din colţ îl lipea parcă de spătarul înalt al fotoliului ca de un insectar uriaş şi faţa lui părea neobişnuit de palidă.

Bing-bang-ul soneriei de la intrare nu-l surprinse. Deschise leneş pleoapele şi se ridică încet, sprijinindu-se în mîini. Deschise uşa. Înăuntru se strecură întîi o undă de parfum apoi Doris care, în loc de bună seara, spuse:

— La ora asta? Nu puteai să aştepţi pînă mîine dimineaţă? M-ai trezit din somn şi eram tare obosită.

— Ia loc, o invită Krugenn curtenitor conducînd-o spre un fotoliu. O cafea?... Atunci un coniac şi o ţigară.

— Pentru asta m-ai trezit în toiul nopţii? Ai cumva insomnii?

— Insomniile mi le dau alţii...

Doris deveni atentă. Ce voia să spună? Făcu un gest care putea să însemne: „Fleacuri, dragul meu“, şi tot atît de bine; „Ce-mi pasă mie de insomniile tale? Ce amestec am eu?“

— De ce nu eşti fată de treabă, scumpo? şi Krugenn se apropie de ea şi-i puse mîna pe umăr cu un aer protector. Doris întoarse capul spre el, toată numai nedumerire, nevinovăţie şi întrebare. Krugenn zîmbi, un zîmbet galben. Cunoştea zîmbetul acesta al bărbatului şi se afundă mai mult în fotoliu, scîncind uşor.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce înseamnă asta?

— Eşti o fată rea, Doris, continuă Krugenn ca şi cum n-ar fi vorbit cu ea.

— Nu înţeleg.

— Eşti rea, spuse el strîngîndu-i braţul în apropierea umărului. Doris tresări şi scoase un geamăt.

— Mă doare, spuse ea fără convingere, încercînd să se elibereze din strînsoare.

— Şi pe mine mă doare, Doris, mai tare decît pe tine. Vocea lui Krugenn, uşor voalată, exprima, într-adevăr, ceva ce aducea a suferinţă. Pentru cine lucrezi, scumpo, pentru cine? Lăcomia e pedepsită de Dumnezeu şi de oameni. E un sentiment care

degradează. Şi ţie, fată frumoasă, nu-ţi stă deloc bine să fii lacomă. Pentru cine lucrezi, şi de ce faci asta?

— Dar, crede-mă, Bobi, nu ştiu nimic.

Krugenn nu luă în seamă cele spuse de femeie. Nu, nu putea s-o creadă, chiar dacă ar fi vrut. O privi în ochi şi Doris nu întoarse capul. Îi susţinu privirea şi lui Krugenn i se păru că avea în faţă un ecran opac.

— Nu-mi rămîne decît să te cred, spuse el lăsîndu-i braţul. Se îndreptă spre fereastră, o închise cu precauţie în timp ce Doris îi urmărea silueta înaltă şi mişcările molatice.

— O ţigară, Bobi, ceru ea şi Krugenn îi întinse tăcut, posomorît, portţigaretul. Îi oferi foc de la brichetă şi Doris începu să fumeze cu poftă. Krugenn se apropie de comutator şi o lumină vie inundă camera. Doris îşi duse palmele la ochi într-un gest de apărare.

— Să ne vedem mai bine, spuse el îndepărtîndu-i palmele de pe faţă.

— Dacă-ţi face plăcere, spuse ea puţin iritată.

— Să vorbim despre fotografii, zise apăsat Krugenn.

— Nu i le-ai dat tu? Doar aşa fusese vorba.

— Ştii bine că i le-am dat. Ţi le-a arătat şi ţie. Dar nu mă refer la fotografiile din bar... De ce mă priveşti nedumerită, cu aerul tău de fetiţă?... Fotografiile făcute în garsoniera ta... Nu încerca să protestezi, le-am văzut şi eu. El mi le-a arătat. N-a trecut nici o oră de cînd a plecat de la mine. Despre ele vreau să ştiu totul. Dar totul, mă înţelegi?

Doris tăcea. Tăcea şi rîdea încet, un rîs artificial, forţat, căutînd să inventeze ceva plauzibil care s-o scoată din încurcătură şi să spulbere bănuielile lui Krugenn.

— Pentru cine lucrezi, Doris, fetiţo, pentru cine? Krugenn îi prinse din nou braţul şi începu să-l strîngă.

Ţigara căzu pe covor; se aplecă şi o ridică. Pentru cine? insistă el. Doar ştii că eu nu glumesc.

— N-am nici o vină, Bobi, îţi jur că n-am nici o vină, nu ştiu cum s-a întîmplat. N-am crezut că pentru tine va fi... Căinţa cuvintele care s-o dezvinovăţească, să-l facă pe Bobi să revină la

sentimente mai bune, dar nu le găsea. Povestea încet, cu pauze lungi, glasul începuse să-i tremure, însă pe Krugenn nu-l impresiona. O asculta cu aceeaşi faţă dură şi, din cînd în cînd, o întrerupea, nu ca să-i reproşeze ceva, ci să poată înţelege mai bine cele ce-i relata Doris. Femeia îi ceru o ţigară, însă Krugenn se făcu că nu aude. Doris insistă şi Krugenn o repezi scurt:

— După ce terminăm de discutat.

...Cei de la firmă tărăgănau întocmirea ultimelor formalităţi şi Marin îşi arătă nemulţumirea faţă de direcţiune. I se promise că se va face totul pentru ca lucrurile să se sfîrşească repede.

Era şi în interesul firmei, doar. Nici Doris, nici Krugenn nu se mai arătaseră şi Marin se întrebă, cu teamă, de ce această tăcere prelungită.

În după-amiaza aceea se întorcea la hotel împovărat de necazurile lui. Se dezbrăcă şi făcu un duş, după care se simţi mai înviorat. Stătu trîntit pe pat, cu mîinile sub cap, golit de gînduri. Lumina amiezii, filtrată de perdelele subţiri, desena umbre neastîmpărate. La un moment dat avu impresia că umbrele se agită mai tare, se îngroaşă şi încep un dans dezordonat pe covor, se caţără pe pereţi, uşoare, şi gesticulează spre el... Se dezmetici tîrziu. In cameră era întuneric, umbrele dispăruseră. Aprinse veioza şi se ridică de pe pat. începu să se îmbrace fără un gînd anume. Răscoli geamantanul şi, între cămăşi, dădu de un pachet despre care nu-şi amintea nimic. Îl luă şi începu să-l desfacă. Şi, ceea ce găsi îl lăsă stupefiat. Clişeele unor fotografii, două benzi subţiri de magnetofon, apoi fotografii şi, printre ele, un bilet: *„Distruge aceste clişee, benzile unde eşti înregistrat cu tot ce ai vorbit în bar, la Krugenn acasă, şi în întîlnirile cu Doris. Altă dată, fii mai prudent!“* Biletul nu purta nici o semnătură, iar scrisul nu-i amintea de nimeni. Privi în lumina veiozei clişeele. Erau toate; şi cele din bar, şi cele făcute în garsoniera lui Doris. Benzile!... Ar fi vrut să le poată asculta, să ştie ce pălăvrăgise, cît de compromiţătoare puteau fi. Se repezi spre uşă şi încercă să vadă dacă era, într-adevăr, încuiată. Aprinse bricheta şi, în scrumiera

masivă de pe masă, începu să ardă clişeu cu clişeu. Apoi urmară fotografiile şi benzile de magnetofon. În cameră se răspîndise un miros greu, dar el nu deschise fereastra decît după ce aruncă scrumul în chiuveta de la baie şi şuvoiul de apă îl spulberă. Spălă scrumiera şi deschise fereastra. Dintr-o dată se simţi sleit de puteri şi îi veni să plîngă, dar nu plînse. Se spălă pe faţă cu multă apă şi, deodată, îşi dădu seama că îi este teribil de foame. Se îmbrăcă, ieşi din cameră, fără însă să se gîndească cine îi trimisese pachetul. Mai tîrziu îşi puse această întrebare, dar nu găsi răspuns. Se gîndise la Doris, la Krugenn... Oricine ar fi fost, nu avea importanţă. Scăpase de acest coşmar îngrozitor...

În holul hotelului i se păru că zăreşte silueta lui Doris. Se apropie. Era ea, într-adevăr.

— Hello, Doris! spuse el bine dispus. Sper că pe mine mă cauţi, nu?

— Poate, răspunse femeia cochet.

— Atunci, să mergem undeva, mi-e o foame teribilă, şi Marin o apucă de braţ. Femeia îl privi puţin încurcată, fără să-şi retragă braţul.

— Dacă mă aştepţi să dau un telefon, în cîteva clipe sînt a ta. Marin încuviinţă şi Doris se desprinse uşoară de lîngă el. Cînd reveni, îi spuse:

— Cred că n-o să te superi dacă vom fi trei. O, nu toată seara, găsi de cuviinţă femeia să-i spulbere nemulţumirea pe care crezu că o citeşte pe faţa lui Marin. Dar, de data aceasta, Doris se înşela.

— Îl cunosc? întrebă curios Marin.

— Bineînţeles, spuse Doris. Este Bobi Krugenn.

Bobi Krugenn! Iar acest Bobi Krugenn de la care începuseră toate zilele acelea insuportabile! Cine ştie ce-i mai pune la cale! Să refuze, acum? Să-i spună lui Doris că nu-i place combinaţia? Nu, va merge cu ei. Poate va afla cine îi trimisese acel pachet, care-i adusese liniştea.

— O, chimistul? făcu Marin bucuros şi Doris îl privi ciudat, îndoindu-se parcă de această explozie de mulţumire. Krugenn vine repede? mai întrebă Marin şi Doris îi spuse că şi-au dat

întîlnire la un restaurant din apropiere.

Îl găsiră pe Krugenn aşezat la o masă. Le făcea semne cu mîna. Se ridică şi îi aşeză scaunul lui Doris, apoi chemă un chelner. După ce dădu comanda, Marin se lăsă pe spătarul scaunului şi privi parcă amuzat la Doris.

— Nu ţi se potriveşte deloc geanta asta mare, Doris dragă, e demodată. În locul tău nu aş fi luat-o, sau aş fi lăsat-o la garderobă.

— Nu te pricepi tu la modă, îi replică Doris schimbînd o privire rapidă cu Bobi. Şi, în afară de asta, continuă Doris, cu glasul acela alintat pe care îl cunoştea Marin, să ştii că nimic nu supără mai mult pe o femeie decît să-i spui că nu ştie să se îmbrace. Dar pe tine te scuz, ştii tu de ce, îl ameninţă complice cu degetul.

— Iertătoare, ca toate femeile, spuse ironic Krugenn, şi adăugă: Ca toate femeile în anumite circumstanţe.

— Ce vrei să insinuezi? întrebă puţin ofensată Doris.

— Că nu pe oricine ai fi iertat.

— Asta da, admise femeia serios.

Pălăvrăgiră tot timpul mesei, rîseră de nimicuri şi Marin se arătă într-o vervă deosebită. La plecare, Krugenn se scuză şi îl lăsă pe Marin cu Doris. Femeia se lipi de el, fierbinte şi ademenitoare, dar Marin îi spuse că are s-o revadă mîine. Doris deveni insistentă şi atunci Marin îi mărturisi că nu mai vrea să aibă surprize ca data trecută. Fusese brutal şi Doris îl părăsi fără un cuvînt, iar el nu încercă să o reţină măcar din politeţe. Doris nu se dezvinovăţise, nu-i spusese că ea îi trimisese clişeele şi benzile de magnetofon. Deci, femeia nu ştia de soarta lor. Totuşi, cine putuse să i le trimită? Krugenn?... Stătuseră de vorbă o seară întreagă şi nu făcuse măcar o aluzie? Atunci???

Întîrzie puţin în barul hotelului, bău două păhărele de alcool tare şi urcă în camera sa. Doris... Păcat... Era o femeie frumoasă, care-i plăcea. Şi se părea că şi ea îl place... La naiba cu Doris asta, care-i produsese atîtea dureri de cap! Se trînti în patul moale, aprinzîndu-şi o ţigară. Era mulţumit că rezistase tentaţiei şi o

uşoară moleşeală începu să-l cuprindă. Strivi ţigara de scrumieră şi se ridică să închidă fereastra. O bătaie discretă în uşă îl întoarse din drum.

— Cine-i?

— Eu, auzi glasul lui Doris şi Marin, aproape mecanic, deschise uşa. Doris se strecură repede şi, fără un cuvînt, îi prinse capul în palme şi-l sărută apăsat...

Se dezmetici lîngă ea, în pat, lucid dar fără nici un sentiment de culpabilitate sau de teamă.

— Te iubesc atît de mult, îi şopti Doris la ureche şi Marin se simţi înfiorat. Te iubesc, altfel n-aş fi venit la tine ca o... oarecare femeie, riscînd atît de mult.

Marin nu o întrebă ce riscase venind la el, dar îi plăcu tonul sincer al femeii. Prin urmare, Doris îl prefera pentru el, nu pentru altceva...

...Doris plecă de dimineaţă, palidă puţin de noaptea nedormită, fără un cuvînt, cu ochii trişti, umezi. Şi, după plecarea ei, Marin nu mai putu să adoarmă.

Împuterniciţii întreprinderii lucrară febril şi, chiar în cursul aceleiaşi dimineţi, ultimele formalităţi fură gata. Lui Marin nu-i mai rămînea decît să-şi facă bagajele şi să se intereseze cînd are avion spre ţară.

...Avionul se desprinse de betonul pistei şi ţîşni despicînd parcă cerul. Marin se strînse instinctiv în fotoliu. Soarele dispăru şi o ceaţă albă, groasă, se lipi de geamuri. Nu se mai vedea nimic. Pămîntul rămăsese undeva jos, cu Doris şi cu toate amintirile. Marin îşi simţi pleoapele grele şi închise ochii.

2

— Puţin sifon? şi Poenaru întinse paharul spre Marin.

— Mulţumesc, mulţumesc!

Rămaseseră singuri pe balcon în faţa măsuţei de pai, cu cafelele băute pe jumătate, moleşiţi de prînzul îmbelşugat. Prin

iedera care îmbrăca balconul se prelingea lumina şi, odată cu ea, căldura asfaltului încins. Iedera era nemişcată, fumul ţigărilor se ridica drept, împlîntîndu-se parcă în umbrele nemişcate de pe plafon. Poenaru dormita avea pleoapele uşor întredeschise şi Marin ciocni paharul cu un deget leneş, mai mult ca să facă ceva şi nu pentru că ar mai fi avut poftă să bea. Poenaru clătină coama abundentă de păr, aproape alb, care contrasta cu obrazul neted pe care cîteva cute de-abia se ghiceau. Marin puse paharul pe măsuţă fără să guste.

— Măi oltene, spuse Poenaru deschizînd ochii şi îndreptîndu-se pe scaun, să mă ia naiba dacă pricep ceva. Umblă omul după tine să te avanseze şi tu refuzi. Nu văd raţiunea.

— Ţi-am mai spus că nu plec, ridică Marin vocea. Nu mă poţi înţelege. „Metalul" face parte din mine... N-am cum să-ţi explic altfel, şi tu nu te poţi vîrî în pielea mea.

— Mda, făcu Poenaru, încăpăţînare oltenească.

— Numeşte-o cum vrei, ripostă Marin, dar mă rogi degeaba.

Poenaru ridică din umeri, adică „treaba ta", şi nu mai insistă. Marin întinse mîna după pahar.

— S-a încălzit, e ceai, nu alta...

Din balcon se vedea panorama oraşului dormitînd în căldura toridă a începutului de vară. Ziua se consuma încet într-o alunecare molatică şi apăsătoare. Umbrele se măreau leneşe ca nişte feline de-abia trezite di" somn. Apoi se estompau, amestecîndu-se cu înserarea într-o îmbrăţişare posesivă. Se aprinseră şi luminile. Oraşul se înviora ca după un duş rece. Poenaru se ridică încet, cu părere de rău parcă, înăbuşindu-şi cu dosul palmei un căscat.

— Te conduc cîţiva paşi, spuse Marin şi îşi strigă şi soţia.

— Să mă îmbrac, să... Nu, nu merg, îi răspunse Emilia încet, dar hotărît...

— Te duc cu maşina, îi propuse Marin lui Poenaru, cînd ajunseră în stradă.

— Prefer cîţiva paşi pe jos. Am amorţit pe scaun.

Străbătură parcul şi Marin se gîndi că Emilia făcuse rău că nu

venise cu ei. În parc era răcoare, aerul curat. Dar ea rămăsese acasă, lipită de fotoliu, sau cuibărită pe canapea cu ochii la televizor.

— Mai meditează, omule, înainte de a da cu piciorul la o asemenea ocazie. Nu în fiecare zi ţi se propune să lucrezi într-un institut. Gîndeşte-te la perspectivele pe care le ai, la frumuseţea muncii, îi spuse Poenaru la despărţire.

— Bine, bine, răspunse evaziv Marin, o să mă mai gîndesc.

Autobuzul se smuci din loc tîrînd în urmă o coadă de fum negru şi gros, cu puternic miros de gaze nearse. Marin începu să tuşească şi îşi acoperi gura cu batista.

— Dobitoci, asta sînt, nişte dobitoci, se înfurie el iuţindu-şi mersul ca să iasă din zona contaminată. Intră în parc şi, uitînd de tuse şi fum, îşi aprinse o ţigară, cu gesturi mecanice. Dar şi ţigara avea parcă un gust nesuferit de benzină.

Mergea încet, căutînd să-şi prelungească plăcerea plimbării. Îl opri un bărbat care-i ceru un foc şi Marin îi întinse ţigara. Bărbatul se aplecă, aprinse şi, după ce îi mulţumi, îl întrebă firesc:

— Dumneavoastră sînteţi inginerul Marin, nu?

— Da, inginerul Marin, confirmă el mirat şi surprins.

Bărbatul trase din ţigară şi bobul de jar căpătă viaţă dilatîndu-se ca un ochi mirat.

— Deci, inginerul Marin, repetă necunoscutul ca pentru sine.

— Da, v-am mai spus, dar nu cred să fi avut onoarea...

— Numele meu nu v-ar putea spune prea mult, de fapt, nimic, se corectă el.

„Atunci?!“ întrebă în locul lui Marin tăcerea care picase între ei.

— Mă numesc Radu, continuă necunoscutul, căpitanul de securitate Radu, preciză el, aparent, fără nici o intenţie.

Pe Marin îl scutură dintr-o dată aducerea aminte a unui trecut nu prea îndepărtat. Spuse ceva mai puţin sigur:

— Mă rog, tovarăşe căpitan... Dar nu înţeleg cum şi de unde mă cunoaşteţi.

— Totul o să fie bine, spuse parcă fără nici o legătură Radu şi îi puse mîna protector pe umăr. Surîse chiar, dar, în întunericul din

colţul acela de parc, Marin nu-i văzu surîsul ci îl simţi ca pe ceva material, odată cu mîna de pe umărul său. Şi crîmpeie de imagini îl învăluiră rele şi apăsătoare.

— Să facem cîţiva paşi, îi propuse Radu ca unei vechi cunoştinţe şi Marin îl urmă fără să ezite. Aici nu putem discuta, auzi Marin vocea calmă a căpitanului, să mergem în altă parte. Eu am să merg înainte, iar dumneavoastră în urma mea ca şi cum v-aţi plimba.

Marin nu întrebă nimic, nici nu se gîndi măcar să întrebe, ci porni în urma căpitanului care străbatea aleea fără să se grăbească. Mergeau de aproape zece minute şi Marin începuse să-şi revină de pe urma surprizei. Întîlnirea cu Radu nu fusese întîmplătoare, îşi dădea seama de asta. Căpitanul îl cunoştea, poate că îl urmărise mai de mult şi tocmai acum găsise prilejul nimerit ca să stea de vorbă. Recenta călătorie în străinătate, aventura cu Doris, necazurile cu fotografiile, numai acestea puteau fi cauza. Şi el care crezuse că totul a trecut... Strada pe care mergeau acum era mai puţin circulată. Mărginită de copaci cu crengile grele de frunze, semăna cu un tunel în care sclipea albul rece al luminilor de neon. Radu se opri lîngă un automobil lipit de bordură şi Marin îl ajunse din urmă.

— Să intrăm. Îl invită Radu deschizînd portiera automobilului. Marin şovăi o clipă în faţa golului din faţa sa ca înaintea unei grote. Dar Radu intrase şi îl aştepta. Marin se strecură şi el şi se aşeză pe banchetă. Portiera trîntită i se păru că a declanşat un zgomot infernal ce avea să ridice în picioare toată strada. Nu se întîmplă însă nimic şi Radu făcu contactul. Motorul mîrîi întărîtat de cîteva ori, ca şi cum s-ar fi certat cu cineva, şi automobilul începu să alunece desprinzîndu-se din masa de umbre pătată de lumină. Radu nu vorbea, conducea atent şi Marin îi desluşi profilul energic, cu fruntea uşor bombată, nasul acvilin şi bărbia colţuroasă. Deasupra buzelor, o mustaţă bogată, tunsă îngrijit, nu numai că nu se armoniza cu înfăţişarea căpitanului, dar îi dădea un aer desuet.

— Unde mergem? îndrăzni, în sfîrşit, Marin să-l întrebe cu o

umbră de neliniște în glas.

Radu se întoarse o frîntură de clipă spre el dar nu-i răspunse ci apăsă mai tare pe pedala acceleratorului. Automobilul alergă un timp pe șosea legănîndu-se pe suspensiile moi. Apoi, frînele țiuiră subțire, într-o tînguire fără sens, și automobilul părăsi șoseaua intrînd pe un drum de țară. În sfîrșit, se opri lîngă un pîlc de salcîmi ce mărginea una din laturile drumului.

— Am ajuns, spuse el deschizînd portiera din partea sa. Înăuntru se prelinse o undă de aer curat cu miros de ierburi necunoscute. Radu se răsuci spre Marin sprijinindu-și cotul de volan. N-avem prea mult timp, continuă el precipitat. Am să intru direct în subiect... Ați fost de curînd în străinătate în interes de serviciu.

— Da, șopti inginerul ca și cum ar fi mărturisit o vină.

— Ar fi fost mult mai bine să veniți imediat la noi, la Securitate, să ne informați despre anumite lucruri neplăcute, care vi s-au întîmplat.

Marin nu-i răspunse. Cuvintele lui Radu erau mai mult un sfat, decît o imputare și aveau și o undă de regret. Radu aștepta cu răbdare și Marin se foi pe banchetă. Izbucni pe negîndite, ca și cum altcineva ar fi vorbit în locul lui.

— Nu... nu vă imaginați, ce înseamnă pentru mine... Pentru un om ca mine... Am fost dărîmat, zdrobit, parcă mi-am pierdut mințile. Voiam chiar astă-seară, mîine cel mai tîrziu, să vin, să povestesc totul. Vă rog să mă credeți, tovarășe căpitan, aș fi venit... Cu orice risc aș fi venit...

— Risc?! se miră sincer Radu ca și cum i-ar fi scăpat sensul cuvîntului și încerca să-l priceapă acum. Pentru ce, risc? Ați riscat altă dată, atunci acolo... Dar tot răul e spre bine, continuă Radu. Dacă nu ați venit dumneavoastră, am venit noi la dumneavoastră... Ne-am gîndit că, dacă ați vrea, ne-ați putea ajuta mult... Radu vorbea încet, avea o voce caldă, convingătoare.

— Să vă ajut? Marin își umezi buzele uscate. Nu știu cum...

— Jocul, hai să-i spunem așa, nu-l putem face fără consimțămîntul dumneavoastră.

— Accept orice, fără nici o rezervă, spuse Marin grăbit, gîlgîindu-şi cuvintele într-un efort vizibil de a-l convinge pe Radu că era sincer.

— Nu ştiu, spuse Radu ca şi cum nu ar fi vorbit cu Marin. Totul este complicat, foarte complicat...

— Aş dori mult să vă ajut, spuse Marin. Nu vă daţi seama ce s-a petrecut cu mine.

— Bine, se decise Radu. Putem avea încredere în dumneavoastră.

— Mă bucur, spuse Marin.

— Înţelegem că oamenii pot greşi. Ştim tot ce vi s-a întîmplat. V-aş ruga însă să-mi relataţi unele amănunte... Pentru a nu scăpa nimic, poate că ar fi bine să începeţi cu... începutul.

— Deci, Krugenn v-a aruncat-o în braţe pe Doris, precizează Radu după ce Marin termină de povestit. Probabil cu asentimentul împuternicitului întreprinderii.

— Nu probabil, tovarăşe căpitan, ci sigur. Altfel, nu-mi pot explica de ce s-au tergiversat formele în perfectarea tranzacţiei cu întreprinderea.

— Păcat că nu v-a şocat lucrul acesta chiar de la început. Aţi fi evitat multe neplăceri... Dar acum faptul este consumat. Marin nu răspunse. Nici nu ar fi avut ce să spună. Dinspre cîmpie, păsări nevăzute se chemau într-o căutare pătimaşă. Şi întunericul parcă vibra de strigătele lor. Dar Marin nu le auzea, nu putea să le audă. Numai vocea lui Radu, liniştită, plină de încredere, de parcă s-ar fi aflat într-o încăpere izolată de toate zgomotele din afară.

— Dar clişeele, benzile de magnetofon, cine credeţi că vi le-a pus în geamantan? se întoarse Radu spre Marin. Inginerul ridică din umeri.

— Nu ştiu... Poate dumneavoastră..., încercă el să insinueze şi Radu răspunse într-un tîrziu ca şi cum nu s-ar fi adresat direct inginerului.

— Posibil... posibil, şi Marin rămase încredinţat că Radu era la curent cu toate, dar nu-i putea spune mai mult. Radu bătea cu degetele darabana pe volan, şi Marin, avu impresia că era

neliniştit de ceva, preocupat de un. gînd pe care nu se hotăra să i-l încredinţeze şi lui.

— Prin urmare... se surprinse Marin încercînd el să înnoade firul discuţiei. Radu îşi aprinse o ţigară de la bricheta automobilului, trase un fum şi, aducîndu-şi aminte parcă, se scuză şi îi întinse portţigaretul inginerului.

— Prin urmare, îi continuă Radu începutul de frază, nu-mi vine să cred că vor renunţa la toată munca pe care au depus-o pentru recrutarea dumneavoastră.

— Recrutare?! Cuvîntul i se păru brutal, străin, nu-l putea accepta, nu voia. Recrutare aţi spus? repetă el, vrînd să se încredinţeze că a auzit bine.

— Da, recrutare, dar pentru ce altceva încercare de şantaj? încercare de şantaj, din fericire, dejucată la timp... Şi-apoi, sînteţi chiar atît de sigur că nu mai au copii după clişeele şi benzile de magnetofon care, cu atîta mărinimie, v-au fost înapoiate?

— Dar ziceaţi că...

— Nu am precizat nimic, se dezvinovăţi Radu, am spus numai „poate". Şi de unde ştiţi că nu le mai vine şi altceva în minte, ceva la care nici noi, nici dumneavoastră, nu ne-am gîndit măcar? Poate că a mai fost ceva care v-a scăpat dumneavoastră, ceva ce nici noi nu putem intui. Să nu-i subestimăm. De exemplu, v-aţi gîndit la ultima întîlnire... intimă pe care aţi avut-o cu femeia aceea, cu Doris?

Marin îşi coborî cotul de pe marginea ferestrei şi mina îi căzu pe genunchi, grea. Uitase să mai tragă din ţigară şi îi era nespus de cald.

— Ce-o să se întîmple cu mine?! îşi mărturisi cu voce stinsă teama.

— Din fericire pentru dumneavoastră, de data aceasta, nimic rău. Dar vi s-ar fi putut întîmpla... În ultimele cuvinte ale lui Radu era şi o imputare pe care Marin o simţi din greu.

— Am spus că vă ajut, preciză Marin dîndu-i de înţeles celuilalt că nu-i făcea nici o plăcere să i se mai amintească de zilele acelea nefaste pentru el. Spuneţi-mi ce trebuie să fac stărui el precipitat.

— Deocamdată, nimic. Să aşteptaţi... Să aveţi răbdare... Faceţi un efort şi comportaţi-vă firesc, ca şi cum aţi fi uitat ce vi s-a întîmplat. În cazul acesta va trebui să dăm dovadă de multă răbdare. Nu vă fie teamă, de-acum am intrat şi noi în problemă, vom fi mereu în preajma dumneavoastră... Legătura o s-o ţineţi cu mine. Dacă intervine ceva şi doriţi să stăm de vorbă vă rog să mă anunţaţi...

Aşezaţi în dreptul geamului din spate al maşinii un căţeluş din pluş. Se găsesc cu sutele în magazine.

Radu aruncă ţigara cu un bobîrnac şi porni motorul, întoarse automobilul şi, înainte de a intra pe şosea, opri. Aprinse lumina din plafon şi îi arătă lui Marin o fotografie.

— Ăsta-i Krugenn, Bobi Krugenn, exclamă Marin.

3

Întreprinderea „Metalul" îşi înălţa silueta undeva spre marginea oraşului, într-un păienjeniş de blocuri ce apăruseră de curînd. Şi, odată cu blocurile noi, apăruseră şi oamenii, balcoanele căpătaseră o viaţă a lor, cu flori şi verdeaţă. în primele ore ale dimineţii şi după-amiaza, mijloacele de transport ale I.T.B-ului gemeau şi scîrţîiau din greu sub povara de oameni asudaţi şi nervoşi care se uitau tot timpul la ceas şi imputau manipulanţilor şi şoferilor că merg prea încet. Cu Fiatul său, Marin trecea pe lîngă tramvaiele şi autobuzele înţesate de oameni, stînd comod la volan.

...De dimineaţă începuse să se înnoreze şi Emilia îi pusese ostentativ, la vedere, fulgarinul şi umbrela. Marin se făcu însă că nu le observă şi Emilia îl întrebă, ca de fiecare dată:

— Te duci cu maşina? O să plouă şi se murdăreşte... Marin nu-i răspunse şi Emilia continuă puţin iritată: Mai las-o, dragă, să se odihnească puţin! Tragi atîta de ea...

Marin rîse, în sinea sa, amuzat, dar nu-i răspunse. Emilia oftă şi nu mai insistă. Ştia că, orice ar spune, Marin avea să facă tot ce ştia el. La plecare, îi întinse obrazul, semn că nu era supărată şi

Marin o sărută zgomotos... Fiatul porni la „cheie” şi Marin demară imediat.

...Parcă pe fîşia de asfalt rezervată pentru salariaţii întreprinderii şi coborî în ploaia ce nu mai contenea. Parcurse cu paşi mari drumul pînă în faţa cabinei portarului, îi arătă legitimaţia şi se îndreptă spre biroul său. Se scutură de stropii de apă şi, cu fruntea rezemată de fereastră, privi în curte. Îl văzu pe inginerul Onisie, colegul său, cu care împărţea biroul, cum venea repede, înfăşurat în binecunoscutul său fiş albastru, de pe care se scurgeau firişoare de apă.

Onisie intră în birou cu un „bună ziua“ moale, scuturîndu-se ca un căţel ud. Îşi aşeză pe umeraş fîşul îmbibat de apă, netezind cu meticulozitate cutele, îşi şterse faţa şi îşi netezi părul rar şi moale, aproape alb. Avea o faţă rotundă, cu pori mari, de culoare pămîntie, ca a unui suferind de ficat. Se şi plîngea uneori de dureri surde şi umbla veşnic cu o cutiuţă din material plastic plină cu pastile.

— N-ai venit cu maşina? îl întrebă Marin puţin răutăcios, deşi era evident că Onisie venise cu autobuzul.

Dar Onisie nu se supără de întrebare, sau nu-şi arătă nemulţumirea, că răspunse cu un ton din care se revărsa o imensă duioşie:

— Plouă, e păcat pe o vreme ca asta.

Întrebarea lui Marin, aceeaşi în fiecare dimineaţă de cînd Onisie îşi cumpărase Dacia, făcea parte din ritualul obişnuit, după ce Onisie rostea acel „bună ziua“ lipsit de culoare. Onisie nu venise niciodată cu autoturismul la serviciu şi se părea că nici nu are de gînd aşa ceva. Dacia şi-o ţinea înfăşată ca pe un prunc, într-o prelată imensă, la un loc de parcare cu plată. O scotea la lumină numai duminica, în scurte escapade. Marin îl tachina uneori dar Onisie nu se supăra. Începea să-i explice, cu lux de amănunte, cu cît la sută se uzează un automobil care merge pe ploaie. Marin îl asculta cu seriozitate, stăpînindu-se să nu rîdă, şi îl aproba.

— Nu ştiu ce să fac, spuse Marin simţind nevoia de a se destăinui cuiva. Poenaru trage de mine să mă duc la institut.

Onisie ridică privirea de pe hîrtiile ce le avea în faţă, îşi duse mîna la frunte, fixîndu-l cu ochii săi mici ca două mărgeluşe, de culoare cafenie.

— De ce nu te duci, domnule? se miră şi îl povăţui el în acelaşi timp. Acolo ai alte perspective, altă salarizare. Eu, în locul tău, nici n-aş mai sta pe gînduri.

Începu să sune telefonul, să vină oameni în birou şi cîtva timp domni o atmosferă agitată.

— Plec prin secţii, spuse Marin într-un răstimp de acalmie şi îl lăsă pe Onisie să se descurce singur.

...Se întoarse în birou tîrziu, cu halatul mînjit de unsoare, puţin obosit. O oboseală care nu îl apăsa ci, dimpotrivă, îi da o linişte plăcută, un fel de bucurie, îi telefonă Emiliei... Ploaia trecuse de mult, cerul se limpezise şi soarele se grăbise să zvînte asfaltul. Se oferi să-l conducă acasă pe Onisie, dar acesta refuză. Avea să mai întîrzie, nu putea să lase lucrările pînă luni...

Trecu pe lîngă portar învîrtind pe deget cheile de contact ale Fiatului. Pe bancheta automobilului se afla o carte de vizită. O ridică şi citi un singur cuvînt: „Doris". Rămase cu dreptunghiul de carton în mînă, năucit, fără să se întrebe măcar cum ajunsese acolo. Citi din nou şi cuvîntul începu să tremure subţire ca şi cum ar fi fost reflectat într-un ochi de apă peste care a trecut o părere de vînt. Îl împresurară aduceri aminte, strîngîndu-se în jurul său agresive şi nesuferite. Fusese de ajuns un singur cuvînt ca să reînnoade firul întrerupt al coşmarului. Se aşeză pe banchetă dar nu porni motorul. Pe poarta întreprinderii se scurgeau grupuri de oameni, gălăgioşi, glumind şi urîndu-şi o duminică plăcută. Împăturise cartea de vizită şi rămăsese cu ea în mînă. Într-un tîrziu îşi aminti de căpitanul Radu. De fapt, asta ar fi trebuit să facă de la bun început, dar cuvîntul acela avusese efectul unui întrerupător de circuit. Începuseră să-şi semnaleze prezenţa, aşa cum intuise şi Radu. Se relua, prin urmare, jocul, despre care îi pomenise căpitanul de securitate, şi el trebuia să ia parte. Porni motorul. În cîteva minute se afla în mijlocul unei coloane de automobile ce se urneau încet, cu dese întreruperi, ca o bandă

automată defectă...

Holul blocului în care locuia îl primi cu răcoare şi cu o surpriză. Un bărbat corpolent, îmbrăcat într-un costum uşor de doc, îi ieşi în întîmpinare zîmbindu-i ca unei vechi cunoştinţe. Se apropie de Marin şi îi şopti la ureche, apropiindu-şi obrazul de obrazul său cu o familiaritate dezgustătoare, un singur cuvînt: „Doris". Marin îi simţi răsuflarea caldă cu miros de lavandă fină. Se retrase repezit, trădînd o enervare căreia corpolentul îi replică printr-un alt surîs şi mai larg.

— Veşti de la Doris, îi şuieră el laconic, apucîndu-l de braţ şi trăgîndu-l spre lift. Apăsă pe un buton şi liftul începu să urce lin. Marin nu schiţă nici un gest de împotrivire, cînd însoţitorul său opri liftul între etaje. Îşi arătă, totuşi, nemulţumirea, mai tîrziu, dar fără convingere.

— Ce înseamnă asta? zise el mai mult ca să spună ceva.

— Ne-am oprit între etaje, surîse nevinovat omul. Era un răspuns firesc la întrebare, care îl dezarma pe Marin.

— De ce?

— Asta-i altă mîncare de peşte, îi răspunse insul cu voită vulgaritate. Pentru ce nu m-ai întrebat aşa, de la început, nenişorule? Am o scrisoare pentru dumneata, îi făcu el cu ochiul lui Marin. Îşi scoase şapca şi din ea dădu la iveală un plic mototolit pe care îl întinse ceremonios inginerului. E de la Doris, adăugă el confidenţial... De la Doris, accentuă ca şi cum Marin nu ar fi înţeles.

— Bine, spuse Marin şi voi să apese pe unul din butoanele de pe panoul metalic. Dar omul îi apucă mîna şi îşi ţuguie buzele a nemulţumire:

— Nu-i voie, spuse el ca şi cum ar fi mustrat un copil, neastîmpărat. Întîi citeşte ce scrie în bilet.

— Bine, repetă Marin şi desfăcu plicul. Doris avea un scris subţire, aplecat spre stînga, încărcat cu ornamente inutile. Îi declara că îl iubeşte, că fără el se simte... „singură şi fără nici un rost..." Îi amintea de seara aceea petrecută împreună în camera de la hotel, de îmbrăţişările pătimaşe care o urmăreau şi în somn,

de copilul lor care urma să se nască... Nu, nu-i părea rău, voia să aibă un copil de la el, măcar atît, dacă el se află departe. Îl implora să facă ceva şi să vină să o vadă, că este singură „în această lume străină şi ostilă". Pe Marin, rîndurile lui Doris nu numai că nu-l impresionară, ci îl făcură să înjure printre dinţi, cu furie şi ură. Parşivă femeie, cu toate că era frumoasă. În ce încurcătură îl vîrîse! Se uită la bărbatul din faţa sa care zîmbea, zîmbea la nesfîrşit, fără nici un rost.

— Bine, spuse iar Marin, acum porneşte liftul.

— Nu, făcu insul, întîi vreau răspuns.

— Am să-i scriu, am să-i răspund, promise Marin.

— Nu, se încăpăţînă insul. Acuma trebuie.

— Dar n-am plic, n-am hîrtie... Apoi, ţinem prea mult liftul.

— S-a stricat şi gata. Au şi scări. Ce, parcă-i pentru prima dată? Într-adevăr, lucrurile puteau fi luate şi aşa.

— Totuşi, încercă Marin să-l convingă.

— Am eu şi hîrtie, şi stilou, şi plic.

— Dar dacă nu vreau să-i scriu? se supără Marin.

— Asta nu se poate, spuse domol insul. Vă dă în judecată şi vă face o publicitate internaţională de toată frumuseţea. Şi o să ştie toţi ce-aţi făcut pe acolo... Şi-altele, şi-altele...

— Dacă-i aşa cum îmi scrie, n-are decît să întrerupă sarcina.

— Vezi mata, spuse insul cu bunăvoinţă exagerată, eu nu sînt Doris, aşa că degeaba te tîrguieşti cu mine. Te gîndeşti poate că nu-i copilul dumitale? O să se vadă la analize după ce îl naşte. Dacă vrei asta, n-ai decît, mie mi-e indiferent, nu-i al meu.

— A dracului încurcătură, spuse Marin ca pentru sine, dar insul îl auzi şi se grăbi să-l contrazică.

— Nu-i nici o încurcătură... Cu ceva bani sînt sigur că Doris va fi ajutată să treacă peste dragostea maternă... Cu vreo douăzeci de mii cred că ai să izbuteşti.

— Douăzeci de mii?! îşi făcu o socoteală rapidă. Ştia că nu putea face nimic în această situaţie neprevăzută. Spuse:

— Bine, peste zece zile fac rost de douăzeci de mii de lei.

— Perfect, spuse insul. Dar dolari, nu lei, îl corectă el maliţios,

distrîndu-se parcă de uluiala care se aşternuse pe figura inginerului.

— De unde dolari?

— Asta aranjez eu, făcu insul. Numai că acuma scrie-i ceva. Dar ceva care să n-o înfurie. Ia-o aşa... mai pe departe, să nu o jigneşti. Femeile sînt ale naibii de sensibile şi au demnitate, domnule.

Marin primi hîrtie şi stilou. Începu să scrie pe spatele individului acela mătăhălos care se aplecase docil sprijinindu-şi fruntea de oglinda din lift.

— Acum ce mai vrei? spuse Marin pe un ton aspru, după ce îi dădu scrisoarea.

— Dolarii...

— Păi ai spus...

— Am spus, nu zic că n-am spus, se învoi insul, dar dumneata, ca om deştept ce eşti, nu cred că ţi-a trecut măcar prin cap că o să capeţi banii pe degeaba. Vreau un mic serviciu... O simplă copie după organizarea întreprinderii.

— Ai s-o ai, căzu repede de acord Marin.

— Stai, stai, că n-am terminat... Şi o copie după contractele cu firmele italiene... Şi încă ceva, tot o copie după ofertele acelea franţuzeşti... Asta-i tot.

Marin se tîrgui cîtva timp, spunîndu-i că îi cerea prea mult. Erau lucruri la care nu avea acces direct, care se păstrau în secret... Dar insul nu voi să cedeze. De la rugăminţi, trecea la ameninţări şi apoi din nou la rugăminţi, zugrăvindu-i toate urmările unui refuz. Marin acceptă gîndindu-se că, de fapt, nu risca nimic. Avea să-l anunţe pe căpitanul Radu, care va găsi o soluţie.

— Atunci s-a făcut, spuse insul. Îmi aduci ce ţi-am cerut, şi aranjez eu cu Doris.

— Şi dacă am să fiu tras pe sfoară?

— Urît cuvînt, se strîmbă insul devenind brusc manierat. Am să-ţi aduc din partea lui Doris o scrisoare prin care va recunoaşte că nu a rămas însărcinată cu dumneata... Doris, bineînţeles, nu o să mai lase copilul... Ori, poate vrei să devii tată? Marin înghiţi

batjocura şi, pentru a nu mai lungi discuţia, nu-i răspunse. Insul vîrî plicul în şapcă, o trase pe cap şi puse liftul în mişcare.

— Atunci, pînă sîmbătă să am ce mi-ai promis, spuse el. O să fac în aşa fel încît să te întîlnesc... Nu, nu-ţi face griji, o să ai scrisoarea lui Doris. Mă priveşte pe mine cum fac rost de ea...

Pe căpitanul Radu îl întîlni chiar în seara următoare, dar nu se mai repetă plimbarea cu maşina. Discutară pe una din aleile parcului. Căpitanul părea puţin nervos, sau i se părea numai lui Marin. Din cînd în cînd se oprea din discuţie şi îşi răsucea capul într-o stare permanentă de veghe. Pentru Marin era perfect explicabil acest mod de comportare, totuşi parcă Radu era mai puţin sigur pe sine şi starea aceasta de şovăială o transmitea şi inginerului. Dinspre restaurant veneau sunetele unei orchestre care cînta fără contenire. Lui Marin începu să-i fie frig şi se strînse în sacoul subţire. Radu scosese o ţigară dar nu o aprinsese. O frămînta în mînă fără să se hotărască.

— Complicată problemă, spuse el în loc de concluzie după ce Marin îi povesti tot ce i se întîmpiase. Ar fi fost mai bine să-l mai amînaţi, să nu-i daţi scrisoarea către Doris, îi spuse Radu. Prin ea, de fapt, recunoaşteţi că sînteţi tatăl copilului... Vă daţi seama?

Da, îşi dădea seama, dar tocmai acum cînd nu mai era nimic de făcut, cînd afurisita de scrisoare se afla în posesia omului acela. Procedase ca un prost. Le dăduse în mînă o dovadă incontestabilă a culpabilităţii sale. Şi, apoi, promisiunea aceea cu dolarii pe care o strecurase în rîndurile către Doris?! Se afundase din ce în ce mai rău, ca şi cum ar fi păşit pe nisipuri mişcătoare. Încurcătura nu era, numai a lui, ci şi a căpitanului care se oferise să-l ajute, care se purtase cu el aşa cum nici nu ar fi putut să spere vreodată. Probabil că acum era furios pe el, dar nu se dezlănţuia din delicateţe. Deşi, recunoscu Marin în sinea lui, ar fi avut tot dreptul să o facă. La urma urmelor, nici Radu nu era altceva decît tot un om, cu nervi, cu griji, poate mult mai mari decît ale lui.

— O să încercăm să facem ceva, spuse Radu cu un început de oftat, oftatul omului supărat care încearcă să ierte şi să uite.

— N-am ştiut, am crezut că... încercă Marin să se scuze.

Dar scuzele şi regretele erau tardive şi nu puteau îndrepta răul. Radu nu-i răspunse decît tîrziu, încet, ca şi cum ar fi cîntărit fiecare cuvînt.

— Faceţi copiile pe care vi le-a cerut, dar cu discreţie, să nu mai amestecăm şi pe altcineva în toată povestea asta... Mi le aduceţi mie pînă vineri ca să avem timp să le modificăm... Dar va fi tare greu să nu le trezim nici un fel de suspiciuni. O să le dăm copiile modificate. Altă soluţie nu mai avem. Poate reuşim să-i facem să creadă că sînt la fel cu originalele... Ori poate găsim altă soluţie... Am să vă anunţ eu la momentul oportun dacă schimbăm planul. Pînă atunci, dumneavoastră faceţi copiile cerute. Dacă nu mai este nevoie de ele, le vom distruge. Radu se hotărî şi aruncă ţigara din care nu mai rămăsese decît foiţa. Orchestra restaurantului nu mai cînta. Se auzea apa lacului clipocind încet, într-o zbatere domoală, străduindu-se, fără convingere, să iasă dincolo de strînsoarea malului.

4

Profesorul Poenaru sosi primul la institut, aşa cum avea obiceiul de ani şi ani de cînd lucra în clădirea aceea aşezată chiar în colţul străzii din apropierea parcului. Portarul, un om aflat în pragul pensiei, deşi nu se mira, totuşi, în fiecare dimineaţă, în timp ce silueta profesorului dispărea în clădire prin cele două uşi înalte, comenta de unul singur: „Doamne, omu' ăsta n-are somn în el. El închide, el deschide biroul.“ Apoi tuşea prelung, aruncîndu-şi ţigara stinsă demult, care sta lipită inutil în colţul gurii. După Poenaru, de regulă, apărea inginerul Andrei Milcovan, consilier şi mîna dreaptă a profesorului Poenaru, care lucra la institut numai de vreo şase luni. Ceva mai tîrziu, soseau şi ceilalţi lucrători din institut într-o ordine care se schimba mereu şi care, pentru bătrînul portar, nu avea o prea mare însemnătate. Cînd îl vedea pe inginerul Milcovan portarul ştia că acesta, după ce avea să-l întrebe cum o mai duce, îi cerea părerea despre starea

vremii. Cunoscînd obiceiul consilierului, portarul era pregătit să-i dea un răspuns pe măsura încrederii pe care i-o arăta Andrei Milcovan. „Parcă aş fi meteorologic", îşi spunea portarul cu falsă supărare care, mai degrabă, era o autoapreciere orgolioasă, şi îi reproducea serios, după clipe de meditaţie, crîmpeie din „starea vremii" pe care le reţinea din ziarul de după-amiază. Prognoza portarului era, deci, în urmă cu o zi, dar asta nu avea prea mare importanţă de vreme ce portarul era convins că inginerul ţinea seama de ea. Şi, cînd se întîmpla ca previziunile meteorologice să i se adeverească, se plimba ţanţoş prin faţa gheretei sale cu nelipsita ţigară stinsă în colţul buzelor. Îl aştepta nerăbdător pe inginer la plecare şi îi spunea cu autoritatea celui care îşi demonstrase competenţa: „Ce v-am zis eu?" Inginerul îl aproba şi portarul continua grav: „Mîine, poate avem averse". Pentru portar, averse însemna şi o ploaie puternică, şi o căldură sufocantă, care te făcea să cauţi umbra.

În dimineaţa aceasta, cînd Andrei Milcovan îl întrebă cum va fi vremea, portarul se gîndi şi, după ce clătină din cap, privi cerul de cîteva ori cu palmele streaşină la ochi.

— Relativă, tovarăşe inginer, relativă, dădu prognoza, nemaiamintindu-şi exact ce citise cu o zi înainte. Pe Andrei îl amuza acest dialog zilnic cu portarul, îi crea o bună dispoziţie pentru toată ziua. „Relativa" din această dimineaţă, care sintetiza prognoza meteorologică a portarului, îl făcu nu numai să-şi ascundă un zîmbet, dar să şi comenteze:

— Ai mare dreptate, este relativ, totul este relativ, la asta se reduce de fapt toată înţelepciunea.

— O să vedeţi că am dreptate, spuse convingător portarul argumentîndu-şi cu un gest energic părerea. Apoi se uită la cer dîndu-şi capul pe spate. Andrei privi şi el cerul. Era limpede, fără nici o părere de nor...

Poenaru se plimba pe coridor, prin faţa biroului, trăgînd din ţigară.

— Bună, bună, răspunse el la salutul lui Andrei fără să se

oprească din mers. Îi întinse mîna pe care Andrei i-o strînse şi, luîndu-l de braţ, îl trase spre biroul său. Biroul lui Poenaru era de o simplitate care ar fi derutat pe oricine ar fi intrat pentru prima dată în institut. Într-un colţ trona o masivă casă de fier vopsită în verde, lîngă fereastră o măsuţă la care lucra profesorul şi una mai lungă, cu o latură sprijinită de masa sa, formînd un T gros. Apoi scaune, scaune de lemn lustruit şi o bibliotecă plină cu cărţi tehnice. Poenaru refuzase fotolii, scaune moi, pluşate, cristaluri şi vaze cu care cel însărcinat cu amenajarea birourilor căutase să-l înzestreze. Prin compensaţie, alături de biroul lui Poenaru, mica sală de şedinţe fusese mobilată cu un lux care depăşise norma admisă de instrucţiuni. Aici întîlneai şi scaune pluşate, şi covoare groase în care se înfunda încălţămintea, şi vaze înalte şi scrumiere de cristal. La ferestre, insistase şi obţinuse să fie aşezate, peste perdelele fine de mătase, draperii grele de catifea, în această încăpere Poenaru primea oaspeţii străini de institut şi tot aici aveau loc unele şedinţe de lucru cu şefii sectoarelor. Biroul lui Andrei era mai frumos mobilat decît biroul profesorului. Nu fusese dorinţa lui Andrei, dar aşa îl găsise acum şase luni cînd venise la institut.

— Nu ştiu, dar pe mine, scaunele în care te afunzi pînă la gît mă predispun la somn, i se destăinuise Poenaru. Un mobilier simplu şi un scaun tare stimulează gîndirea, nu te lasă să leneveşti. Şi mai este ceva, foarte important: nu-ţi dă sentimentul unei superiorităţi faţă de ceilalţi de pe poziţia scaunului moale, te face mai abordabil, mai sensibil la părerile celor din jurul tău. Iţi dă sentimentul acela tonic că eşti un om ca toţi oamenii şi nu că pluteşti pe deasupra lor!

Dacă Andrei sau altcineva îi împărtăşea părerea, Poenaru nu căutase să afle.

— Ia loc, îl invită pe Andrei întinzîndu-i pachetul cu ţigări din care el scosese una şi abia aştepta s-o aprindă. Dar Andrei refuză clătinînd energic din cap:

— E prea de dimineaţă, îşi argumentă el refuzul. De fapt, fuma destul de rar. Uneori treceau zile, sînt chiar săptămîni fără să

aprindă o ţigară.

—E greu să fii burlac, domnule, oftă Poenaru... sau semiburlac, ca mine, precizează el, este şi mai greu. Dacă te însori, să nu-ţi iei nevastă care face teren, că ai să-ţi blestemi zilele.

Afară se anunţa o vreme cu... averse, cum ar fi spus portarul, dar cu averse de... căldură.

— Scuză-mă, spuse Poenaru scoţîndu-şi haina şi atîrnînd-o de cuier. Se apropie apoi de casa de fier şi o descuie. În timp ce răsucea mînerul masiv, spuse cu un glas scăzut din care răzbătea o uşoară nemulţumire: Dacă o să mergem în ritmul acesta, o să ieşim la pensie pînă ajungem la faza de experimentare. Răsfoi o mapă şi după ce desprinse din agrafă o schiţă, o aşeză pe birou chemîndu-l mai aproape pe Andrei. O netezi cu dosul palmei şi spuse: Uită-te şi dumneata. Ori nu s-a calculat bine rezistenţa, ori s-a strecurat o greşeală de principiu pe undeva. Nu pot să-mi dau seama de ce. Eu am sucit-o pe toate părţile, dar nu mi se pare nimic nelalocul lui. Poate unde m-am familiarizat prea mult cu ea şi, aşa cum se întâmplă de obicei în asemenea cazuri, totul ţi se pare perfect. Te-aş ruga să o revezi dumneata împreună cu inginerul Ionescu.

— N-ar fi mai bine să-l chemăm aici? sugeră Andrei şi Poenaru începu să rîdă.

— Da, da, ai dreptate, încuviinţă el şi lui Andrei i se păru că descifrează în tonul profesorului umbra unei ironii. Poenaru îşi curmă izbucnirea veselă şi ridică receptorul unuia din cele trei telefoane care se aflau pe o măsuţă din apropierea biroului.

...Stăteau toţi trei aplecaţi peste schiţa aşezată pe masa aceea de lemn. Ionescu îşi tot aşeza ochelarii cu lentilele groase, lărgindu-şi gulerul descheiat al cămăşii şi trecîndu-şi mina peste părul albit, rar şi moale, într-un tic care te exaspera. Poenaru îşi muşca mereu buza de jos, îngustîndu-şi pleoapele, aşa cum fac de obicei miopii, iar Andrei îşi plimba vîrful pixului peste labirintul de linii trase cu tuş negru.

— Nu pare greşit, remarcă Ionescu cu o uşoară ezitare... Totuşi este ceva care nu merge...

— Este, sigur că este, interveni Poenaru puţin nervos. Încăpăţînatul ăla de oltean, izbucni profesorul, aşa ceva nu mi-a mai fost dat să văd. Dar am să-i fac bine cu sila, se ambală Poenaru. Îl aduc pe sus!

— De inginerul Marin este vorba? se interesă Andrei.

— Da' de cine altcineva? îi replică Poenaru.

— A refuzat iar? interveni Ionescu, mai mult ca să spună ceva.

— Nu, n-a refuzat, îi răspunse aproape răutăcios Poenaru. N-a refuzat, dar nu vine, asta este.

— Am putea să-l rugăm să colaboreze, îi dădu o idee Ionescu.

— Ce vorbeşti, domnule?! Se ridică şi începu să se plimbe agitat de la un capăt la altul al biroului. Călca apăsat, parcă în duşmănie. Se opri în faţa lui Ionescu, aplecat spre acesta ca să fie sigur că îl aude şi înţelege. Parcă am picat de pe altă lume, spuse el, aici nu proiectăm ace de cusut, după cîte ştiu eu...

Ionescu ridică din umeri şi, după ce îşi plimba mîna peste păr, spuse, ca şi cum altcineva ar fi venit cu propunerea:

— Într-adevăr, nu-i posibil, nu se poate.

— Nu văd de ce nu i-am solicitat sprijinul, interveni Andrei, parcă numai să-l contrazică pe profesor. Surprins, Poenaru se întoarse spre consilierul său într-o atitudine de uimire şi reproş.

— Cum adică, dumneata ai fi de acord? Doar ştii prea bine că normele noastre de muncă nu ne permit lucrul acesta. Hm, mai făcu Poenaru reluîndu-şi plimbarea, în timp ce Ionescu şi Andrei, aplecaţi peste schiţă, discutau cu glas scăzut.

5

Autostrada Bucureşti-Piteşti se întindea albă, toropită de căldură, într-o somnolenţă de amurg fierbinte. Deasupra asfaltului, „apa morţilor" tremura subţire şi ireal într-o chemare fără sens, către nicăieri. Autoturismele, cu şoferi moleşiţi la volan, se încrucişau împlîntîndu-se în aerul fierbinte într-o goană monotonă. Amurgul se prelungea mult, ca un om ostenit care cască într-una dar încă nu se hotărăşte să adoarmă îndată.

Lumina se subţia treptat în degradeuri parcă tipărite şi noaptea se strecura pe nesimţite, cu paşi de mătase aducînd o părere de răcoare. Zbaterea dintre zi şi noapte se mai prelungi un timp, apoi întunericul se lăsă leneş într-un oftat parcă ce venea de dincolo de cîmpie. Şi, dintr-o dată, şoseaua începu să prindă viaţă. Farurile clipeau precipitat netezind drumul cu snopi de lumină. Apoi, animaţia începu să scadă şi şoseaua încercă să-şi tragă peste ea o pînză de linişte.

Volkswagenul gri ieşi din Bucureşti la o oră tîrzie, luînd pieptiş zidul de întuneric. Lipit de şosea, gonea, şi viteza îi sporea cu fiecare kilometru. Bărbatul de la volan era grăbit. Aplecat, ca şi cum ar fi vrut să atingă cu fruntea parbrizul, storcea şi ultimii cai putere din motorul ce uruia înnebunit. Omul de lîngă şofer se rezemase cu ceafa de spătarul fotoliului şi îşi întinsese picioarele într-o atitudine de relaxare totală. Cum sta aşa, cu capul dat pe spate, cutele gîtului se întinseseră iar bărbia pătrată se contura puternic. Moleşit de căldura de peste zi şi de zgomotul uniform al motorului, aţipise. Dar numai ochii îi erau închişi, simţurile îi erau treze, chiar excitate puţin, ca după un păhărel de alcool. Cei doi bărbaţi nu vorbeau între ei, ca şi cum ar fi fost doi străini sau nu ar fi avut ce să-şi spună. Şoferul era atent la şoseaua ce se derula cu viteză ameţitoare, celălalt era preocupat să găsească un răspuns la o întrebare pe care o formulase singur, numai pentru el, şi de care cel de alături nu trebuia să afle. La un timp, şoferul zări în oglinda retrovizoare două puncte luminoase care se apropiau cu repeziciune. Şi intensitatea luminilor creştea cu fiecare kilometru. Fu nevoit să plece capul pe volan; farurile din spate îl orbeau. Numai din cînd în cînd mai trăgea cu coada ochiului spre oglindă. Automobilul din spate se apropia vertiginos, într-o luptă disperată cu kilometrii. Oglinda retrovizoare se umplu de lumină care se reflectă şi în interiorul Volkswagenului. Pe lîngă ei trecură fîşîind un autoturism puternic şi suflul iscat de el izbi în plin Volkswagenul. Apoi se proţăpi înainte, cam la vreo sută de metri. Rulară aşa cam cinci minute; Volkswagenul încercînd să se apropie, semnalînd

încontinuu cu luminile. Dar autoturismul din faţă, un Mercedes gri, părea că are chef de joacă. Cînd distanţa se micşora, zvîcnea într-o sfidare parcă, şi Volkswagenul rămînea iar în urmă, la aceeaşi distanţă. Alergau în noapte, unul după altul, ochi dilataţi, luminoşi, într-o urmărire fără noimă. Şoferul Volkswagenului începu să se enerveze. Scuipă cu ciudă prin fereastra deschisă apoi îşi aprinse o ţigară.

— Ce dracu vrea ăsta? întrebă el. A trecut pe lîngă noi ca vîntul şi acum ni s-a aşezat în faţă. Încercă din nou să-l depăşească. Mercedesul mări şi el viteza.

— Nu ţine, făcu omul de alături fără să ridice capul.

— Nu pot să scot mai mult din cutia asta de sardele, se înciudă şoferul. Într-adevăr, „cutia de sardele" uruia îngrozitor, ca şi cum ar fi avut de gînd să decoleze. Dar de-abia îşi termină vorba, că o explozie puternică sfărîmă noaptea şi Volkswagenul fu proiectat de pe şosea cu violenţă. se rostogoli de cîteva ori dincolo de rambleu şi încremeni răsturnat, uruind înspăimîntător. Părea o imensă broască ţestoasă întoarsă pe spate, încercînd zadarnic să pună iar picioarele pe pămînt. Autoturismul din faţă încetini cîteva clipe numai, apoi ţîşni în noapte ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Miliţia şi salvarea sosiră la locul accidentului aproape în acelaşi timp. Din Volkswagen fură scoase, cu greutate, trupurile celor doi bărbaţi. Şoferul mai dădea semne de viaţă, celălalt însă, nu mai putea fi ajutat cu nimic. Autoduba salvării porni spre Bucureşti în viteză şi şoseaua se umplu de sunetele sirenei care cerea cale liberă ori de cîte ori se ivea în faţă vreun autoturism. Volkswagenul rămase acolo, la marginea şoselei, pînă a doua zi spre prînz, timp în care lucrătorii de miliţie încercară să stabilească cauzele accidentului. Că automobilul nu luase foc, era o adevărată minune. Din rezervorul spart, benzina se scursese pe motorul încins, al cărui carter era crăpat. O roată fusese smulsă din fuzetă ca şi cum cineva ar fi retezat-o cu un cuţit.

Volkswagenul fusese proiectat dincolo de şosea, ca o jucărie

aruncată de un copil capricios. După cercetări amănunţite se mai descoperi că şi bara de direcţie era îndoită ca o sîrmă subţire. Care fuseseră, totuşi, cauzele accidentului? Era o întrebare la care cei însărcinaţi cu cercetările încă nu puteau să dea un răspuns fără echivoc.

Cu toate străduinţele medicilor, şoferul nu a mai putut fi salvat. Muri spre prînz, fără să-şi fi revenit măcar pentru cîteva momente. Actele descoperite asupra lui arătau că se numeşte Laurenţiu Vugean şi că era de profesie avocat. În hainele lui Vugean, ofiţerul de securitate care se prezentase la spital, la puţin timp după accident, descoperi într-unul din buzunare un minuscul aparat de fotografiat. Tînărul ofiţer nu se despărţise de patul lui Vugean şi implorase pe medicul care îl îngrijea să facă totul pentru salvarea accidentatului. Dar medicina se dovedise neputincioasă; tratamentul energic nu numai că nu dăduse nici un rezultat, dar nici măcar nu reuşise să-l aducă în stare de conştienţă. Investigaţiile la adresa de pe buletinul de identitate sporiră nedumeririle. Nimeni nu auzise de avocatul Laurenţiu Vugean.

Nici actele celuilalt bărbat care fusese scos din autoturismul răsturnat nu erau de vreun folos. Vasile Rarău, de profesie strungar, după cum reieşea din buletinul de identitate şi dintr-o legitimaţie de intrare la o întreprindere din Bucureşti, era, de asemenea, necunoscut şi la adresa de pe buletin şi la întreprindere. Legitimaţia de intrare părea bună şi cei de la întreprindere îşi arătară nedumerirea cînd fură întrebaţi cum ajunsese asupra lui Rarău. Ridicară din umeri, suciră legitimaţia pe toate părţile, dar numai atît. În schimb, în registrele de înmatriculare ale serviciului de circulaţie ale Miliţiei Capitalei, se găsi Volkswagenul gri. Totul corespundea: şi seria motorului, şi culoarea automobilului, şi numărul.-Proprietarul autoturismului: Laurenţiu Vugean. Se stabili că acesta îl cumpărase de la un cetăţean din Sibiu care îl primise cadou de la o rudă din străinătate. Avusese nevoie de bani şi îl vînduse. Cum ajunsese

Vugean la el? Simplu: citise un anunţ în ziarul „România liberă“ şi se prezentase la adresa indicată. Fostul proprietar al Volkswagenului declară că Vugean nu se tocmise deloc. Văzuse automobilul, îi plăcuse şi, după o sumară încercare, îl cumparase. Nu i se păruse nimic suspect în asta. Automobilul era aproape nou, iar preţul nu fusese exagerat.

Pentru început, numai atîta se ştia despre ciudatul accident de pe autostrada Bucureşti-Piteşti, care se soldase cu moartea celor doi, nu mai puţin ciudaţi pasageri.

6

Colonelul Arghir îşi arătă nemulţumirea faţă de modul în care lucrase maiorul Baraban în nişte termeni destul de tari şi Baraban fu nevoit să-şi înghită argumentele ca pe o doctorie amară. Ştia că pe Arghir îl interesa, în primul rînd, nu de ce se greşise, ci cum se putea repara greşeala. Mai tîrziu, cînd totul se va rezolva, Arghir avea să stabilească şi cine fusese vinovat.

— Se plimbă ăştia ca-n ţara nimănui, constată Arghir ceva mai tîrziu. Vorbea liniştit ca şi cum ar fi constatat cel mai banal lucru posibil, dar Baraban ştia ce furtună se ascunde sub această linişte aparentă. Nu replică la remarca lui Arghir şi aşteptă continuarea. Trebuie să se răstoarne cu maşina ca noi să aflăm de existenţa lor, îşi duse ideea pînă la capăt colonelul.

— Cred că şi miliţia... se trezi Baraban vorbind. De fapt cuvintele scăpaseră singure, mărturisind un gînd intim pe care nu ar fi vrut să-l spună.

— Uite ce este, coborî glasul Arghir prevestind începutul unei furtuni. Aici este vorba de ceea ce n-am făcut noi... Dacă începem să aruncăm vina în spatele altora, nu rezolvăm nimic. Munca miliţiei are cine s-o analizeze, nu noi sîntem aceia. Să ne întrebăm ce n-am făcut noi sau ce-am făcut prost... Da, da, prost, să nu ni se pară prea tare cuvîntul. Mă rog, continuă ironic colonelul, dacă îţi face plăcere n-ai decît să înlocuieşti cuvîntul „prost“ cu neajunsuri, lipsuri, insuficientă atenţie. Zi cum vrei, dar faptul

rămîne fapt, acesta este esenţialul.

Cineva bătu în uşă şi Baraban răsuflă uşurat că fusese scos din încurcătură într-un mod atît de simplu. Căpitanul Vîlsan aducea fotocopiile după filmul găsit în aparatul lui Laurenţiu Vugean. Cristalul biroului se umplu de fotografii, pe care Arghir începu să le aranjeze cu meticulozitate una lîngă alta.

— Bine, mulţumesc, spuse colonelul şi căpitanul Vîlsan părăsi biroul urmărit de privirile lui Baraban[1] care voiau să-l mai reţină. Dar Vîlsan plecă fără un cuvînt. Arghir terminase de aranjat fotografiile şi acum le privea, iar Baraban ar fi dat mult ca să poată afla cam ce gîndea colonelul. Privea şi el fotografiile şi, pe măsură ce se uita la ele, simţea cum începe să-i fie din ce în ce mai cald şi să-l chinuia setea,

— Poftim, împinse Arghir spre Baraban o fotografie, priveşte. Poftim, repetă el dînd un uşor bobîrnac unei alte fotografii. Obiectivul dumitale, întreprinderea dumitale, tovarăşe maior. Interesant, nu? Lui Baraban începură să-i ţiuie urechile ca şi cum ar fi coborît dintr-un supersonic cu numai cîteva clipe înainte. Arghir nu-l privea, părea preocupat numai de fotografiile înşirate în faţa sa. Dar Baraban ştia să acum sau mai tîrziu tot ar fi trebuit să dea un răspuns. Deodată Baraban tresări. Printre fotografii descoperi fotocopia unei scrisori către o anume Doris, semnată de inginerul Marin. Prin urmare, Marin nu era străin de celelalte fotografii.

— Să vedem ce facem mai departe, îl auzi Baraban pe Arghir şi, ridicîndu-şi privirea îi văzu degetele nervoase cum culegeau fotografiile şi le rînduia într-un colţ al biroului. Era atîta meticulozitate în gesturile colonelului, încît nimeni nu ar fi putut să-i bănuiască măcar gîndurile care îl frămîntau.

— Au fost găsite ceva urme la locul accidentului, spuse într-un tîrziu Baraban. Expertizele de laborator ne vor mai furniza ceva elemente, continuă el, dar Arghir nu-i răspunse.

Sună telefonul şi Arghir ridică receptorul cu grabă. Vocea de la celălalt capăt al firului îi comunica ceva amuzant, probabil, pentru că Arghir zîmbi.

7

Era atîta soare şi atîta lumină, că Marin închise ochii. Apoi, pleoapele i se întredeschiseră, clipiră mărunt şi numai într-un tîrziu putu să privească în voie strada incendiată parcă.

Marin se simţea excelent. Făcuse ceea ce îi ceruse căpitanul Radu; îi înmînase copiile modificate ale documentelor şi căpătase scrisoarea de la Doris. Mai mult încă, fusese încredinţat că Doris se internase într-un spital pentru a scăpa de sarcină.

„Asta a fost tot îi spusese individul mătăhălos, după ce împăturise copiile documentelor şi le vîrîse în buzunarul de la piept. Ai văzut că n-a fost greu?! Adio şi să auzim de bine!“

Căpitanul Radu îl ascultase calm şi, după ce termină de povestit cum decursese întîlnirea cu individul, îi spusese că nu mai avea nimic de făcut. Ce urma, nu era treaba lui. Radu părea satisfăcut, dar nu-i adresă nici un cuvînt de mulţumire. La urma urmei, el era acela care ar fi trebuit să-i mulţumească, recunoscu în sinea sa Marin, înainte de a se despărţi, căpitanul Radu îi ţinu un mic logos despre greşeala sa şi cum va trebui să se comporte pe viitor, dacă va mai pleca în străinătate. Marin nu mai insistă să i se explice ce însemna acest „dacă“. Înţelegea că Radu evitase să fie brutal cu el şi îi aprecia delicateţea. La despărţire, îi strînsese mîna, cerîndu-i discreţie totală asupra celor întîmplate.

„Noi am uitat totul, va trebui să uitaţi şi dumneavoastră. N-ar fi bine să ne solicitaţi memoria!“ Fusese şi un sfat, şi un avertisment, şi Marin se despărţi de Radu cu un imens sentiment de uşurare. Dormise bine toată noaptea, iar dimineaţa se trezise ca nou născut în explozia aceea de lumină...

Emilia îl întîmpină cu o mină de om rău dispus din pricina veştii pe care avea să i-o dea. În cursul dimineţii, primise o invitaţie din partea sectorului de miliţie. Marin era chemat la serviciul de circulaţie şi Emilia părea foarte îngrijorată. O încurcătură ar fi putut să-i strice toate proiectele pentru excursia

la mare. Suspendarea carnetului ar fi echivalat, pentru Emilia, cu o adevărată catastrofă.

— Du-te, dragă, să nu mai păţeşti cine ştie ce. Dacă îţi iau carnetul, s-a dus cu marea... Proastă sînt şi eu că nu mi-am scos carnet de conducere... Am să mă îmbolnăvesc de inimă... Ştii ce?... Cunoşteai parcă pe cineva de la circulaţie. N-ar fi bine să-i dai un telefon, să pună o vorbă bună pe unde trebuie?... Nu te încrunta şi nu începe să-mi vorbeşti de principii. Dacă n-ai relaţii... E bine, cînd ai ocazia, să-i cultivi pe toţi care crezi că ar putea, cîndva, să-ţi fie de folos.

— Emilia!...

— Nici o Emilia... Uită-te cum se descurcă şi alţii, învaţă de la ei.

Marin începu să rîdă. Rîdea fals, fără convingere. Îi era foame, dar nu îndrăznea să mărturisească. Şi, deodată, i se păru că în dormitorul lor începe să plouă cu întuneric...

Plecă tîrziu, cu automobilul. Emilia îl urmări din balcon, cu o privire lungă şi desperată, topită de nelinişte.

La sectorul de miliţie, urcă scările şi străbătu coridorul pregătindu-şi o glumă cu care să răspundă celui care îl chemase. Ciocăni în uşă şi, nemaiaşteptînd răspunsul, apăsă pe clanţă. Intră. Încăperea era mică, mobilată simplu, dar plăcută: un birou acoperit cu cristal, un cuier, două fotolii, un fişet de metal. Bărbatul din spatele biroului se ridică şi îi ieşi în întîmpinare. Îi strînse mîna şi îl rugă să ia loc pe unul din cele două fotolii, iar Marin uită de gluma pe care o pregătise.

Urmă un scurt timp de tăcere, după care Marin îi întinse invitaţia. Bărbatul parcurse peticul de hîrtie şi apoi îi ceru buletinul de identitate. Îl răsfoi meticulos, fără grabă şi, cu glas egal, îi ceru şi legitimaţia de intrare la întreprindere.

— Oho, ce de formalităţi pentru un lucru de nimic, încercă Marin să persifleze meticulozitatea bărbatului, dar acesta nu-i răspunse. Să vă dau şi certificatul de înmatriculare şi carnetul A.C.R.? continuă Marin şi îi întinse actele. Bărbatul din faţa sa nu gustă gluma, dar nu-i replică în nici un fel. Luă numai actele şi se

aşează pe fotoliu în faţa inginerului.

— Prin urmare, dumneavoastră sînteţi inginerul Marin de la „Metalul" — constată acesta, stivuind actele inginerului. Eu sînt maiorul de securitate Baraban.

Marin rămase cu zîmbetul acela puţin ironic, puţin impertinent, împietrit pe buze. Apoi zîmbetul se metamorfoză într-o uimire amestecată cu nelinişte. Părea surprins şi nu putu să realizeze imediat situaţia în care se găsea. Numai tîrziu, reuşi să îngaime cu o voce puţin voalată:

— Bine, dar eu venisem pentru...

— Aţi făcut bine că aţi venit, îl întrerupse maiorul, dar aţi fi făcut şi mai bine dacă veneaţi la Securitate mai din timp.

Marin se strînse pe fotoliu, între braţele acelea bombate şi moi, ca într-o cutie. Figura impasibilă a bărbatului din faţa sa tremura ca şi cum s-ar fi oglindit într-un ochi de apă în care ai aruncat cu o piatră. Acest „mai din timp" al maiorului îi venea la ureche ca un ecou îndepărtat şi începea să se multiplice la nesfîrşit. Îşi aprinse — nici el nu îşi dădu seama cînd — o ţigară, dar nu-i simţi gustul. Baraban aştepta, dar inginerul nu se hotăra să vorbească, înţelese că mai ştiau şi alţii de blestemata lui de încurcătură, din care crezuse că a ieşit pentru totdeauna. Căpitanul Radu nu îşi ţinuse promisiunea şi necazurile nu se sfîrşiseră încă. Poate de-abia aveau să înceapă.

— Eu am ţinut legătura cu dumneavoastră, replică fără convingere Marin. Căpitanul Radu ştie totul, am făcut aşa cum mi-a spus. Aşa că reproşul dumneavoastră mi se pare fără temei, completă din ce în ce mai sigur pe el.

Baraban nici nu clipi măcar. Aştepta ca inginerul să continue, dar Marin schiţă un gest cu mîna: ,,asta-i totul" o încuviinţare, dar interlocutorul său se îndreptă numai în fotoliu, gest care nu spunea nimic. Auzi, ceva mai tîrziu, vocea maiorului, puţin autoritară, puţin supărată:

— Cunoaşteţi această persoană? şi îi arătă o fotografie.

Marin se întinse peste măsuţa dintre ei. Un bărbat cu faţa rotundă îi zîmbea din fotografie. Nu, nu-l mai văzuse.

— Nu cunosc persoana, spuse el retrăgîndu-se între braţele fotoliului.

— Dar pe aceasta? şi Baraban îi arătă o altă fotografie.

— Nici...

— Dar asta?

Marin rămase ceva mai mult timp cu ochii pironiţi pe peticul de hîrtie lucioasă. Piciorul drept începu să-i tremure uşor, deşi se stăpînea să fie calm.

— Este omul care m-a acostat în lift... El mi-a vorbit de Doris, lui i-am dat copiile modificate... copiile după documentele pe care le-am luat de la întreprindere.

— Şi v-a oferit, în schimb, tăcerea, nu? întrebă Baraban, cu glas tăios.

— Bine, dar am făcut-o la solicitarea căpitanului Radu, se dezvinovăţi Marin. Aşa că...

— Aşa că? repetă insistent Baraban şi îi aşeză în faţă o ultimă fotografie. Marin o luă de pe măsuţă, apropiind-o de ochi şi se însufleţi dintr-o dată. Zîmbi chiar, oftă uşurat.

— Vă spuneam că nu am minţit... Este căpitanul de securitate Radu, omul dumneavoastră cu care am ţinut legătura, care m-a sfătuit ce am de făcut. Vă poate confirma şi dînsul.

Baraban îl privi stăruitor fără să spună nimic şi Marin îi susţinu privirea. Nu înţelegea de ce Baraban îl priveşte astfel şi nici ce voiau să însemne cutele acelea care se adunau pe fruntea maiorului. Aştepta ca maiorul să-l întrebe ceva, să-i dea o explicaţie. Într-un tîrziu, Baraban întrebă:

— De unde ştiţi că este, ofiţer de securitate?

— Cum de unde? zise Marin surprins de simplitatea întrebării. Mi-a spus asta... mi-a vorbit de cele ce mi s-au întîmplat.

— Numai atît?

— Dar... nu ştiu, nu vă prea înţeleg unde vreţi să ajungeţi.

— V-a arătat vreo legitimaţie care să ateste calitatea de ofiţer de securitate?

— Nu, recunoscu Marin cu glasul moale. Nu m-am gîndit la asta... Totuşi, vă rog...

— Ei bine, spuse Baraban pe un ton aparent indiferent, omul despre care discutăm, omul pe care l-aţi recunoscut în fotografie, nu este ofiţer de securitate.

Marin se prinse cu mîinile de-fotoliu şi strînse, strînse pînă ce degetele i se albiră. Nu mai avea glas, nu mai putea să vorbească şi, chiar dacă ar fi putut, ce ar fi avut de spus?

— Deci eu... spuse mai tîrziu Marin sufocat de emoţie.

— Noi vom verifica cele spuse de dumneavoastră, îl întrerupse Baraban, ridicîndu-se de pe fotoliu. Marin se ridică şi el. Pricepu, în sfîrşit, că putea să plece.

Cobora scările cu picioarele ca de plumb şi braţele i se bălăbăneau caraghios, ca ale unei păpuşi mecanice stricate de un copil neastîmpărat. Cuvintele maiorului Baraban răsturnaseră liniştea din el şi alungaseră undeva departe începutul acela de echilibru sufletesc şi totul şi toate se năruiseră iar umerii i se aplecaseră ca nişte aripi frînte. Amintirile năvăliră peste el ca o apă stătută şi rea, unsuroasă, îmbibată cu toate miasmele pămîntului, lipindu-se de el, sufocîndu-l. Şi totul şi toate căpătau proporţia adevăratei fapte pe care el, inginerul Marin, o săvîrşise. Trădător! Cuvîntul ţipă de dincolo de el, şi din el, parcă, dar nu alunecă în undeva ci stărui lîngă el, prelung, înfiorător, asurzindu-l. Degete lungi se apropiau, îi opreau mersul împleticit, îl ţintuiau, îl acuzau. Oriunde ar fi întors capul, degetele veneau spre el, şi degetele aveau ochi, ochi mari ce-l fulgerau, şi-l dispreţuiau. Ochi, degete, ochi, degete, mulţi ochi, multe degete, atîtea cît nu văzuse niciodată în viaţa lui. Se rezemă de un copac, dar copacul se clătina, se scutura parcă de el, şi simţea cum începe să alunece, cum cerul şi pămîntul se răsturnau şi nici unul nu voia să-l primească. Înfipse unghiile adînc în scoarţă şi îşi scrijeli obrazul de trunchiul tare. Deasupra, lumina curgea încet şi albă, iar cerul era înalt şi frumos. Dar el nu vedea decît crengile copacului care îl ameninţau ca sute şi sute de degete. Strînse pleoapele cu desperare ca să nu mai vadă nimic, dar imaginile tulburătoare erau în el şi le simţea. O mînă i se aşeză pe umăr şi

tresări speriat ca într-un miez de pădure neagră şi necunoscută. Aştepta să i se întîmple ceva, dar auzi numai un glas care lui i se păru nespus de îndepărtat:

— Vă este rău, tovarăşe?

Întrebarea neaşteptată îl dezmetici. Tresări şi deschise ochii. Deasupra lui, cerul îşi prefira liniştit lumina şi crengile copacului tremurau scuturate de o înfiorare de vânt. Un om, lîngă el, îl privea îngrijorat şi Marin încercă să vorbească cît mai convingător:

— Nu... nu... o uşoară ameţeală... Mi-a trecut...

Dar cuvintele lui trădau o mare suferinţă şi omul clătină din cap.

...Ajunse acasă tîrziu şi Emilia îi deschise cu grabă. Cînd îl văzu că se lasă moale pe fotoliu, îl întrebă alarmată:

— Ce ai, dragă, ţi-au luat carnetul?

Marin clătină din cap şi femeia insistă:

— Dar ce s-a întîmplat?

— Nu mă simt prea bine, asta este, spuse el cu glas moale. Te rog, un pahar cu apă.

Emilia se propti de pervazul uşii şi insistă:

— Şi chiar nu ţi-au luat carnetul? În vocea femeii era şi îngrijorare, şi neîncredere. Marin se răsuci, scoase carnetul din buzunar şi îl aruncă pe covor.

— Uite-l, spuse el, ia-l şi adu-mi apă. Dar mai repede...

Emilia îl culese cu două degete, îl răsfoi, îl puse pe măsuţă şi, liniştită, fără să-l mai întrebe ceva, dispăru la bucătărie. Reveni, după un timp, surîzîndu-i îndatoritoare şi îi întinse paharul cu apă. Marin îl apucă şi sorbi înfrigurat ca un însetat după un chef.

— Să nu pierdem filmul de la televizor, spuse Emilia, apoi se răzgîndi şi adăugă: Şi chiar ţi-e aşa de rău? Cine ştie de ce.

Film... televizor... numai de asta nu avea el nevoie acum. Emilia i se părea o străină, un duşman chiar. Strînse pumnii şi se încrîncenă să nu urle. Din camera cealaltă se auzea muzică dar lui îi venea să răstoarne totul, şi fotoliile şi biroul şi televizorul care cînta de răsuna casa.

— Hai, nu vii? începe filmul şi e păcat să-l pierzi.

Marin nu răspunse, dar strigă surd în el şi i se păru ciudat că nu l-a auzit nimeni. Îşi strînse tîmplele şi se simţi grozav de singur.

8

Rezultatul cercetărilor de la locul accidentului şi expertizele de laborator îl făcură pe Baraban să bombăne. Era pus în mare încurcătură. Şi tocmai cînd credea că reuşise, în sfîrşit, să dea de un capăt al firului. Laurenţiu Vugean, cel care se recomandase drept căpitanul de securitate Radu, reuşise ca împreună cu Vasile Rarău, printr-o combinaţie relativ simplă, să obţină tot ce doriseră de la inginer. Folosind acte false — cine ştie de cît timp — acţionaseră în voie şi puseseră la cale planul pînă în momentul în care accidentul acela le curmase brusc activitatea. Cineva aştepta fotocopiile pe care însă nu avea să le mai primească vreodată. Baraban ar fi dat orice numai să afle cine era acel cineva. Dar, realist, îşi dădu seama că persoana ştia despre accident şi „avea să se dea la fund". Vugean şi Rarău... cine erau ei, de fapt? Accidentul încurcase socotelile spionilor şi pe cele ale Securităţii. Exista o certitudine: acţiunea era condusă de un centru din afara ţării. Inginerul Marin fusese şantajat pe baza unor fapte regizate în străinătate. Nu avusese tăria să vină la Securitate şi să mărturisească tot ce i se întîmplase. Clişeele şi benzile de magnetofon, care îi fuseseră puse în geamantan, la hotel, îl liniştiseră şi spionii putuseră să-şi desfăşoare în continuare piesa. Marin jucase după rolul scris de acel cineva care conducea acţiunea. Şi ajunsese la trădare. Cu ştiinţă sau nu, tot trădare se numea... Spionii îşi aleseseră bine omul. Îl studiaseră din timp, îi aflaseră slăbiciunile şi, la momentul oportun, declanşaseră cursa în care inginerul căzuse. Dar cine îl studiase pe inginer? Poate chiar o persoană din anturajul acestuia, care furnizase apoi datele necesare acolo unde era nevoie.

Baraban se încurca în presupuneri şi capul începea să-i vuiască. încercă să opereze cu datele pe care le avea la îndemînă. Propuse ca inginerul Marin să fie lăsat să lucreze mai departe la întreprindere o anumită perioadă de timp şi să se vadă dacă reţeaua va încerca să-l reactiveze, ca să poată obţine ceea ce o interesa. O ipoteză, ca multe altele, pe care trebuia să o verifice...

Nu peste mult timp apăru în ziarul „Informaţia Bucureştiului" un anunţ însoţit de fotografiile lui Vugean şi Rarău. Se făcea cunoscută moartea acestora într-un accident de automobil şi se apela la persoanele care puteau să ajute la identificarea lor să anunţe miliţia, deoarece asupra victimelor nu se găsise nici un act de identitate.

O altă încercare. Dar Baraban era şi de această dată sceptic. Devenise şi nervos. Vorbea puţin şi atunci repezit, şi îşi muşca buzele într-una.

Cînd Vîlsan îi aduse concluziile cercetărilor, după cum am mai spus, Baraban căzu într-o muţenie desăvîrşită. Numai într-un tîrziu îl întrebă pe Vîlsan, cu glas încet:

— Eşti sigur că aşa s-au petrecut lucrurile, tovarăşe căpitan?

— Sigur, tovarăşe maior. Nu mai încape nici o îndoială. Sînt concluziile întregului colectiv care a făcut cercetările.

— Lasă dosarul la mine, spuse Baraban fără nici un chef. Am să-l înaintez eu tovarăşului colonel. Baraban luă dosarul, cu duşmănie parcă, şi îl închise în fişet. Dar căpitanul Vîlsan nu pleca şi Baraban îl întrebă ce mai vrea. Vîlsan îi întinse o hîrtie rugîndu-l să semneze de primirea dosarului şi maiorul i-o smulse aproape din mînă. Semnă apăsat. Vîlsan luă hîrtia şi părăsi biroul. Rămas singur, Baraban goli scrumiera şi îşi aprinse o ţigară. Neonul risipea în încăpere o lumină albă, egală şi rece, iar afară, noaptea se depăna pe lîngă geamuri sorbind fumul de ţigară ce se strecura şi el speriat prin fereastra întredeschisă.

Maiorul Mihai Dragu îl găsi pe Baraban prăvălit parcă pe scaun, cu coatele rezemate de cristalul biroului şi capul între palme, cu o mină de om peste care au căzut toate necazurile lumii

şi el, şi numai el, trebuie să le ţină pe umeri. Era ceva în atitudinea lui Baraban care îl înduioşă; se apropie de el cu paşii şovăitori, cum te apropii de patul unui suferind. Baraban ridică numai privirea. Sprîncenele i se arcuiră şi pe frunte se conturară cute ca nişte linii sinuoase. „Începem să îmbătrînim", constată Mihai şi pentru sine dar spulberă regretul cu o glumă pe care o avea pregătită ori de cîte ori îl întîlnea pe Baraban:

— Gîndim, formulă matematică, gîndim. Asta nu-i rău, justificăm existenţa a ceea ce ţinem pe umeri. Îi întinse mîna peste birou şi Baraban i-o strînse fără entuziasm. Spuse, totuşi, într-o încercare de scuză:

— Îmi plesneşte capul, te rog să mă crezi... Numai încurcături şi necazuri. Ori eu m-am ramolit, ori... Îşi lăsă fraza neterminată, iar Mihai nu insistă şi nici Baraban nu mai continuă. Se ridică numai de pe scaun proptindu-se cu o mînă de spătar, ca un om bătrîn, şi spuse: Vrei o cafea? Mihai refuză cu un gest energic. Foarte bine faci, îl aprobă Baraban, aşa n-o să mai beau nici eu. Dar spune-mi, în definitiv, ce-i cu tine pe aici?

— Treburi, se foi Mihai pe scaun. M-a convocat bătrînul urgent, astă seară. Poate ştii tu ce s-o fi întîmplat.

— Tovarăşul colonel Arghir? se miră şi nu se miră Baraban şi Mihai pricepu că, de fapt, voia să-i atragă atenţia că nu trebuia să-i spună aşa şefului. Dar Mihai se făcu că nu bagă de seamă tonul lui şi, mai mult ca să-l aţîţe, repetă:

— Da, bătrînul, chiar el m-a convocat; nu cumva ai fost şi tu invitat să participi la... reuniune?

— Nu ştiu despre nici o reuniune, îi răspunse Baraban oarecum înţepat. Dar mi-a ordonat ca la ora nouă să fiu la dînsul la cabinet.

— Tot despre reuniunea asta-i vorba, îl sîcîi Mihai în continuare şi rîse în sinea lui de mutra lui Baraban. Acum este fără cinci, deci, eu zic, ar fi timpul să mergem. De fapt, am trecut pe la tine să te iau, formulă matematică. Nu-mi apreciezi gestul?

— Eşti bine dispus, remarcă fără chef Baraban. Să te vedem însă cum o să arăţi ceva mai tîrziu.

— Ştii? îl întrebă Mihai serios, dar Baraban ridică din umeri, cu un gest prin care voia să sublinieze ceva ce s-ar putea traduce cu „Ai să vezi singur, băiete, ai să vezi!“

— Fiecare cu ale lui, oftă Mihai sincer.

Baraban îşi drese glasul dar nu spuse nimic şi amîndoi părăsiră biroul. Baraban ducea sub braţ dosarul pe care tocmai i-l adusese Vîlsan.

Cabinetul colonelului Arghir se afla tocmai la capătul celălalt al coridorului şi merseră amîndoi fără să mai schimbe o vorbă; Baraban cu mapa sub braţ, trăgînd din ţigară, Mihai sîsîind o melodie ca un om fără griji.

Colonelul Arghir îi aştepta. De-abia îi văzu secretara, că le şi făcu semn cu disperare să intre. Arghir îi întinse mîna lui Mihai şi i-o strînse lung, ca şi cum nu l-ar mai fi văzut de mult timp. Apoi strînse şi mîna lui Baraban, după care îi invită să ia loc.

— Te miră cumva această convocare? îl întrebă Arghir pe Mihai.

— Sincer să fiu, nu. Mi se pare normal, ca din cînd în cînd să fiu chemat să raportez cum merge treaba.

— Ei bine, te-am chemat nu pentru ceea ce crezi dumneata, îi replică Arghir zîmbind nedefinit şi Mihai tresări abia perceptibil. într-un fel are şi ceva contingenţă cu misiunea dumitale. Sau, mai bine spus, o oarecare contingenţă, se corectă Arghir. O să te introducem imediat în temă. Tovarăşul maior Baraban o să recapituleze pe scurt totul.

— Cu ce să încep?

— Cu începutul, dar succint, tovarăşe maior.

Baraban începu să istorisească întîmplarea, cu glas uniform, fără să avanseze nici o părere personală, ca şi cum ar fi reprodus o lecţie pe care o învăţase pe de rost. Mihai asculta concentrat şi, pe măsură ce Baraban relata cele petrecute, îi dispărea şi înfăţişarea aceea de om fără griji.

— Ei?! făcu Arghir către Mihai, cînd Baraban tăcu, Mihai nu răspunse. Interveni însă Baraban:

— Mai este, ceva, tovarăşe colonel: concluziile anchetei asupra cauzelor accidentului. Chiar acum, înainte de a veni la dumneavoastră, căpitanul Vîlsan mi-a adus dosarul. Făcu o pauză şi continuă: Accidentul nu a fost întîmplător. A fost provocat; mai degrabă avem de-a face cu o crimă premeditată. Răsfoi dosarul şi, după o nouă pauză, în care nu se auzea decît fîşîitul discret al hîrtiilor, Baraban zise, ridicînd puţin glasul: Accidentul se datoreşte exploziei unei maşinării care a fost ataşată la una din roţile autoturismului. Explozia a fost declanşată de la distanţă, prin unde radio...

— Provocată?!... Prin radio?!... repetă Arghir oarecum surprins. În minte îi veni firesc întrebarea: „Cine a provocat-o?“ dar nu o rosti.

— Din ce în ce mai complicat, remarcă Mihai.

— Cineva a avut tot interesul să scape de cei doi, continuă Baraban raţionamentul. Dar cine?

— Povestea cu „Metalul" devine din ce în ce mai subţire, spuse Arghir, strîngîndu-şi uşor buzele... Prea multă risipă de energie, prea multe forţe angrenate în joc pentru acest obiectiv... Şi prea grosolan lucrat, asta mă deranjează... Inginerul Marin ar fi putut să vină la noi din prima zi şi atunci tot planul ar fi fost dat peste cap chiar de la început.

— Risipă de forţe, da, interveni Mihai, însă... în această privinţă am rezerve. Ei au avut în vedere omul, pe inginerul Marin. L-au studiat în amănunt, i-au desfăşurat, dacă se poate spune aşa, toate defectele, toate fisurile de comportament, toate slăbiciunile şi viciile. L-au analizat cu rafinamentul unor buni psihologi. Pe asta au mizat, deşi cuvîntul „miză“ mi se pare că nu exprimă noţiunea exactă a ceea ce au făcut ei. Cu inginerul Marin au acţionat, cum se spune, la... fix. După cum am putut constata singuri, nu au greşit. Şi-au ales cum nu se poate mai bine omul.

— Mda, fu de acord şi Baraban, întîlnindu-se cu Mihai pe firul aceleiaşi păreri.

— Totuşi, îşi susţinu părerea Arghir, procedeul cu falsul căpitan Radu ar fi putut să-i dea de bănuit inginerului. Şi apoi,

povestea aceea cu Doris, cu sarcina ei...

— Tovarăşe colonel, spuse Mihai, dumneavoastră vă postaţi în locul inginerului Marin, dar judecaţi şi daţi răspunsul ca un om din afară, care cunoaşte rezultatul. Marin a judecat şi a acţionat ca un om pus în situaţia lui, cu psihologia lui, cu defectele lui.

— Bine, conveni Arghir, dar nimeni nu ar fi putut să afirme că acest „bine" al colonelului însemna o recunoaştere a celor spuse de Mihai. Baraban privi la Mihai şi parcă înţelese că îl implora să nu îl irite pe colonel. Şi Mihai tăcu. — Bine, spuse din nou Arghir, lăsînd în suspensie problema, dar trebuie să fiţi de acord cu mine că pentru ceea ce au obţinut de la inginer, tevatura a fost exagerat de mare.

Dragu şi Baraban fură de acord şi Arghir continuă:

— Documentele de la întreprindere, care i-au fost cerute inginerului Marin de către spioni, nu constituiau decît un interes practic imediat pentru aceştia, dacă într-adevăr îi interesau. Sînt sigur că ele constituiau noi fire cu care să-l înfăşoare pe inginer, noi piese de şantaj în vederea unor acţiuni viitoare. Cu aceste argumente, spionii l-ar fi strîns şl mai bine în plasa lor şi l-ar fi silit să le facă jocul în continuare. L-ar fi obligat pe inginer să facă şi pasul următor pe drumul trădării.

— Au nevoie de un om ca inginerul Marin, cu poziţia şi relaţiile sale, interveni Baraban, dar pentru ce oare?

— Asta trebuie să aflăm şi noi, spuse Mihai şi colonelul Arghir încuviinţă.

Logica colonelului, în tot ceea ce spusese era fără cusur, de astă dată dar, în acelaşi timp, se ridicau nenumărate alte probleme. Şi ceea ce îi sîcîia pe toţi nu era decît faptul că trebuiau să opereze cu mult prea multe presupuneri. Aveau elemente concrete, dar insuficiente ca să poată porni o acţiune... frontală.

Mihai dezdoi picioarele strecurîndu-le sub măsuţa din faţa biroului.

— V-am raportat mai demult că inginerul Marin a fost solicitat de profesorul Poenaru să lucreze la institut... Mă gîndesc că cei interesaţi erau la curent cu această propunere. Este posibil să fi

avut în vedere că inginerul ar fi putut să accepte, sau l-ar fi silit la aceasta. Un om de-al lor în institutul de proiectare, condus de Poenaru, le-ar fi deschis perspectiva de a fi la curent cu ce se lucra acolo şi să obţină tot ce vor.

— Exact, îl întrerupse Arghir, de asta v-am şi chemat. Nu vi se pare ciudată liniştea aceasta din jurul invenţiei profesorului Poenaru? Nu ştiu de ce, dar eu o asociez cu liniştea care precede furtuna. Apropo de institut, tovarăşe Mihai Dragu, profesorul Poenaru mi-a mărturisit că este foarte mulţumit de munca dumitale de consilier... Nu putea înţelege de ce ai părăsit meseria de inginer şi ai îmbrăţişat-o pe aceea de ofiţer de securitate.

— Mă împac bine cu profesorul, spuse Mihai. Este puţin ironic şi distrat, ca toţi savanţii, dar în rest, ascultător ca un copil cuminte. Mă tachinează uneori pentru prudenţa mea... excesivă, cum o califică el, dar acesta nu-i motiv de supărare.

— Linişte, spuse Baraban, această linişte nu o fi cumva efectul cauzei care se numeşte consilierul Andrei Milcovan, mîna dreaptă a profesorului Poenaru?

— Exclus, sări Mihai de la locul său, nu poate fi vorba de nici o desconspirare. Venirea mea la institut a fost foarte bine pregătită. Liniştea, care acum ne îngrijorează pe toţi, face parte, mai curînd, din planul agenturii străine. Şi dacă cele ce am discutat referitor la inginerul Marin sînt adevărate, mi se pare logic această lipsă de activitate. De fapt, avea de-a face cu o activitate, dar cu una fără zgomot... Cred că sînt la curent cu ofertele pe care Poenaru le-a făcut inginerului Marin... Probabil ştiau şi de refuzul acestuia. Mai tîrziu l-ar fi obligat să accepte... Fără să cunosc încă totul, şi eu am fost unul dintre aceia care a insistat ca inginerul Marin să fie adus la institut. Mă gîndeam că dacă cineva ar fi încercat să obţină date despre invenţia profesorului, l-ar fi folosit pe inginerul Marin. Îmi făcusem şi un plan în acest sens, dar acum a căzut.

— Plutim în abstract, murmură Arghir. Presupunem, presupunem, şi iar presupunem...

— Avem şi concretul, tovarăşe colonel, spuse Baraban. Accidentul. Este ceva foarte... concret. Sînt convins că aici avem

capătul firului, insistă Baraban, stăpînit parcă de o idee fixă. Cine şi de ce a provocat accidentul? M-am gîndit şi la o diversiune...

— Exclus, îl întrerupse Mihai. Nimeni nu renunţă, pentru o diversiune, la doi agenţi plantaţi atît de bine.

— Rivalitate? se întrebă Baraban cu jumătate de gură.

— Poate, spuse Mihai tot atît de îndoielnic. Arghir se ridică de pe scaun îndreptîndu-şi spinarea. Un rictus de durere stăpînită cu greu i se aşternu pe faţă. Făcu cîţiva paşi ca şi cum şi-ar fi încercat puterile şi se opri lîngă fereastră, privind noaptea rănită de luminile oraşului. Tusea seacă a lui Baraban se sparse parcă de pereţii încăperii. Arghir se dezlipi de fereastră şi se aşeză pe scaun cu satisfacţie.

— M-am gîndit la ceva care ar putea să dea alt curs întregii afaceri, zise colonelul.

Mihai şi Baraban îl ascultau, ţigările fumegau şi fumul se înălţa subţire, şi leneş, fără nici un scop.

9

Spuse că este ospătar la Lido, că se numeşte George Gabrea şi că a venit la miliţie în legătură cu anunţul acela de accident din ziarul „Informaţia Bucureştiului". Recunoscuse pe unul din bărbaţii „fotografiaţi acolo" şi voia să spună ce ştia despre el. Ofiţerul de serviciu dădu un telefon, după care George Gabrea fu condus către unul din etajele clădirii Miliţiei Capitalei. I se deschise uşa unui birou şi fu invitat să ia loc. Acolo se plictisi mai bine de cincisprezece minute, gîndindu-se că poate au şi uitat de el. Baraban îl găsi tolănit pe scaun, cu picioarele întinse, studiind intens tavanul alb al biroului. Maiorul se scuză pentru întîrziere şi plictiseala lui George dispăru numaidecît. Începu să povestească vioi, însoţindu-şi cuvintele cu gesturi repezite care, de fapt, voiau să dea o şi mai mare greutate celor spuse de el.

— Am văzut fotografia şi anunţul, turuia el, şi mi-am zis că nu se face, e chestie de obraz, să nu *viu* să *spui* ce ştiu.

— Sînteţi sigur că-l cunoaşteţi? insistă Baraban.

— Se poate?! făcu George cu un aer jignit. Eu am memorie de vedere, tovarăşe. Eu o dată dacă văd un client şi nu-l mai uit toată viaţa... Meseria, meseria, asta e... A fost în local de cîteva ori... Un moment, să-mi aduc aminte... Aşa... de cinci ori, exact. Om la locul lui, culant... băiat fin, cu educaţie. Ştiu că-l chema Laurenţiu şi că era avocat de meserie.

George, tăcu şi Baraban întrebă:

— Altceva mai ştiţi despre dînsul?

— Ar mai fi o chestie... cum să vă spun. Băiat fin, fin, da' cam fraier.

— Cum adică, fraier?

— Aşa, fraier. Cu femeile vreau să *spui,* încolo... nu ştiu. Lila îl cam îmbrobodise. Poate o cunoaşteţi pe Lila, că a stat şi la puşcărie, doar trebuie să ştiţi...

— Nu, nu ştiu. Pentru ce a fost închisă?

Pe figura ospătarului apăru nedumerirea în toate nuanţele ei apoi ceva ce era departe de a fi măgulitor la adresa ofiţerului din faţa sa. Se aplecă spre Baraban ca şi cum i-ar fi împărtăşit o taină:

— E puţin cam haimana... A prins-o cu nişte dolari pitiţi undeva... ştiţi unde, după ce dormise noaptea cu un *străinez.* D-asta a băgat-o la puşcărie.

— Dar cu Laurenţiu cum a fost?

— Cu avocatul?... Îl zăpăcise rău, zicea că are s-o ia şi de nevastă. Cu el, Lila se purta altfel. Era mai doamnă, mai serioasă. Avea de gînd să se facă fată la locul ei...

Baraban scoase pachetul cu „Amiral" şi îl întinse spre George. George clătină din cap cu un surîs îndatoritor şi puse pe birou un pachet de „Kent", împîngîndu-l spre Baraban.

— Luaţi din astea, e mai fine, şi Baraban luă o ţigară. Aprinseră amîndoi de la bricheta cu gaz a lui George.

— Şi?

— Mi le-a dat cineva cadou, justifică ospătarul provenienţa ţigărilor, fără să fie nevoie. Nu puteam să refuz, ştiţi, în meseria noastră nu putem refuza, n-avem voie.

— Şi? repetă Baraban întrebarea, trecînd cu vederea tonul cam

familiar al ospătarului.

— Lila vine mai des pe la noi. M-a rugat să fiu băiat bun şi să nu-i *spui* nimic avocatului. Parcă altă treabă nu aveam. Nu era nevoie să-mi *spuie* ea, ştiam şi singur că trebuie să fiu discret. Am servit-o după regulile meseriei, ca pe o doamnă, ca şi cum n-aş fi ştiut ce-i poate pielea. Şi, la urma urmei, era o clientă şi atîta tot.

— De unde ştiţi că îl cheamă Laurenţiu şi că este avocat?

— De la Lila, ea mi-a spus. Dacă o fi sau nu adevărat, nu ştiu. Mă gîndeam că Lila poate să vă *spuie* ce-i cu el, care-i sînt rudele, unde stă. Eu, de fapt, pentru asta am venit. Dacă doriţi, pot s-o anunţ şi pe Lila să *vie* la dumneavoastră.

— Nu, nu e nevoie. O să vină cineva de la noi să stea de vorbă cu ea. Numai că va fi necesar să i-o arătaţi dumneavoastră.

— Cu cea mai mare plăcere, numai să fie atunci în restaurant. Dar cred că trebuie să pice zilele astea.

— Ea ştie de accidentul lui Laurenţiu?

— Nu cred, nu prea citeşte ziarele. Numai dacă nu i-o fi spus careva dintre ai noştri.

Baraban îi mulţumi şi, la plecare, George îi mai oferi o ţigară. Maiorul refuză însă, explicîndu-i:

— Tuşesc, eu sînt învăţat cu ale mele. Am servit una să nu vă refuz... Chestie de obraz, vorba dumneavoastră. Ospătarul îl aprobă foarte serios şi îşi aprinse o ţigară.

Pe Lila o găsiră peste două zile, în restaurant, în faţă cu un pahar de „Cinzano“, schimbînd ocheade discrete cu doi bărbaţi de la o masă de vizavi. Fuma degajat şi se uita mereu la ceas ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva care îi punea răbdarea la încercare. Localul se umplea încet, încet, de clienţi şi de zumzet, fumul de ţigară plutea molatic, mesele se ocupau, dar Lila părea că nu are de gînd să plece. Era o fată frumoasă, tînără, îmbrăcată cu gust, avea părul negru, lung şi ochii încercănaţi inutil cu rimel. Cînd George se aplecă spre ea politicos, îşi luă un aer distant şi îl ascultă cu exagerată bunăvoinţă, clătinînd demn din cap în semn că a înţeles ce-i spune ospătarul şi că îi mulţumeşte. Îşi fumă

elegant ţigara, sorbi cu vîrful buzelor vermutul şi, după ce se mai uită la ceas încă o dată, se sculă de la masă lăsînd la vedere, pe farfurie, plata consumaţiei. La garderobă o întîmpină un tînăr care, după ce o salută, îi spuse că este de la miliţie. Lila surîse ca şi cum ar fi mulţumit tînărului pentru un compliment, şi, tot încet, protestă cu acelaşi surîs, ca să nu atragă atenţia?

— Ce mai aveţi cu mine? Nu am făcut nimic...

— Nu vă acuză nimeni. Vă rugăm numai să ne ajutaţi într-o problemă.

— Bine, consimţi Lila şi ieşiră împreună pe bulevard. ...De avocatul Laurenţiu? Da, îşi amintea, recunoscu Lila imediat. Sigur, el era, confirmă fata după ce i se arătă o fotografie.

— A făcut ceva rău? se interesă ea mai mult speriată decît curioasă. Vă jur că nu ştiu nimic, n-am nici un amestec...

— Nu, n-a făcut nimic rău... A avut un accident...

— Şi... şi este grav?

— Da, foarte grav... Cum să vă spun...

— E...? Lila nu mai rosti cuvîntul, îngrozită parcă, şi îi privi intens pe tînărul de lîngă ea.

— Da, e mort, spuse tînărul cu glas şoptit.

— A murit? se îngrozi Lila. Ochii i se umeziră dar se stăpîni şi nu izbucni în plîns. Vestea o îndurerase sincer, buzele i se făcură albe şi tremurau.

— L-aţi iubit mult? întrebă, într-un tîrziu, tînărul.

— Da, l-am iubit, spuse Lila înverşunată... Eu l-am iubit, şi el a murit... Ar fi trebuit să ne căsătorim şi tocmai acum... Sînt o biată fată fără noroc. Toate îmi merg anapoda, toate...

Ofiţerul o privi discret, cu coada ochiului, dar nimic nu lăsă să se creadă că femeia de lîngă el juca teatru. Îi spuse încet, ezitînd parcă:

— Aş îndrăzni să vă mai întreb ceva... Este o chestie mai delicată... Lila se opri şi se întoarse brusc spre el.

— A fost vorba de iubire între noi, de iu-bi-re, silabisi Lila, dacă puteţi să mă înţelegeţi.

Ofiţerul era puţin derutat, nu ştia ce să creadă. Era sinceră cu

adevărat, Lila? La masă, în restaurant, avea alura unei femei stăpîne pe situaţie, care ştie ce vrea. Acum însă, din cochetăria ei, nu mai rămăsese nimic. Părea înfrîntă, uluită de cumplita veste. Intr-adevăr, Lila era o înfrîntă, dar fără să ştie, şi asta nu de acum. Trăia într-o lume a ei, la întîmplare, fără nici o rază de certitudine. Un timp, merse tăcut lîngă ea, intuind zbuciumul femeii, uluiala ei, întrebările pe care şi le punea.

...Ce mai putea spune despre Laurenţiu, despre ai lui? Mama avocatului era pensionară, locuia în Focşani, şi Laurenţiu îi scrisese că avea de gînd să se căsătorească. Prietenii? Nu cunoscuse pe nici unul dintre ei. Laurenţiu îi spusese că nu are prieteni, ci numai cunoscuţi pe care nu dădea doi bani. Erau egoişti, răi şi bîrfitori. Unde se întîlneau? La Lido şi la cineva acasă, la o cunoştinţă. Spunea că nu are încă o locuinţă a lui, dar că în curînd avea să primească un apartament. Pînă atunci, locuia la un coleg de barou, bineînţeles, contra unei chirii substanţiale. Acolo nu ar fi vrut să o ducă, să nu o compromită. Avea să fie, doar, soţia lui. Adresa unde se întîlnise .de cîteva ori cu el? La ce trebuia această adresă? Poate afla unde locuia mama lui Laurenţiu. Da, la asta nu se gîndise şi îi dădu adresa. Apoi îl privi pe ofiţer cu ochii umezi şi îl întrebă descumpănită:

— Şi... şi eu ce să fac acum?

— Să mergeţi acasă. Aveţi părinţi, sînt bătrîni şi nu mai au alt copil. De ce nu vreţi să lucraţi undeva, să nu-i mai amărîţi?

— Nu ştiu, nu ştiu, spuse Lila.

— Unde v-ar place să lucraţi?

— Zău că nu ştiu... Şi Laurenţiu unde este? Aş vrea să-l văd, aşa cum este... Nu e posibil?... înţeleg. înţeleg, nu mai am de fapt ce vedea, şi sicriul a fost sigilat. N-aţi vrea să vorbiţi dumneavoastră cu tata? Şi cu mama... Ei nu mă mai cred. Nici nu ar putea să mă mai creadă.

— Da, am să trec chiar azi pe la dînşii... Poate că ar fi. bine să fiţi acasă. Ar fi mai uşor şi pentru mine să-i conving că sînteţi hotărîtă să vă apucaţi de ceva serios... Acum mergeţi acasă şi nu le spuneţi nimic din ce vi s-a întîmplat. Da. vă sfătuiesc să minţiţi.

De data asta, minciuna n-o să facă rău nimănui. Dimpotrivă...

...Ofiţerul se ţinu de cuvînt şi, spre seară, îi vizită pe părinţii fetei. Erau speriaţi, neliniştiţi şi căutau întrebători la el. Nu ştiau ce să facă, se încurcau unul pe altul.

Lila era şi ea acasă. Începuse să plîngă de cum o întrebaseră ce este cu ea, de unde vine. Şi plînsese mult, fără un singur cuvînt, în hohote, apoi, istovită, se trîntise îmbrăcată pe pat şi adormise. Iar ei o lăsaseră în pace să doarmă şi oftaseră scuturaţi de teamă şi presimţiri negre.

— Iar a făcut ceva? întrebă tatăl cu ochi obosiţi în care se citea numai tristeţe.

— Nu, n-a făcut nimic. M-a rugat să vin la dumneavoastră şi să pun o vorbă bună pentru ea. îi era ruşine să vă mai promită ceva, spunea că nu o mai puteţi crede. A promis că o să se îndrepte.

— Parcă numai o dată a mai spus-o? clătină mama din cap. Şi nu e o fată rea. A învăţat bine, m-a ascultat şi, aşa, dintr-o dată, a luat-o razna. Am iubit-o mult, o mai iubesc şi acuma, se corectă femeia repede, e doar singurul nostru copil, nu mai avem altul...

...Ofiţerul plecă întrebîndu-se dacă Lila avea să se ţină de cuvînt. Nu mai povesti nimănui acest amănunt, care nu avea importanţă în elucidarea cauzei. Nu de altceva, dar se putea prea bine ca să se mai găsească dintre colegii lui vreunul care să facă haz. Mai ales că antecedentele nu pledau în favoarea ei.

Casa în care Laurenţiu se dusese cu Lila şi petrecuseră cîteva nopţi era contractată cu O.N.T.-ul. Proprietăreasa apartamentului, o femeie de vreo cincizeci de ani, avea pretenţia unei doamne bine, serioase. Vorbea mieros, totuşi, ca şi cum ar fi vrut să te îmbie la ceva. Cînd află pentru ce au venit, de fapt, cei doi bărbaţi care se recomandară ca funcţionari în centrala O.N.T.-ului, femeia îşi pierdu siguranţa de sine şi vorba mieroasă se stinse transformîndu-se într-o continuă jelanie.

— Totul este legal, poftiţi, am chitanţe, am borderouri, am registrul de evidenţa persoanelor la zi. Nu m-am abătut cu o iotă

de la litera legii...

— Ne interesează o singură problemă, doamnă, cum a fost cu avocatul Laurenţiu, voi să ştie unul din cei doi. Femeia ridică din sprîncene, mirată, ca şi cum acum ar fi auzit pentru prima dată acest nume.

— A venit şi cu o fată de cîteva ori, îi solicită memoria celălalt bărbat. Cu o fată înaltă, brunetă...

Femeia negă. Nu-şi amintea de nimic, doar atîţia oameni se perindau prin casa ei. Posibil să fi fost, poate, demult, şi ea nu-i poate ţine minte pe toţi, este greu...

Adevărul i-l smulseră picătură cu picătură, după mult timp. Laurenţiu nu numai că venise de cîteva ori cu o fată, dar locuia permanent acolo, într-una din camere. De ce nu întocmise formele legale? Femeia dădu din umeri şi căzu într-o muţenie din care se părea că nu o vor mai putea scoate.

— Aţi cam încurcat-o, îi atrase atenţia unul din cei doi, pe un ton aspru. Femeia începu să se jeluiască, să argumenteze că, la urma urmei, nu făcuse nici o crimă, mînca şi ea o bucată de pîine, nu fura de la nimeni...

— Şi apoi, am terminat-o cu domnul avocat.

— Cum asta? se interesă unul din ei.

— Nu mai locuieşte la mine. Şi-a luat şi lucrurile.

— Cînd a venit?

— Nu, n-a venit el. A trimis un prieten al lui cu un bilet. Acum vreo cinci zile, de dimineaţă.

„Deci, imediat după accident", se gîndiră cei doi bărbaţi.

— Îl cunoşteaţi pe acest prieten?

— Bineînţeles, mai fusese de cîteva ori pe la domnul avocat. Altfel, credeţi că i-aş fi dat lucrurile? De fapt, nici nu avea mare lucru. Un geamantanaş şi atâta tot.

— Cum arăta acest prieten?

Femeia îl descrise ca pe un bărbat de statură potrivită, cu păr negru, mustaţă şi ochelari cu lentile fumurii.

— Biletul îl mai aveţi? Femeia îl privi lung pe cel care îi pusese întrebarea. începu să intre la bănuieli. Ce-l interesa biletul acela?

Ce legătură era între el şi O.N.T.?

— Ne interesează pentru că vrem să-i dăm de urmă. Are o datorie pe care a uitat s-o plătească.

— Mă mir, spuse femeia răsfrîngîndu-şi buza de jos. Mă mir, mai repetă ea ca pentru sine. Era un om foarte corect. Plătea la timp.

— Poate ştiţi cumva adresa mamei lui din Focşani.

— Din Focşani? Mie mi-a spus că are părinţii la Craiova... Dar de adresa lor nu l-am întrebat.

— Dar biletul acela îl mai aveţi?

— Bineînţeles că l-am păstrat... Să vi-l arăt. Scotoci într-un şifonier şi aduse un petic de hîrtie împăturit cu grijă.

— Vă rugăm să-l lăsaţi la noi, n-o să se piardă.

— Bine, dar...

— Nici o grijă, doamnă... Cît despre povestea aceea cu chiriaşul dumneavoastră, de data asta n-am văzut nimic, nu ştim nimic. Dar, pe viitor, vă atragem atenţia că luăm măsuri energice...

— Sînteţi foarte amabili, mi-am dat seama că am de-a face cu nişte domni. Dar luaţi loc, să serviţi o cafea, un coniac... Să ştiţi că mă supăr, dacă mă refuzaţi... Chiar nu se poate? Mă rog, vă înţeleg şi vă scuz.

Îi conduse pînă la uşă şi, la plecare, le promise că, dacă au nevoie de o cameră discretă, le stă la dispoziţie cu mare plăcere. Doar oameni sînt. Vorba ceea: „O mînă spală pe alta".

— Mai nimic, tovarăşe maior, numai biletul cu ajutorul căruia cineva a intrat în posesia geamantanului lui Laurenţiu. Pentru Lila, era din Focşani, pentru proprietăreasă, din Craiova.

— Bine, Vîlsane, spuse Baraban, lasă, te rog, biletul la mine. Să fiţi atenţi cu supravegherea pe care am ordonat-o. Poate, poate...

Vîlsan se îndreptă spre uşă dar Baraban îl opri din drum şi căpitanul se întoarse spre el:

— Ordonaţi, tovarăşe maior!

— Am nevoie de fotografiile celor aflaţi în atenţia noastră la „Metalul". Să fie cît mai clare. Stai că n-am terminat: aranjează-mi

o întîlnire cu inginerul Marin, dar discret...

— Asta-i tot, tovarăşe maior?

— Da.

Vîlsan plecă şi Baraban începu să măsoare biroul de la un capăt la altul. „Cine naiba o fi individul care a luat geamantanul lui Laurenţiu? Indiscutabil că ştiuse de accident. Poate participase la regizarea lui. Oricum, nu pot să-mi explic de ce au fost ucişi Laurenţiu şi cu Rarău... Este vorba de rivalitate, aşa cum îi spusese maiorului Mihail Dragu?“ Şi, mult timp, Baraban nu se opri din plimbarea dintre birou şi uşă.

10

Mihai Dragu se întîlni cu Baraban tocmai spre seară şi Baraban îl puse la curent cu rezultatele investigaţiilor din ultimul timp. Arătîndu-i biletul luat de la gazda lui Laurenţiu, Mihai se interesă dacă era scrisul avocatului.

— Da de unde, spuse Baraban. I-am arătat şi Lilei fragmente din el şi fata mi-a confirmat bănuielile noastre. Cunoştea scrisul lui Laurenţiu.

— Mi se conturează tot mai mult ideea care ţi-a venit, acum cîteva zile, cînd eram la bătrînu.

— Adică?

— Rivalitate, asta am spus atunci.

— Aşa se pare, deşi, să se ucidă între ei...

— Nu mă gîndesc la aceeaşi agentură, ci la oameni din agenturi diferite.

— Două agenturi care s-au întîlnit tocmai la noi?!

Baraban îşi ciocănea dinţii cu capătul unui pix... Posibil, adăugă el lăsînd pixul pe cristalul biroului. Dar de ce nu au încercat ceva asemănător şi împotriva inginerului Marin?

— Aici problema se pune altfel. E cam aşa: cînd doi iubesc aceeaşi fată se iau ei la bătaie şi nu dau în cap fetei. Fiecare speră că, pînă la urmă, el va rămîne cu fata.

— A naibii fată, rîse Baraban gîndindu-se la inginerul Marin.

Cam naivă, uşor de dus de nas. Spun aşa ca să nu zic că este proastă şi, mai ales, laşă.

— Vrei să-mi mai dai puţin biletul acela? Întinse mîna şi îl luă din faţa lui Baraban. Îl privi mult timp ca şi cum ar fi vrut să-l memoreze...

Vîntul sufla uşor, stelele tremurau subţire, tot mai îndepărtate sub pînzele de nori ce se strîngeau din toate părţile. Erau semne de ploaie. Era cald, te înăbuşea dogoreala ce se ridica din asfaltul încins peste zi. Undeva, departe, se frîngeau, ca nişte vreascuri, aprinse, fulgere, şi ecouri de tunete veneau pînă în inima oraşului. Mihai se despărţise de Baraban şi acum se grăbea spre staţia de autobuz. Lungi pasul. Vîntul începuse să bată mai tare şi primele picături de ploaie explodară pe asfalt. Curînd începu să plouă de-a binelea şi Mihai îşi ridică reverele hainei, deşi nu-l apărau prea mult. începu să alerge. Se adăposti în pasajul subteran din faţa magazinului „Bucureşti". De afară se auzea răpăitul prelung al ploii şi, în" răstimpuri, tunetul înfundat. Staţia autobuzului 31 era aproape, dar Mihai nu se încumetă să iasă din acest adăpost. Ar fi vrut să ajungă mai repede acasă, să facă un duş şi apoi să se odihnească. Era obosit, cu gîndurile învălmăşite de un început de presimţire pe care căuta să o argumenteze. Dar nu reuşea. Arghir avusese dreptate cînd asociase cele întîmplate cu o intenţie a spionilor, bănuită deocamdată, de a ţinti mult mai sus decît întreprinderea „Metalul"...

În mintea lui Mihai totul se derula cu o logică de roman poliţist. Inginerul Marin era prieten bun cu profesorul Poenaru care, şi în virtutea acestei prietenii, voia să-l ia la institut. Marin refuzase, dar cei interesaţi erau la curent cu refuzul inginerului. Pînă acum îl făcuseră pe inginer să cadă din greşeală în greşeală şi, dacă ar fi vrut, nu le-ar fi fost greu deloc să-l determine să primească propunerea profesorului, ca să aibă omul lor la institut, să-l manevreze cum vor, să fie la curent cu tot ce se petrece acolo... Intervenise însă accidentul şi asta le încurcase toate planurile. Sau accidentul făcea parte dintr-un plan de care

nu numai că habar nu aveau, dar nici măcar nu-l puteau bănui? Nu mai ştia ce să creadă, se încurca în propriile deducţii... La institut era linişte, o linişte suspectă, după cum se exprimase Arghir. Poenaru, împreună cu toţi ceilalţi, îşi vedeau de treabă şi invenţia se ridica pe picioare încet, încet, ca un copil care învaţă să meargă... Dacă Marin ar fi venit la Securitate chiar din prima zi a înapoierii în ţară! Era enervant acest *dacă...* Ideile care-i veniră îl neliniştiră serios: nu era exclus ca, în timp ce se făcuse atîta tapaj cu „Metalul", altcineva să „lucreze" în linişte acolo unde trebuia. În cazul acesta, „Metalul" nu era decît o acoperire şi nimic mai mult...

Furtuna de afară începuse să se liniştească şi acum ploua potolit iar tunetele se îndepărtau. Mihai se hotărî dintr-o dată, aşa cum ai plonja în apă fără să mai stai pe gînduri, şi urcă repede treptele. Avu noroc. în staţie sosea autobuzul. Urcă şi răsuflă uşurat.

...Adormi greu şi dimineaţa se trezi mahmur ca după o noapte de chef. Capul îl durea şi buzele îi erau uscate. Iar lumina de afară îi rănea dureros ochii...

Portarul institutului îl privi puţin surprins pentru că stricase rînduiala stabilită în mod tacit de luni şi luni de zile.. Venise mult mai devreme decît avea obiceiul, înaintea profesorului Poenaru. Se ridică de pe scaunul lui şi, sprijinindu-se de uşă, scoase veşnica lui ţigară din colţul buzelor.

— V-am spus de ieri, tovarăşe inginer, că o să fie averse... Ei, ce mai aveţi de zis? Aţi văzut? A plouat de a rupt pămîntul.

— Şi pentru azi ce pronostic dai?

Portarul ridică la început din umeri. Nu citise încă ziarul. Dar se hazardă într-o prognoză personală, după ce se uită mai întîi la cerul senin, spălat parcă de ploaia din noaptea trecută.

— Mde, făcu el cu importanţă... n-o să fie averse, sigur n-o să fie.

— Asta-i bine, îl bătu Mihai pe umăr, înseamnă că după lucru o să putem face o plimbare prin parc.

— De, ştiu eu! clătină portarul din cap. S-ar putea...

Ajuns în biroul său, Mihai răsuci cheia în broască. Sigiliul casei de fier era neatins. Întoarse scaunele, se, tîrî pe sub birou, dădu covorul la o parte, cercetă telefonul, draperiile... Apoi descuie uşa stăpînit de un sentiment de jenă: „Am început să suflu şi în iaurt".

Îşi aprinse o ţigară pe care o aruncă după cîteva fumuri. „Am să vorbesc totuşi cu cei de la tehnic să mai vină o dată să controleze fiecare birou. Nu vreau să am dureri de cap."

Profesorul Poenaru deschise brusc uşa şi Mihai tresări. Fără să dea bună-ziua, îl cuprinse cu amîndouă mîinile de umeri strîngîndu-l uşor:

— Milcovane, am găsit soluţia. Azi noapte am găsit-o, cînd nici nu mă mai gîndeam la ea. Ştii cum a venit? Ca o scînteie. De fapt, totul era nespus de simplu. Nici nu-ţi imaginezi măcar. Să-ţi spun cum a fost. Şi îl copleşi într-o avalanşă de explicaţii şi formule pe care Mihai de-abia le putea urmări şi înţelege. Chiar simplu, aşa după cum spunea profesorul, nu i se părea lui Mihai. La un moment dat, nu mai urmări firul explicaţiilor, ci numai mimica lui Poenaru.

— Înseamnă că ne apropiem de finiş, interveni Mihai bine dispus. Poenaru ridică din umeri, după cum avea obiceiul cînd nu era de acord cu ceva:

— Nici chiar aşa, doar eşti de meserie, ştii cît mai avem, şi ce urmează... Ah, dacă şi păcătosul ăla de Marin m-ar asculta şi ar veni să lucreze la noi, sări profesorul la altă idee... Ştii la ce m-am gîndit?

Mihai ridică din umeri şi el imitîndu-l parcă pe profesor.

— N-am de unde să ştiu.

— Îi fac bucata olteanului, se entuziasmă dintr-o dată Poenaru. Pur şi simplu am să-i obţin mutarea la institut. O să ţipe niţel, îl cunosc eu, dar pînă la urmă n-o să aibă încotro şi o să se aşeze pe treabă. Ei, ce părere ai?

Mihai nu numai că nu-i împărtăşi entuziasmul, dar fu de altă părere, spre surprinderea profesorului.

— Cred că va trebui să renunţaţi la transferul lui, tovarăşe profesor.

— Bine, dragă, dar mai ieri erai de acord.

— M-am răzgîndit, tovarăşe profesor, nu fără motiv.

— Dar de ce? insistă Poenaru.

— Am să vă spun mai tîrziu, acum nu pot, vă rog sa mă credeţi.

— Nu cumva exagerezi?... Dar, mă rog, îşi desfăcu larg braţele Poenaru, n-am ce să fac, te ascult. Şi începu să rîdă încetişor ca de o glumă. Doar aşa ne-am învoit amîndoi de la început.

— Fiţi sigur că este bine. Şi pentru noi, şl pentru inginerul Marin. Cu atît mai mult cu cît nici el nu este prea încîntat de oferta pe care i-aţi făcut-o.

— Atunci să ne vedem de ale noastre, domnule consilier şi, făcîndu-i un semn amical cu mîna, părăsi biroul.

Printre perdelele fine de mătase lumina se strecura albă şi egală. În birou era linişte de puteai să-ţi auzi şi bătăile inimii.

...Scrisul, scrisul acela de pe biletul iscălit de Laurenţiu îi amintea lui Mihai de ceva. Îl mai văzuse, dar unde anume? Şi în ce împrejurare?

11

Krugenn nu se arătă deloc încîntat cînd i se spuse că este căutat de Globi, numele sub care era cunoscut şeful său. Prin cap îi trecură fel de fel de gînduri negre şi se chinui mult timp să ghicească pentru ce îl chema Globi. De fapt, invitaţia era un ordin, căruia trebuia să i se supună. Nu avea încotro, şi Krugenn avu un sentiment de răzvrătire împotriva şefului său pe care îl cunoştea ca pe un om intolerant faţă de cele mai mici greşeli. De altfel, Globi nu era prea comunicativ cu subalternii săi; îi întîlnea foarte rar, numai în cazuri de mare urgenţă, cînd avea de comunicat ceva strict secret, sau cînd urma o explicaţie după un eşec... În rest, lucra numai prin secretarii săi. Chiar mulţumirile sau recompensele băneşti, tot prin secretarii săi le transmitea. De felicitat, Krugenn nu se putea aştepta, nu avea pentru ce. Dimpotrivă, erau suficiente motive ca să-şi facă griji şi să cam bănuiască în ce fel avea să decurgă discuţia cu şeful său. În timp

ce se îmbrăca, căuta răspunsuri, argumente solide, la eventualele întrebări. Globi nu era omul care să fie jucat pe degete, care să înghită orice explicaţie. Bine informat, întotdeauna, domina discuţia. Interlocutorul se putea întreba, pe drept cuvînt, de ce mai fusese chemat cînd şeful său ştia totul, ba, chiar mai multe decît el.

Krugenn se necăji îndelung cu nodul cravatei; îl desfăcea, poate pentru a patra oară şi, prin nu se ştie ce asociaţie de idei, îşi aminti de Doris. Începu să o înjure în gînd pe ingrata asta, care îşi bătuse joc de el. Vinovat era însă, el, Krugenn. Era agenta lui, recrutată cu mulţi ani în urmă şi care îl şi ajutase de cîteva ori în rezolvarea unor situaţii limită, în care alţii erau cît p-aci să-şi rupă gîtul. În ciuda aparenţelor de frivolitate, Doris era o femeie inteligentă, o agentă care ar fi fost în stare să zăpăcească şi pe un sfînt...

...Conducea încet, prelungind timpul pînă la întîlnirea care nu-i făcea nici o plăcere.

Nu aşteptă. Fu condus numaidecît în cabinetul secretarei lui Globi şi graba aceasta nu i se păru de bun augur. Secretara şefului îl invită să ia loc, cu aceeaşi voce rece şi impersonală, pe care Krugenn o cunoştea şi care îl agasa. Femeia aceasta subţire, cu talie înaltă, tăcută şi severă, cu părul strîns într-un coc mare, îmbrăcată simplu, în aceleaşi stofe fine de culoare închisă. Nu se putea spune că era urîtă. Avea un trup mlădios, bine proporţionat, trăsăturile feţei îi erau fine şi regulate, dar aerul acesta de călugăr franciscan desprins fals de cele lumeşti nu numai că îi răpea feminitatea, dar îngheţa orice încercare de a comunica cu ea.

Krugenn avea un fel de temere faţă de ea, deşi femeia se purtase corect cu el în cele cîteva rînduri cînd fusese chemat de Globi. Dar nici ea nu făcuse vreun efort pentru a plăcea. Privirea îi aluneca întotdeauna peste el, atunci cînd îl invita să ia loc, să aştepte. Uneori îl privise mai mult, dar fără interes, ca pe un obiect cunoscut sau ca şi cum ar fi privit prin el la altcineva. Avea această impresie atunci cînd îl fixa cu ochii aceia reci care ar fi

putut fi frumoşi, chiar şi prin lentilele ochelarilor, dacă ar fi vrut să spună şi altceva în afară de indiferenţa aceea jignitoare uneori.

O cunoştea mai demult, de pe cînd era secretara domnului „K". Fata avansase, între timp, în vreme ce fostul ei şef coborîse vertiginos treptele ierarhiei după răsunătorul eşec din nenorocita de afacere „Baxer". Domnul „K" înghiţise hapul în România, unde, din prostie, că altfel nu se putea spune, îşi pulverizase o agentură întreagă. Ba, mai mult, oferise pe tavă Securităţii româneşti, ca supliment, şi pe unul din cei mai buni agenţi, expert în problemele româneşti. Pe atunci, Krugenn lucra în alte probleme şi îl compătimise colegial pe domnul „K". Dar se şi bucurase că nu fusese el în locul celui căzut în dizgraţie. Cînd fusese avansat, acum patru ani, Krugenn se scuturase ca de o presimţire rea, aflînd că se va ocupa de unele probleme din răsărit. Dar nu-şi exteriorizase prin nimic nemulţumirea. Dimpotrivă, îşi înghiţise amărăciunea şi se apucase de treabă. Tot cam pe atunci o recrutase şi pe Doris. Nu îi fusese amantă ci numai colaboratoare. Şi acum, după toate cele întîmplate, se întreba dacă nu cumva Doris fusese aceea care îl recrutase pe el. Gîndul acesta absurd şi neghiob îl înfuria, dar îl şi îngrijora. Poate tocmai Doris era motivul convocării sale urgente. Aştepta, iar secretara, Herta, parcă aşa o chema, îşi vedea de lucru. Sună telefonul; Herta ridică receptorul, ascultă cîteva clipe şi apoi răspunse scurt, tăios: „Mai tîrziu". Îşi reluă îndeletnicirile fără nici un gest inutil, ca o maşinărie bine pusă la punct.

Timpul se scurgea exasperant de încet pentru Krugenn. Şi fiecare minut îl măcina ca şi cum s-ar fi hrănit din propria lui fiinţă. Ce mai, nu-i făcea nici o plăcere să fie faţă în faţă cu Globi. Doar nu pentru o şuetă nevinovată îl chemase. În biroul secretarei plutea un miros discret de parfum fin, franţuzesc, şi Krugenn remarcă în gînd rafinamentul Hertei.

O voce impersonală ţîşni de undeva, dintr-un difuzor minuscul, aşezat pe biroul secretarei, şi Krugenn îşi aranja mecanic nodul cravatei. „Să intre!" spusese vocea şi Herta îl invită pe Krugenn cu un gest spre uşa capitonată în piele, de culoare bej.

Intră şi închise uşa după el, încet, ca şi cum n-ar fi vrut să-şi semnaleze prezenţa. Rămase lipit de ea, într-o poziţie respectuoasă de aşteptare, privind la Globi care sta înfundat într-un scaun greu şi moale şi îl privea mai mult curios decît sever.

— Apropie-te şi ia loc, îi porunci Globi cu vocea sa nenuanţată, ca a unui ţîrcovnic plictisit. Dă-mi şi tava aceea cu apa minerală, îi mai ceru el şi Krugenn o luă de pe măsuţa de la intrare. Globi umplu paharul încet ca şi cînd ar fi turnat o doctorie ce trebuia luată în doze precise şi aşteptă pînă ce băşicuţele plesniră într-o pulbere minusculă. Sorbi în înghiţituri mici şi îşi şterse buzele umede. Mulţumesc, spuse el împingînd tava cu sticla şi paharul la o-parte. Globi avea o faţă uscăţivă şi galbenă, ca a unui om ce suferă de ficat, iar mîinile mici şi uşoare erau într-o veşnică agitaţie. Privîndu-l, aveai impresia că vorbeşte cu degetele, nu cu buzele care se mişcau abia perceptibil, de te mirai cum de puteau ieşi sunetele dintre ele.

— M-am prezentat la dumneavoastră! se trezi Krugenn vorbind şi se sperie el însuşi de îndrăzneală. Globi îşi drese uşor glasul şi îi spuse fără ironie:

— Văd! Se foi pe scaunul înalt şi continuă: Am să intru direct în subiect, nu vreau să-ţi consum fără rost timpul dumitale. De mîine... ce spun eu de mîine, chiar de azi, chiar din minutul acesta, ai fost avansat.

Krugenn rămase cu o mirare de copil prost întipărită pe faţă şi Globi fu foarte încîntat de efectul pe care-l produseseră cuvintele sale. Îşi savura această mică satisfacţie cu orgoliul celor mari, care avîndu-i la cheremul lor pe cei mici, pot să jongleze cum vor cu stările lor sufleteşti, îi pot mînui ca pe nişte păpuşi, goni ca pe nişte vrăbii şi chema ca pe nişte cîini care au fost ciomăgiţi.

— Vă mulţumesc, reuşi să îngaime Krugenn... Vă mulţumesc, repetă el ceva mai cu inimă, după cîteva clipe. Era în glasul lui şi surprindere, şi emoţie dar, mai ales, o imensă uşurare.

— Şi-acum, se mişcă iar pe scaunul său înalt Globi, să-mi explici şi mie povestea cu inginerul român. Parcă Marin se numeşte, nu?

Krugenn nu mai fu surprins de trecerea aceasta metodică de la una la alta. Ca orice om, mereu în criză de timp, modul de lucru direct, fără introduceri de circumstanţă, făcea parte din însuşi felul de existenţă al lui Globi. Krugenn era liniştit, iar întrebarea lui Globi ştia că va fi fără urmări, oricare ar fi răspunsul. Şi asta, pentru că, de vreme ce fusese avansat, nu se putea aştepta la ceva rău. Poate o săpunea1ă „stil Globi“, un avertisment şi... gata. Aşa că, atunci cînd începu să relateze întîmplarea, Krugenn vorbea sigur de el. Globi îl ascultă vreme de vreun minut, după care îl întrerupse puţin enervat. Enervarea nu se putea ghici din tonul lui ci din modul cum era formulată fraza:

— Cunosc istorioara. Mie să-mi spui cum ai fost tras pe sfoară de femeia aia... Doris, nu?

— Cred că face joc dublu... Mai lucrează pentru cineva din afară, răspunse Krugenn, dar simţi cum îl încearcă uşoare valuri de căldură.

— Crezi? Adică, ai dubii, nu? Asta vrei să spui... Să scurtăm discuţia. Femeia te-a tras pe sfoară, cum se spune. Normal, ar fi trebuit s-o... lăsă fraza fără punct şi îşi turnă în pahar apă minerală.

— Dar am primit indicaţia să o las şi...

— Gata, i-o reteză Globi, ştiu, doar eu am hotărît. Numai că ceilalţi ne-au luat-o înainte şi l-au recrutat ei pe acest inginer... Ce-ai fi făcut în această situaţie?

— L-aş fi înlăturat pe inginer, răspunse furios Krugenn şi Globi pufni pa nas.

— Omori găina care face ouă! Să nu fim rudimentari, domnule Krugenn... Şi sînt delicat cînd spun rudimentari. Doar cunoşti ce eforturi am făcut ca să reparăm imprudenţa dumitale, explică Globi indulgent. Nu ne ajungea Securitatea pe capul nostru, au mai răsărit şi dumnealor, să ne pună beţe în roate... Ultimele cuvinte le rostise arţăgos, cu duşmănie.

— N-ar fi fost bine să cădem la o înţelegere cu ei, să lucrăm împreună? La urmă, vedeam noi...

— Exclus, sacadă Globi... De altfel, ai să te convingi singur cînd

ai să intri în miezul problemelor... Nu fă pe miratul; vei prelua întreaga afacere. De ce m-am oprit asupra dumitale? Ei bine, am să-ţi satisfac curiozitatea. Un om care greşeşte grav, aşa cum ai făcut dumneata, într-o chestiune măruntă, nu va greşi niciodată într-una de anvergură. Cu singura condiţie, ca respectivul să nu sufere de imbecilitate cronică, ceea ce nu este cazul dumitale. Asta-i tot, conchise Globi. Mergi la biroul Z2 de unde vei prelua acţiunea.

Krugenn se ridică de pe fotoliu şi se înclină uşor.

— Şi pe Doris, cultiv-o mai departe, şi las-o să danseze pe două ringuri. Pentru ceilalţi vei avea un paravan admirabil. Manevrează-l însă cu iscusinţă.

„Îi merge mintea urîtului ăsta", îl măguli sincer, în gînd, Krugenn, în timp ce îşi lua rămas bun de la şeful său.

12

Emilia se sculase devreme, obsedată de veşnicul gînd că, dacă nu se afla de dimineaţă în piaţă, n-avea să mai găsească ce-i trebuia. Se strecură de sub plapumă binişor, să nu-l trezească pe Marin. Ceasul deşteptător, care ticăia pe noptieră, avea să-l smulgă din somn sau chiar ea, Emilia, dacă se va înapoia mai devreme, aşa cum se întîmplase şi în alte dăţi. Ieşi din cameră cu paşi mărunţi iar uşa scînci subţire ca un copil. Emilia strînse dinţii şi îşi opri răsuflarea. Nu mai închise uşa ci o lăsă întredeschisă şi se îmbrăcă repede pe hol. Liftul era defect de cîteva zile. Porni pe scări şi, pînă ajunse la parter, moleşeala somnului dispăru cu totul.

Piaţa se afla aproape, la o staţie de tramvai, aşa că nu avea de ce să se grăbească. O întîmpină mirosul de verdeaţă proaspătă şi larma vînzătorilor care îşi lăudau marfa sau se tocmeau cu clienţii. La o tarabă din margine, chiar lîngă trotuar, un om mai în vîrstă, puţin adus de spate, cu cravată la gît şi căciulă pe cap, striga cît îl ţinea gura:

— Luaţi, mă, de la tata! Eu nu vînd cu legătura, mă, tată, ci cu

grămada, mă! Eu nu dau cu chilu', ci cu ocaua lu' Cuza, mă!

Emilia se opri, cumpără verdeaţă şi negustorul o convinse să ia şi cîteva legături de ridichi, deşi nu avea nevoie, mai erau în frigider.

Se înghesui la un chioşc unde se vindeau păsări, cumpără doi pui şi, după ce mai dădu un ocol pieţii, se îndreptă spre casă. Se opri în drum la pîine, strîmbă din nas că nu era chiar caldă, dar cumpără totuşi. Bineînţeles, liftul nu fusese reparat, între timp, şi urcă scările oprindu-se să răsufle la fiecare etaj. Deschise uşa şi, cînd intră, rămase surprinsă. Doi bărbaţi, şi Marin între ei, o aşteptau parcă să sosească. Emilia privi întrebătoare la soţul ei apoi schiţă un surîs care se stinse însă repede.

— Sîntem de la securitate, spuse unul din ei. Soţul dumneavoastră merge cu noi.

— Dar... cum, de ce? izbucni Emilia scuturată de un fior. Pentru ce?

— Fără scene, Emilia, o potoli Marin cu glasul puţin schimbat. O să se lămurească totul, căută el s-o liniştească... Şi-acum, la revedere, mai spuse el ca şi cum ar fi plecat la serviciu. Şi Marin, însoţit de cei doi ofiţeri, ieşi. Pe faţa Emiliei se aşternu paloarea şi se sprijini de perete. Cele două sacoşe încărcate se răsturnară şi păsările ţipară ascuţit. Dar Emilia nu le auzi. Numai într-un tîrziu îşi reveni şi ridică sacoşele răsturnate...

Pe la orele opt dimineaţa, directorul întreprinderii „Metalul" îl chemă pe inginerul Onisie şi, fără nici o altă introducere, îi spuse:

— Inginerul şef Marin a fost reţinut de organele de securitate. O să preluaţi dumneavoastră sarcinile sale de serviciu.

— Arestat! exclamă stupefiat Onisie... Nu înţeleg.

— Ei, arestat, a fost reţinut să dea unele relaţii, încercă directorul să îndulcească situaţia.

— Ar fi bine să vă interesaţi, să-i întrebaţi despre ce este vorba... Dacă-i nevoie, chiar să interveniţi, se precipită Onisie, roşu la faţă, grijuliu de soarta colegului său.

— Şi dacă-i... ceva, credeţi că-mi spun? Cît despre intervenţie,

la cine şi pentru ce, atîta timp cît nu ştiu nimic? O să ni se comunice atunci cînd vor crede de cuviinţă. Hai să nu intrăm în panică. N-avem de ce. Avem legi şi sînt sigur — ele vor fi respectate. Dacă inginerul Marin n-are nici o vină, n-o să i se întîmple nimic. Altfel... capul face, capul trage.

— Dar ce putea să facă? se strădui Onisie să afle. Directorul ridică din umeri şi începu să frunzărească într-un maldăr de hîrtii pe care-l avea în faţă.

— Habar n-am... Asta am vrut să vă comunic, mai spuse el nemaidorind să continue cu întrebările şi presupunerile. Ştia că toate acestea nu-i puteau fi de nici un folos inginerului Marin. Onisie se îndreptă spre uşă însă directorul îl opri: Vă mai rog să nu comentaţi, nu aş vrea să se facă atmosferă în jurul omului pînă nu ştim precis despre ce este vorba.

În biroul profesorului Poenaru se purta o discuţie aprinsă în jurul unor amănunte ale invenţiei. Una din schiţe devenise roşie în urma adnotărilor făcute de profesor cu acel creion enorm pe care-l cunoştea întregul institut. Profesorul, în ziua aceea, era mai irascibil ca deobicei cînd nu găsea o soluţie şi părerile celorlalţi nu aduceau nimic nou.

— Bine, o să mai vedem, curmă el dezbaterile. Mă mai gîndesc şi eu, vă mai gîndiţi şi dumneavoastră... Tovarăşe Milcovan, se adresă lui Mihai Dragu care voia şi el să părăsească încăperea, mai rămîneţi puţin, avem ceva de lucru împreună.

„Ei bine!, spunea întreaga înfăţişare a lui Mihai, vă ascult."

— S-a întîmplat ceva care m-a bulversat, începu Poenaru, supărat. Marin, inginerul pe care voiam să-l aduc la noi, a fost arestat azi dimineaţă... Mi-a telefonat nevastă-sa, biata Emilia. Era desperată, nu ştia ce să facă...

— Arestat?! îl privi Mihai sincer surprins.

-— Da, întări Poenaru, ca şi cum ar fi trîntit o înjurătură. Dar pentru ce, te întreb?

— N-am de unde să ştiu.

— Dura lex, sed lex! silabisi Poenaru ca şi cum ar fi vrut parcă

să se convingă de adevărul celor spuse. Ar fi păcat, mi-e prieten. Ţin mult la el, aşa că, vrînd-nevrînd, judec şi cu inima.

Mihai reţinu că Poenaru vorbise la prezent, nu la trecut. Să deschidă o discuţie despre prietenie şi lege , nu-şi avea rostul. Spuse totuşi:

— Prietenia presupune apărarea cinstei şi onoarei prietenului. În esenţă e vorba despre adevăr, cinste şi dreptate... Dar să nu ne complicăm. Să vedem pentru ce a fost reţinut... să nu judecăm pripit.

— Biata Emilia, o compătimi Poenaru. O femeie preocupată mai mult de treburi domestice, dar inimoasă... Am să mă duc pe la ea, are nevoie de ajutor...

— Cred că aţi face foarte bine.

— N-ai vrea să mergem împreună? se agăţă Poenaru de această idee care-i venise dintr-o dată.

— N-am nimic împotrivă, fu de acord Mihai, numai că n-o cunosc. Nici pe ea, nici pe inginerul Marin. Să nu pară aşa... nu ştiu cum. Oamenii, în situaţia ei, sînt foarte susceptibili, foarte sensibili. N-aş vrea s-o pun într-o situaţie jenantă...

— Totuşi, să mergem împreună, insistă Poenaru. Nu ştiu cum m-aş descurca singur, nu-mi plac scenele cu lacrimi multe. Sînt sigur că faţă de un necunoscut o să se stăpînească... După cum vezi, încercă un zîmbet profesorul, sînt egoist. Mă gîndesc mai mult la mine decît la ea şi la Marin. Dealtfel, dumneata ai şi mai multă experienţă.

— De unde-naiba să am, nu se putu abţine Mihai. Sînt om trecut de treizeci de ani şi încă nu m-am însurat. Dar n-o să vă las singur, îl asigură Mihai, o să vă însoţesc.

...„Inginerul Marin a fost arestat, îşi spuse Mihai. Deci, colonelul Arghir mi-a aprobat planul. Mai devreme sau mai tîrziu, inginerul trebuia să dea seamă pentru faptele sale. Legea este una sjngură pentru toţi."

Subalternii lui Krugenn nu erau deloc încîntaţi de noul şef. Îi ţinea la distanţă cu o aroganţă aristocratică, amintindu-le, parcă, în permanenţă, de diferenţa ierarhică. Şi aroganţa lui era asociată cu o severitate ce mergea, uneori, dincolo de limitele absurdului. Krugenn nu trebuia să depună un efort aparte în această privinţă. Nu făcea decît să-şi traducă convingerile sale despre relaţiile cu oamenii. Erau convingeri solide, clădite pe eşafodajul unei experienţe de mulţi ani. De cîte ori se abătuse de la ele şi fusese mai maleabil, avusese surprize neplăcute. De aceea, era hotărît să nu mai facă nici o concesie. Şeful să fie şef, să-i amintească subalternului că nu este de capul lui. Subalternul să ştie că te afli deasupra lui, că îi eşti şef. Dacă încearcă să gîndească, fără să te întrebe, coboară-l la situaţia lui, umileşte-l; dacă-i nevoie, sperie-l, dacă este cazul să dai un exemplu, distruge-l. Dintre toţi, Dolgen părea că se împacă cel mai bine cu această situaţie. Era de o vîrstă cu Krugenn dar arăta mult mai bătrîn. Masiv, cu un pronunţat început de obezitate, pe Dolgen nu-l interesa ce cred alţii despre el, în afară de şefii săi. Demnitatea era pentru Dolgen o noţiune abstractă pe care nu încercase niciodată s-o înţeleagă. Sau, dacă o descifrase cîndva, o privise ca pe un apendice care nu putea decît să-l încurce şi să-i complice existenţa. Era omul soluţiilor simple, comode, în relaţiile cu ceilalţi. Mai bine să se creadă despre el că este un executant fără personalitate, servil chiar, decît unul care ţine mai mult la propriile păreri decît la ale şefilor. Funcţia creează o psihologie aparte, cu nuanţe şi mutaţii afective care devin deprinderi. Şi dacă tu, subaltern, nu-ţi dai seama de ele, poţi să-ţi rupi gîtul. Orgoliul celui cu funcţie trebuie să aibă cîmp de manifestare, trebuie să se afirme, să fie. hrănit cu ceva, de cineva. Rezistenţa transformă orgoliul în ură, şi nimic nu este mai distrugător decît acest soi de ură. Dolgen se considera un psiholog fără cusur, dar nu o mărturisea nimănui şi cu atît mai puţin, aceste păreri intime despre psihologia şefilor. Era un secret despre care îşi închipuia că-i aparţine şi de care se bucura statornic. Şi, pentru ca să doarmă într-adevăr liniştit, nu lăsa nici

unui şef impresia că în el ar sta la pîndă un prezumtiv rival. Nu risca dizgraţia, nici suspiciunea permanentă, nici lupta aceea surdă, încărcată de ipocrizie şi manevre de culise. Dacă s-ar fi putut, şi-ar fi agăţat de gît o tăbliţă pe care să scrie cu litere groase: „Subaltern desăvîrşit. Nu vrea să devină şef". Tăbliţă nu avea, dar întreaga înfăţişare şi comportare dădea certitudinea celui ce-l cunoştea cît de cît, că era tipul de subaltern sublim pentru acest gen de şefi. Nu ştim dacă Krugenn era paradigma şefului creat de Dolgen, dar cert este că noul şef îl aprecia pe acesta şi îl „unsese", neoficial, bineînţeles, ca pe un fel de mîna sa dreaptă. Un subaltern ideal, care nu te contrazice niciodată, care ştie să te asculte şi îţi execută orbeşte ordinele.

Cînd cineva venise cu idei şi începuse să le argumenteze cu încăpăţînare, Krugenn spuse răspicat:

— Să ne înţelegem; eu nu am nevoie decît de soldaţi. Un singur ofiţer cu idei ajunge.

Nu-i era teamă *că* se vor plînge lui Globi. N-aveau decît, nerozii! Şi Globi era şef, un şef mai mare, e drept, dar n-avea să le dea lor dreptate. Cu atît mai convins era Krugenn de aceasta cu cît Globi îi dăduse mînă liberă să facă ce vrea, numai misiunea să fie executată. Iar Krugenn se înarmase cu acel: „Scopul scuză mijloacele", dicton cunoscut de mai toţi, dar înţeles numai de unii şi mai ales, aplicat cu pricepere şi cinism de numai cîţiva. Şi Dolgen îl aplica, dar la înţelegerea lui, la scopul lui, la scara aspiraţiilor ce le nutrea. Cînd Krugenn îl chemă în biroul său, Dolgen se prelinse în încăpere cu o discreţie care ştia că-i face plăcere şefului.

— Inginerul Marin a fost arestat de securitate, îşi frecă mîinile Krugenn şi Dolgen se lumină brusc la faţă.

— Era o piesă în plus, îndrăzni el şi Krugenn îl aprobă.

— Mă întreb: ce vor face... amicii noştri? spuse Krugenn ca şi cum ar fi vorbit singur. Dacă vor afla că avem pe cineva acolo, vor încerca să ne tulbure apele... Poate că au şi ei omul lor sau, dacă nu-l au, îl caută...

— După eşecul cu inginerul Marin parcă s-au topit. Nu mai dau

nici un semn, îl informă Dolgen.

— Cred că n-ar fi fost rău să-i luăm de guler şi să nu le permitem să-şi facă de cap aici, chiar în ţara noastră, medită Krugenn... Dar se contrazise singur, fără ca Dolgen să schiţeze vreo opinie. Ei, na! Aveam vreun motiv?... Ne luau şi ei de guler pe-ai noştri, care se află la ei...

Krugenn îl invită, în sfîrşit, pe Dolgen să ia loc şi Dolgen se aşeză încet, cu o sfială bine studiată. Krugenn începu să-şi roadă unghiile, un obicei urît, de care nu se putuse dezbăra, pe care îl avea încă de mic copil.

— Ce-i facem? spuse el, de data aceasta adresîndu-se direct lui Dolgen. Avem nevoie de cineva din anturajul omului nostru. Agentul Victor ne informează că îi este imposibil accesul la sursă.

— Peste puţin timp va avea loc la noi o consfătuire ştiinţifică. Va veni şi omul care ne interesează, spuse Dolgen şi Krugenn îl privi mirat şi satisfăcut.

— Ar fi o soluţie, dar cred că jocul este cam tare. Tare şi riscant... Totuşi, e o soluţie; să mă gîndesc, trebuie găsit ceva pe calibrul persoanei. Acum să iei măsuri pentru a obţine legătura cu agentul Victor... Azi e luni... Pînă miercurea viitoare să am răspunsul. Nu ceva evaziv, ci o certitudine...

Dolgen înclină capul; adică: „se va face precum spuneţi", şi aşteptă căutînd să prindă privirea lui Krugenn care aluneca în locurile cele mai neaşteptate. Făcu gestul de a se ridica, dar Krugenn ridică mîna şi Dolgen înţelese că trebuie să rămînă pe fotoliu. Semnul lui Krugenn, autoritar, ca într-un dresaj, îl împietrise. Simţea parcă mîna şefului cum îl apasă şi îl lipeşte de pluşul vişiniu al fotoliului.

— Ce părere ai de secretara domnului Globi, e interesantă, nu?

— De Herta vorbiţi? întrebă Dolgen, căutînd să cîştige timp ca să poată descifra sensul adevărat al întrebării şi, eventual, să-i dea răspunsul cît mai apropiat de intenţiile sale.

— Da, de dînsa, preciză Krugenn.

— E interesantă, repetă el prosteşte constatarea lui Krugenn care, surprinzător, nu mai insistă. Îşi aprinse o ţigară şi Dolgen

ştia bine că şeful renunţase, cu bună ştiinţă, la subiectul discuţiei.

14

Cei care executaseră controlul circuitelor telefonice descoperiseră două minuscule posturi de emisie instalate discret: unul în sala de consfătuiri şi altul în biroul lui Poenaru. Aflînd de aceasta, Mihai se grăbi să tragă concluzia că planul său fusese bun. Adversarii făcuseră prima mişcare. Cine erau ei? Întrebarea nu avea deocamdată răspuns. Exista însă o certitudine: invenţia profesorului Poenaru era în atenţia cuiva şi inginerul Marin intra în combinaţia pe care spionii o pregătiseră. Că unul din oamenii lor se afla în institut, nu mai era dubiu. Bineînţeles că nu aveau să se rezume la cele două emiţătoare... Mihai le considera ca un început... Ca un început? Nu, nu acesta era începutul, greşea. El se afla în seara aceea cînd inginerul Marin făcuse cunoştinţă cu Doris şi Krugenn. Sau, poate, şi mai înainte...

Într-un fel trebuia avertizat şi Poenaru, să ştie de existenţa lor, să ia măsurile care se impuneau. Lui Mihai nici nu-i trecea prin gînd să neutralizeze emiţătoarele. Ar fi dat un semnal de alarmă pentru spioni, i-ar fi avertizat că jocul lor a fost descoperit. Trebuiau lăsate să funcţioneze şi să se caute receptorul sau receptoarele, dacă existau mai multe. Mihai era convins că numai aşa se va face lumină şi în ciudatul accident de automobil de pe autostrada Bucureşti-Piteşti.

Poenaru crezu, la început, că Mihai glumeşte, dar cînd îi arătă minusculele aparate se încruntă şi nu mai scoase un cuvînt. Mihai îşi duse degetul la buze şi îl trase din nou spre biroul său.

— Aici putem discuta fără teamă, spuse Mihai, dar Poenaru nu-i răspunse. Nu-şi revenea încă din uimire.

— Cine a făcut asta? întrebă el într-un tîrziu. E revoltător, domnule... Trebuie să puneţi mîna pe el, izbucni mai apoi Poenaru nervos... Aşa ceva este inadmisibil, revoltător... Să-i prindeţi şi cît mai repede.

— Asta vrem şi noi, spuse Mihai, dar nu este deloc simplu. E

necesar să le dăm... ajutor să se descopere. Şi eu zic să începem chiar din această clipă. Am nevoie, însă, de sprijinul dumneavoastră.

A doua zi, Poenaru îşi strînse colaboratorii şi îi anunţă că după amiază va avea loc o discuţie asupra unor probleme pe care le vor afla la faţa locului, în sala de şedinţe.

— Fumătorii să-şi facă provizie de ţigări, mai spuse Poenaru bine dispus, şi toţi înţeleseră că discuţiile se vor prelungi pînă noaptea tîrziu.

...Unii nu înţelegeau utilitatea acestei adunări. Poenaru vorbea de mult timp, neinteresant, obositor dar nimeni nu îndrăznea să-l întrerupă şi, cu atît mai puţin, să i-o spună. Cuvîntul profesorului se învîrtea în jurul unor generalităţi de ordin teoretic pe care fiecare, dacă nu le cunoştea, le-ar fi putut citi din cărţile aflate în biblioteca institutului. In sfîrşit, după un timp mai îndelungat, discuţia sa căpătă miez şi reuşi să capteze atenţia colaboratorilor.

— Aceasta-i schiţa comunicării pe care o voi face la consfătuirea internaţională. N-avem decît o singură invitaţie, nenominală e drept, dar trebuie să mă duc eu. Nu pentru că sînt şeful institutului, ci pentru că tema consfătuirii este legată de problema pe care v-am schiţat-o şi de care mă preocup mai demult împreună cu tovarăşul inginer Andrei Milcovan, şi arătă spre Mihai.

— Noutăţi? întrebă Mihai.

— Nici una, spuse Baraban dezamăgit. Şi institutul ăsta al vostru e aşezat cum nu se poate mai prost pentru noi. Tocmai pe colţ, deoparte şi de alta străzi şi apoi două parcuri unul mai frecventat decît altul. Iar emiţătoarele sînt foarte puternice. Se aude de parcă te-ai afla în birou... Eu zic, fie ce-o fi, să le stricăm jucăriile, propuse Baraban. Pentru noi nu sînt de nici un folos.

— Nici gînd de aşa ceva, protestă Mihai ca şi cum Baraban ar fi vrut să treacă la fapte chiar din clipa aceea.

— Măi omule, îl luă Baraban cu binişorul, dar este o crimă să le

mai lăsăm să funcţioneze.

— Poenaru ştie.

— Dar ceilalţi? îl întrebă Baraban sigur pe el. Ei, vezi!?! Prin biroul profesorului şi sala de şedinţe se perindă multă lume. Vin cu treburi şi nu-i poţi obliga să comunice prin scris chestiunile de serviciu. S-ar uita la tine ca la o minune dacă nu le-ai explica de ce e nevoie să ocolească aceste două locuri. Ori, de spus, nu le putem spune, e limpede. Aşa că singura posibilitate este să le defectăm.

— De-abia am dibuit un fir şi-l aruncăm?

— Riscul e prea mare şi eu am poftă să-mi mănînc liniştit pensia.

— Nu vrei sa mă pricepi că dacă bănuiesc ceva schimbă metoda şi pe urmă adio pensie şi tu şi eu? Ai face mai bine să-ţi instruieşti cum trebuie „cavalerii". Nu se poate să nu pice pe receptor; e undeva prin preajma institutului.

— O să raportez tovarăşului colonel Arghir, spuse Baraban, dar, cum dînsul e în provincie, întîi stric jucăriile... Dacă aprobă, le reparăm şi gata...

— Acoperă-ţi blidele cu şapte capace, mîrîi Mihai şi Baraban se uită la el curios. Nu înţelese bine.

— Ai zis ceva?

— Nimic, replică Mihai cu lehamite. Am început să vorbesc singur, asta-i!... Măi, Barabane dragă, numai o zi, mîine, mai încearcă. Iau eu măsuri să nu se vorbească în cele două încăperi ce nu trebuie.

— Fie, admise mărinimos Baraban, dacă tu îţi iei răspunderea.

— Mi-o iau, îl asigură Mihai, blestemîndu-şi ghinionul că tocmai acum colonelul Arghir lipsea din Bucureşti.

— Hai. înţelege-mă doar, căută să-l îmbuneze Baraban... Şi-apoi, continuă el, după o clipă de gîndire, de unde ştii că emiţătoarele nu au fost amplasate tocmai în ideea ca noi să dăm de ele?

— O diversiune?! se miră Mihai, masîndu-şi uşor bărbia.

— De ce nu? spuse Baraban din ce în ce mai convins că putea să aibă dreptate. N-ar fi prima. Gindeşte-te la acţiunea „Metalul",

care n-a fost decît o nadă... Acum, cred că o să reflectezi mai mult.

— Asta înseamnă, dacă ai într-adevăr dreptate, că obiectivul pe care-l urmăresc nu se află aici, în institut, ci în altă parte, raţionă Mihai... Imposibil, se scutură parcă de propriile supoziţii, imposibil. Toate firele duc aici, spre invenţia profesorului Poenaru. E un lucru care ar merita riscul din partea lor.

— Mde! făcu Baraban imprecis şi Mihai nu-şi putu da seama dacă Baraban era sau nu de părerea lui...

— Ori poate vor să se convingă dacă le-am ghicit jocul, spuse Mihai şi, în aceste condiţii, stricarea „jucăriilor", cum spui, le-ar da certitudinea că le-am descoperit intenţiile şi atunci vor şti ce măsuri să ia... Dacă am afla pe cei ce recepţionează, ar fi altceva...

— Poate că nici nu există un receptor, se încăpăţînă Baraban în ideea sa, şi noi alergăm după himere.

— Ţi-a luat-o mult înainte fantezia...

— Eu, fantezist? se apără cu nădejde Baraban. Ştii bine că nu ai dreptate.

Mihai nu-i răspunse ci se cufundă parcă în el şi Baraban îl lăsă aşa, să plutească în incertitudine. Ipotezele lui Baraban îl încurcaseră, îi stricaseră ordinea logică a întregului raţionament. Instalarea emiţătoarelor fusese un răspuns pe care Mihai îl aştepta din partea spionilor. O mutare forţată, prima din planul pe care Arghir îl acceptase. Nu cu entuziasm, dar îl acceptase. Oare spionii să fi reuşit să descifreze întregul său plan? I se părea mai mult decît absurd. Dar voia să se convingă dacă avea sau nu dreptate. Şi tocmai acum colonelul Arghir nu se afla în Bucureşti! Ar fi discutat cu el, l-ar fi convins. Baraban... Nu spera să-l determine să-i accepte părerea. Îi era teamă să nu greşească. Şi această teamă a lui Baraban...

Mihai ştia că nu are nici un argument cu care s-o risipească. Baraban nu era omul care să rişte, dimpotrivă. Mihai se gîndea acum că nici nu se putea găsi un model mai bun pentru un sculptor căruia i-ar fi venit ideea să imortalizeze în marmură prudenţa. Zîmbi la acest gînd: o statuie a lui Baraban.

— Nu ştiu ce-i de rîs! se contrarie Baraban şi Mihai începu,

într-adevăr, să rîdă.

— Te-ai ţicnit! şopti Baraban întorcîndu-i spatele.

Ştirea căzu brusc, a doua zi, înainte de terminarea programului. Profesorul Poenaru apăru încruntat, cu o mină de om obosit, şi îi convocă pe toţi în sala de şedinţe.

„Ce i-o fi venit?“ se întrebau toţi care cunoşteau aversiunea profesorului pentru şedinţe. În două zile, două şedinţe! Asta nu se mai pomenise de cînd lucrau în institut.

— Nu am ce face! se scuză Poenaru şi oamenii înţeleseră că le cerea scuze. Dar Poenaru se referea la cu totul altceva. Vorbea încet, cu o umbră de grimasă în colţul buzelor. Trebuie să plec... Medicii de-abia mi-au dat voie să mai vin... Spun că tratamentul va dura cam mult... Nu ştiu nici ei cît: o lună, două!... Rinichii!... M-am certat degeaba cu ei... În lipsa mea, tovarăşul inginer Ionescu va conduce institutul. Apoi... Totul s-a încurcat... se opri Poenaru trecîndu-şi mîna peste faţă... Să continuaţi calculele pe care le aveţi şi să le verificaţi prin probe de laborator, reluă el nesigur. La consfătuirea ştiinţifică vă participa tovarăşul Milcovan, care va prezenta comunicarea pe care aţi auzit-o ieri... Mă gîndesc să rămînă în continuare în străinătate pentru studii şi documentare... Avem nevoie... Vorba e, se înciudă brusc Poenaru, înviorîndu-se parcă, vorba e, reluă el, că o să întîrziem cu întreaga lucrare... Afurisiţii ăştia de medici, că nu te poţi înţelege cu ei!

Poenaru plecă acasă şi, de acolo, direct la spital. Iar peste încă o zi, trenul îl purta spre Olăneşti. Era îmbufnat şi nu scotea un cuvînt, în timp ce soţia sa vorbea într-una şi se bucura că, în sfîrşit, după atîţia ani puteau să petreacă o lună de zile împreună. Dar Poenaru nu-i împărtăşea entuziasmul...

La o zi după şedinţa în care Poenaru anunţase că este bolnav, Mihai constată că emiţătoarele nu se mai aflau la locul lor. Fuseseră luate tot aşa de discret cum fuseseră instalate. Operaţiunea se petrecuse, probabil, imediat după şedinţă. Nu se

aşteptase la aceasta... Un om de-al spionilor se afla în institut. Un om care avea acces în birouri. Casa de fier era neatinsă. Nu se făcuseră încercări nici de a se lua mulaje pentru confecţionarea cheilor. Nici n-ar fi folosit la mare lucru. Cifrul casei, sistemele multiple de alarmare ar fi tăiat entuziasmul celui mai versat specialist în deschiderea safeurilor. Dar Mihai greşise. Nu intuise această mişcare a spionilor, scăpase o ocazie unică. Şi era sigur că a doua oară aceştia nu aveau să mai repete manevra. Baraban se înşelase şi el. Receptorul care capta transmisiunile exista. Sau, mai precis, existase. Numai că nu putuse să fie descoperit.

Toată povestea aceasta Baraban o ascultă cuminte ca un şcolar căruia îi e teamă să nu-l supere pe profesor. Ipotezele sale fuseseră false. Dacă n-ar fi luat în seamă rugăminţile lui Mihai şi ar fi stricat „jucăriile", consecinţele ar fi fost... Nu, nici nu voia să se mai gîndească. Bine că totul ieşise aşa. Adică nu era tocmai bine. Cel ce demontase emiţătoarele nu fusese identificat şi... Dar aici ar fi trebuit să intervină Mihai... Şi ar fi putut să prevadă ce se va întîmpla. Dar n-o făcuse. Nici el, nici Mihai... În doi, parcă era mai uşor de raportat eşecul... O greşeală de începător totuşi, care-i rănea orgoliul său de vechi ofiţer de securitate şi Baraban suferea sincer.

Mihai se plimba liniştit, cu mîinile la spate, între ferestre şi uşa biroului, ca un om mulţumit de isprava pe care a făcut-o.

— Fantezie, spuse el destul de tare şi Baraban îl auzi.

— Eşti puţin cam... cam... Baraban nu găsea cuvintul cel mai potrivit de replică şi Mihai îi surîse candid.

— Nu la tine mă referem, doar ai mărturisit singur că n-ai aşa ceva, ci vorbeam în general.

— Nu fii răutăcios!

— Ba da, sînt şi am să fiu, dar nu cu tine, ci cu mine. Şi, te rog să mă crezi, o merit cu prisosinţă.

15

Omul era îmbrăcat modest dar cuviincios şi nu atrăgea atenţia

prin nimic. Făcea parte din categoria acelor inşi numiţi, în mod-obişnuit, „oameni şterşi“, care nu lasă în urma lor decît amintirea cuiva pe care îţi este imposibil să-l descrii decît în termeni foarte generali.

Fusese angajat la întreprinderea aceasta din Timişoara, ca muncitor necalificat, de vreo două săptămîni. Venea dimineaţa, pierdut în şuvoiul de oameni, ponta şi se apuca de lucru. Nu muncea nici mai mult, nici mai puţin ca alţii, anume parcă se străduia să nu fie luat în seamă. În pauza de prînz îşi scotea pacheţelul cu mîncare. Mesteca încet, fără să se grăbească, de parcă fiecare îmbucătură ar fi fost un chin. Cînd pauza lua sfîrşit, intra în rînd cu toţi ceilalţi. Nu era prea vorbăreţ-dar, dacă era întrebat, răspundea firesc, fără reţinere, însă nu mai mult decît era necesar ca să nu pară ursuz sau nepoliticos.

Numai cu portarul de zi era mai prietenos. Pleca printre ultimii şi mai întîrzia cîteva minute fumînd împreună. Spre sfîrşitul lunii, cînd se dădu salariul, primi şi el ce i se cuvenea pentru timpul lucrat.

— Fac cinste, îi spuse portarului, te aştept pînă ieşi şi dumneata din tură.

Portarul protestă de formă dar, pînă la urmă, acceptă. Şi lui îi ardea gîtul după „una mică". Iar în doi parcă e mai bună.

— N-am pe nimeni mai cunoscut, se pare că-fusese argumentul cu care reuşise să-l convingă pe portar.

Intrară în prima bodegă şi se aşezară la o masă liberă din apropierea ferestrei. Îşi rezemară coatele de masa umedă. Comandară rachiu şi dădură de duşcă primele păhărele, strîmbîndu-se şi cutremurîndu-se cînd înghiţeau, apoi luminîndu-se la faţă de plăcere. Discuţia se închegă mai tîrziu, cînd mai veni o litră şi despre care portarul spuse că asta era „rîndul lui“. Istrate, aşa-l chema pe noul venit, Gheorghe Istrate, se angajase de nevoie. N-ar fi voit tocmai la întreprinderea asta, că era ceva, „o chestie", dar nu găsise în altă parte.

— O chestie?! se miră portarul. Ce chestie?

Îi spuse după multe insistenţe, că avea încredere în el şi îl

vedea om serios.

— Aici a lucrat un văr al meu. Un văr dinspre nevastă-mea. A fost ceva ştab aici.

-— Ştab spui? Cine-i ăla?

— Inginer, inginer bun, Milcovan Andrei, Milcovan îl chema.

Portarul miji ochii şi îl măsură pe comesean ca şi cum ar fi vrut să-l cântărească dacă avea sau nu mutră de rubedenie cu un inginer. „Se poate“ îşi spuse portarul umplînd păhăruţele şi ciocnind. „Se poate“ repetă el şi Istrate începu să crească în ochii lui. Oricum, văr cu un inginer, nu-i chiar de colea.

— Poate l-ai cunoscut şi mata, spuse Istrate. Era unu' înalt, cu ochii verzi. Stai aşa, şi scoase o fotografie soioasă dintr-un portmoneu de vinilin cîrpit cu aţă neagră. E amintire, cînd a fost demult pe la noi. Portarul privi fotografia, şi încredinţat că Istrate nu-i un palavragiu, îi spuse, invidiindu-l chiar puţin:

— Ei na, sigur că-l cunosc. A lucrat la noi. Dar l-au „suflat” ăia de sus şi l-au dus la Bucureşti. Era om popular, zău că da. Dacă a ajuns acolo sus înseamnă că are el pe cineva... Nu zic, era cu cap, dar fără cineva e greu... Da', ia stai! făcu portarul pe alt ton împingînd cu latul palmei păhăruţul din faţa sa. De ce nu te-ai dus la el? Te-ar fi ajutat, că nu era rău...

— De ce? învîrti Istrate păhăruţul în mînă. Mai e o chestie... Sînt cam certat cu el... Adică, nu chiar eu, ci nevastă-mea. Oricum, nu se făcea.

— Eşti un prost, îl luă de scurt portarul. În locul tău aş fi îngroşat obrazul... Să ştii, domnu' inginer Milcovan nu-i din ăia care să ţină în burtă o ceartă... Da' din ce s-a luat cu nevastă-ta? sări portarul la altă idee.

— Naiba să-i ia. Văru-meu, ăsta, Milcovan, zicea nevastă-mea că e cam muieratic şi că s-ar fi încurcat cu o prietenă a ei, că i-a promis ăleia nu ştiu ce... Naiba să-i ia... El a sărit la nevastă-mea, eu i-am luat partea şi... asta-i tot.

— Domnu' inginer, muieratic? îşi lungi portarul faţa, eu n-am auzit de aşa ceva... Da', de, mai ştii? Doamna la care locuia, în blocul ăla de lîngă parc, poate că a văzut multe... Doamna Suzana,

n-ai de unde s-o cunoşti, a avut bărbatu' la noi, contabil. S-au divorţat. Eu i-am spus că are o cameră de închiriat...

Portarul sorbi din păhărel şi întinse mîna după sticlă. O clătină şi o privi cu ochi înceţoşaţi.

— Mai luăm ceva? întrebă Istrate şi, nemaiaşteptînd încuviinţarea portarului, chemă ospătarul ridicînd un deget. Adică: „încă una!"

Doamna Suzana se învoi cu bărbatul acela, care părea om serios, să-i închirieze una din camerele apartamentului la un preţ convenabil pentru amîndoi. Era o femeie liniştită, blîndă, care în afară de fiica sa şi soţul acesteia, nu mai primea alte vizite. Noul chiriaş îi întrecuse aşteptările. Pleca dimineaţa şi venea spre seară, salutînd-o respectuos cu un zîmbet îndatoritor. Chiar din prima seară chiriaşul intrase în vorbă cu ea şi o tratase cu prăjituri, iar Suzana făcuse cafele. Discutaseră despre multe, chiar şi despre vechiul chiriaş, inginerul Andrei Milcovan, pe care Suzana îl lăuda cu o însufleţire care pe Istrate îl puse pe gînduri cu privire la moralitatea lui Milcovan şi, bineînţeles, a doamnei Suzana. Îi părea rău că plecase dar se şi bucura că ajunsese la Bucureşti, într-un post de răspundere. Un om ca el, merita. Băutura? Nu, nu prea îi plăcea... Nici uşuratic nu era.

— Dacă i-ar fi fost capul la însurătoare, îi găseam eu o fată pe plac. Am o nepoată, fata sorei mele, e doctoriţă, cred că s-ar fi potrivit de minune, îi spusese Suzana într-o seară. E o fată excepţională, studioasă şi drăguţă... Poate că ai s-o cunoşti o dată. Mai vine din cînd în cînd pe la mine.

— Mi-ar face plăcere, zîmbi chiriaşul.

Într-una din seri, chiriaşul ieşi în oraş, spre regretul Suzanei care nu mai avea cu cine să-şi bea obişnuita cafea. El hoinări cîtva timp pe „Corso" şi, ceva mai tîrziu, se afundă în parc aşezîndu-se pe o bancă la marginea Begăi. Dinspre apă pîlpîia o undă subţire de răcoare.

— Ei, Istrate, auzi o voce lîngă el şi tresări. Necunoscutul

venise încet, cu paşi de pisică. Se aşeză. Pe aceaşi bancă unde, cu trei săptămîni în urmă se întîlniseră pentru prima dată. Exact acum trei săptămîni, cu buzunarele goale şi fără nici o perspectivă. Necunoscutul intrase direct în subiect. Îl cunoştea, se pare, foarte bine. Ştia că ieşise de puţin timp din penitenciar şi că serviciul unde fusese repartizat nu-i satisfăcuse pretenţiile. Îi oferise o posibilitate să cîştige ceva bani şi Istrate acceptase fără rezerve. Numai cînd auzise că va trebui să se angajeze ca muncitor necalificat îi pierise entuziasmul. Dar suma de bani care i se oferea îl tenta. Şi cîteva săptămîni, o lună cel mult, avea să treacă repede.

— Trag ca un cîine, se văicări Istrate cu gîndul să mărească preţul la care conveniseră.

— Ce-ai aflat? se interesă necunoscutul.

— Tot ce mi-aţi cerut, răspunse Istrate, tot... Se opri şi îşi aprinse o ţigară iar necunoscutul înţelese şi rîse încetişor, îi dădu un pachet de bancnote care foşniră plăcut în urechile fostului puşcăriaş. Le pipăi; erau de o sută. Le numără grăbit şi le ascunse în buzunarul .hainei.

— Dă-i drumul! îl îndemnă necunoscutul pierzîndu-şi răbdarea. Şi Istrate îi povesti tot ce aflase despre inginerul Andrei Milcovan.

— Dar cu doctoriţa, cu nepoata aceasta a gazdei, nu s-a întîlnit?

— Ba da, de vreo două ori, întîmplător, la Suzana acasă. Dar nu i-a dat nici o atenţie.

— Eşti sigur? insistă necunoscutul.

— Se poate, dom' şef! Am scos de la bătrînă tot ce se putea scoate. Ba şi mai mult, dacă nu cumva mi-o fi pus niscai bărbi.

Necunoscutul părea că meditează şi Istrate îi respectă liniştea cu un fel de slugărnicie.

— Da' de ce vă interesa ingineru' ăsta? îndrăzni Istrate să întrebe într-un tîrziu.. Oţi fi cumva *presar?*

— Poate! îl lăsă neconvins necunoscutul... Apoi urmă cu aceeaşi voce monotonă pe care Istrate o cunoştea bine: Mai

lucrezi pînă la sfîrşitul lunii şi...

— Aoleu, dom' şef, se scutură Istrate.

— Fără prostii, îşi înăspri glasul necunoscutul, faci aşa cum îţi spun eu. Mai na, pentru orele suplimentare. Şi, îi mai împinse în palmă cîteva bancnote. Să fii băiat cuminte. Altfel, o încurci, e clar?

— Este...

— Aşa deci: la sfîrşitul lunii pleci ca orice om cumsecade. Dacă faci cum spun eu, o să am grijă de tine... De găsit te găsesc eu. Dar orice ar fi, să nu sufli un cuvinţel despre ce s-a întîmplat. O păţeşti, zău aşa...

Necunoscutul se ridică de pe bancă şi plecă fără să-i mai adreseze vreun cuvînt. Istrate rămase singur să-şi macine crîmpeiele de întrebări care, însă, nu-l nelinişteau. Plecă şi el, mai tîrziu, gîndindu-se că a doua zi avea să se scoale de dimineaţă. O perspectivă care îi mai întunecă buna dispoziţie ce i-o dădeau banii primiţi.

Istrate fu prins într-o după-amiază în timp ce încerca să fure din poşeta unei femei, profitînd de aglomeraţia din holul unui cinematograf. Deşi avea bani destui, nu putuse rezista tentaţiei cînd văzuse poşeta întredeschisă, şi mîinile plecaseră singure, într-o fracţiune de secundă, desconsiderîndu-i parcă gîndirea. Pînă să intervină subofiţerul de miliţie, Istrate fu buşit zdravăn şi, dacă acesta nu ar fi potolit mulţimea, nu se ştie cum ar fi scăpat.

— Iar, Istrate? îl întrebă la miliţie un lucrător de la judiciar care îl cunoştea.

— Iar, domnu' şef, ghinionul naibii. Nenorocita asta de mînă, şi se plezni peste mîna dreaptă. Da' şi cucoana aia, lasă poşeta deschisă. Dumnezeu să fii, şi tot întinzi mîna.

— Dă mai bine în cap, ăla-i de vină, îl sfătui ofiţerul. Şi-acum, inventarul, Istrate!

Scoase tot ce avea în buzunar şi ofiţerul, văzînd atîţia bani, se miră ironic:

— Oho, a dat norocul peste tine... Ia spune tu, frumuşel, cine

oftează după banii ăştia?

— Nu i-am furat, dom' şef, pă libertatea mea. Am muncit cinstit, zău aşa.

— Fii om de înţeles, îl povăţui blînd ofiţerul.

— Dom' şef, îmi sînteţi ca un tată, că v-aţi purtat bine cu mine şi e păcat de Dumnezeu să vă fac greutăţi în muncă, că aveţi şi dumneavoastră plan. Da' zău dacă i-am furat.

— Da' de unde îi ai? Ai fi cîştigat la loz în plic, nu?

— Degeaba rîdeţi de mine, dom' şef, da' nu pot să vă spui, mi-e frică, zău că mi-e frică.

— Ai omorît şi jefuit pe cineva?

— Nu! se scuturâ ca de o vedenie urîtă Istrate. E altă chestie... Vreau să vorbesc cu dom' şef ăl mare, se hotărî el după o clipă de gîndire.

Ofiţerul insistă, dar Istrate rămase neclintit în ideea lui şi fu dus la „şeful ăl mare".

Istrate discută cu „şeful ăl mare" mai mult de o oră, după care i se dădu... găzduire în arestul miliţiei.

Seara, tîrziu, sosi cineva de la Bucureşti cu avionul şi avu cu el o lungă convorbire. După aceea, mai stătu de vorbă cu el, încă odată, „şeful ăl mare" de la miliţie.

— Ne-am înţeles, îi spuse acesta, îţi dau drumul cu o condiţie: să lucrezi mai departe la întreprindere. Reclamaţia o ţin la mine, să ştii asta. Cum nu-ţi vezi de treabă şi încerci să dispari, ne întîlnim din nou. Ai înţeles?

— Am, dom' şef.

...Cînd Istrate părăsi clădirea miliţiei, ofiţerul de la judiciar care îl anchetase la început clătină puţin sceptic din cap. Era convins că hoţul de buzunare n-o să-şi schimbe năravul.

16

Violetele de Parma erau ambalate într-o cutie fină din material plastic. Krugenn înfăşurase cutia în foiţă şi o băgase în servieta sa încăpătoare. Părea cam stînjenit cînd intră în cabinetul secretarei

lui Globi. Zîmbi stîngaci şi Herta îi răspunse la zîmbet cu obişnuita sa privire care nu spunea nimic. Krugenn se aşează pe fotoliu cu servieta lîngă el, într-o aşteptare de om timid. Nu era timid, mai ales cu femeile. Le aborda direct, cu nonşalanţa cuceritorului care nu ştie ce este insuccesul. Se purta curtenitor cu ele, fără să exagereze, şi, de obicei, nu-şi irosea prea mult timp cu introduceri care, după părerea lui, dacă erau prea lungi, deveneau plictisitoare şi pentru femei. Se conducea după principiul că femeia trebuie pusă în condiţii cît mai fireşti, fără insistenţe prelungite. Atunci, poţi obţine ce vrei de la ea. Herta însă îl dezarma cu atitudinea ei rezervată, cu o siguranţă de sine cum numai oamenii care trăiesc pe picioarele lor şi nu depind de alţii pot avea. Era un exemplar cum nu mai întîlnise şi, poate, tocmai insolitul acesta îl aţîţa şi-l atrăgea. Krugenn însă era şi un om practic. Nu uita că Herta era secretara şefului său şi că, fie numai şi pentru asta, merita efortul. Se gîndise cum să înceapă asaltul; cumpărase şi florile acelea, dar atitudinea Hertei îl dezarma. „Fie ce-o fi", îşi zise el deschizînd servieta şi scoţînd cutia. Se apropie de biroul Hertei şi îi aşează pachetul la îndemînă.

— Pentru dumneavoastră, spuse el simplu şi se înclină ceremonios.

Herta îl privi prin lentilele uşor umbrite, cu aceiaşi ochi în care nu puteai citi ceva şi, tot atît de simplu, începu să desfacă pachetul. Vederea florilor îi însufleţi ochii şi buzele schiţară o părere de surîs.

— Sînt foarte frumoase, spuse ea cu un ton pe care Krugenn nu-l cunoştea. Vă mulţumesc. Mai privi puţin florile şi se aplecă din nou peste dosarul din faţa ei. Redevenise secretara glacială a domnului Globi.

Krugenn mai vru să spună ceva dar nu găsea cuvintele care să nu o supere pe Herta. „Pentru început poate că trebuie să mă mulţumesc cu atît!", abdică el subit de la principiile sale în relaţiile cu femeile.

Vocea lui Globi îl chemă pe Krugenn şi acesta intră în biroul şefului cu un început de bună dispoziţie.

— Pari mulţumit, remarcă Globi sec şi Krugenn căută să desluşească în ce toane se afla şeful.

— Am venit pentru varianta pe care mi-aţi sugerat-o, începu Krugenn calm.

— Eu nu am sugerat nimic, i-o reteză Globi. Eu nu sugerez, eu ordon... Sau îţi iei cumva măsuri de prevedere? Dacă lucrurile nu ies, trebuie să ai o scuză, şi, în acelaşi timp, pe cine arunca vina. Îţi repet pentru ultima dată: răspunzi personal de această afacere. Pe mine mă informezi numai cum merge acţiunea. Amănuntele, combinaţiile sînt treaba dumitale.

— Întocmai, aprobă Krugenn fără să fie cazul, Voiam să vă informez.

— Apa, întinse mîna Globi şi Krugenn se grăbi să-i aducă tava cu sticla şi paharul, Aşteptă ca Globi să-şi toarne şi să bea şi continuă:

— Profesorul Poenaru s-a îmbolnăvit... a stat şi în spital, acum e la o staţiune pentru cură.

— Ce are? se interesă Globi curios ca despre un cunoscut apropiat, Ficatul?

— Nu, rinichii... O litiază renală... N-o să mai poată participa nici la consfătuire... Va veni, în schimb, consilierul său, Andrei Milcovan. îşi va prelungi şederea şi pentru unele studii de documentare.

— Cu atît mai bine, spuse Globi, cu atît mai bine.

— Într-adevăr, conveni şi Krugenn. Dar... dar să ştiţi că e o nucă tare, vă rog să-mi scuzaţi expresia, n-am găsit alt termen mai potrivit.

— Pentru cine este cam tare, pentru dinţii dumitale?

— Nu, nu asta voiam să spun, se zori Krugenn să spulbere orice umbră de văicăreală de care crezuse că-l acuză Globi... E un tip integru, am informaţii şi de unde a lucrat înainte de a fi transferat la institut. Nu-i plac nici băutura, nici femeile, deşi nu este căsătorit... Nu este nici măcar tipul arivistului...

— Excelent, îl întrerupse Globi şi Krugenn păru că desluşeşte un început de entuziasm la şeful său. Globi se ridicase de pe

scaun şi lui Krugenn i se păru ridicol de scund. Pricepu de ce Globi îşi primea colaboratorii stînd pe scaun şi nu se ridica aproape niciodată.

— E foarte ordonat şi îşi alege relaţiile cu grijă.

— Şi chiar deloc, deloc nu-i plac femeile? insistă Globi într-un gînd al său.

— E foarte curtenitor cu ele, nu se dă înlături... de, ca bărbatul în situaţia lui, dar e discreţia personificată.

Globi se plimba cu paşi mărunţi şi ţopăiţi, ca de vrabie, în spatele biroului, vorbind pedant, cu aerul unui om care emite judecăţi de valoare. Nu-l privea pe Krugenn, ca şi cum nici n-ar fi fost în birou, ci scruta, cu ochii pe care-i îngustase, undeva departe de ziduri, unde numai el putea ajunge.

— Am spus excelent şi iată de ce, începu să argumenteze Globi. Paradoxal, dar oamenii cei mai integri, cei mai corecţi şi scrupuloşi se prăbuşesc cel mai repede, fără putinţa de a mai reveni. Răsturnările care se petrec în psihicul lor sînt ireversibile. Tocmai integritatea îi fac să nu mai şovăie, odată ce au apucat pe un drum. Mai mult ca la orice, ei ţin la demnitatea lor ca fenomen psiho-social. Îi interesează părerea formată în jurul lor. puterea de atracţie ce o exercită asupra celorlalţi. E, dacă vrei, un soi de orgoliu de o altă calitate decît cel obişnuit. Nu pot, nu concep să le fie luată această apreciere. De aceea, aceşti oameni devin cei mai perfecţi laşi... Numai că trebuie să provoci această răsturnare cu fineţe, cu o soliditate de argumente care să reziste la orice contraargumente... Şocul... şocul trebuie să fie puternic, să dezvăluie dintr-o dată consecinţele, să îngenuncheze şi cea mai perfectă logică.

Globi se aşează iar pe scaun şi, epuizat parcă, sorbi îndelung din paharul cu apă minerală.

— Am cîteva variante, spuse Krugenn schimbîndu-se decent de pe un picior pe celălalt.

— Mă rog, conveni Globi, dar de ce nu iei loc? remarcă el, în sfîrşit, că Krugenn pendula enervant de-acuma, căutîndu-şi o poziţie cît de cît comodă. Ia loc, îl invită insistent Globi şi Krugenn

se aşează. începu să explice şi Globi îşi rezemase capul de spătarul înalt al scaunului, cu palmele pe genunchi şi pleoapele relaxate. Îl asculta, fără să-l întrerupă, fără să schiţeze nici un gest de aprobare sau dezaprobare. Cînd Krugenn tăcu, Globi spuse încet, ca un om sfîrşit:

— Cunosc pe cineva care trăieşte acum în Elveţia. O veche colaboratoare de-a noastră. Am să-ţi fac legătura cu ea, îţi poate fi de mare ajutor... Cît despre variante, nu par rele, numai vezi cum lucrezi... Şi încă ceva, e un ordin de data asta: să n-o amesteci pe Doris în nici un fel. Andrei Milcovan nu-i inginerul Marin, să ne înţelegem.

Amintindu-i-se despre Doris şi Marin, Krugenn avu o senzaţie neplăcută. Înţelegea că Globi îl avertiza. Şi acest avertisment, deşi delicat, atît cît putea fi Globi astfel, îl îngrijora. Globi nu era omul care să uite sau să te mustre de două ori pentru o greşeală care se repeta. Era omul măsurilor radicale şi Krugenn cunoştea consecinţele lor dezastruoase.

Globi ridică receptorul unuia din telefoane şi Krugenn se înclină şi părăsi biroul.

— Dacă vă plac atît de mult florile, am să vă mai aduc, îi promise Krugenn Hertei şi femeia îi mulţumi fără nici **o** vorbă. Dacă accepta flori, înseamnă că putea accepta şi o invitaţie la masă. O făcu tot atît de simplu cum îi oferise şi florile şi Herta fu de acord după o scurtă ezitare.

„E o fată interesantă. Şi drăguţă, atunci cînd încearcă să zîmbească..."

Şi cînd, după-amiază, o întîlni pe Doris, i se păru vulgară în cochetăria ei studiată. Vulgară şi neinteresantă de-i venea s-o ia la palme şi să-i spună cele mai mari grosolănii. Dar se depăşi. O măguli cu aceleaşi cuvinte care acum i se păreau nişte neghiobii imense, şi se străduí să-i fie pe plac. Mai avea nevoie de Doris. Încă mai avea nevoie.

Chiar de la aeroport, maiorul Mihai Dragu avu impresia că a picat, pe negîndite, într-o altă lume. Îl stăpînea o senzaţie neutră, greu de descifrat, ceva apropiat mai degrabă de curiozitate decît de surprindere. Nici modernul edificiu cu risipa trufaşă de monumental, nici cuvintele rostite într-o limbă străină al căror sens îi era cunoscut dar pe care nu încerca să-l asocieze logic propriilor gînduri, nu-i genera această stare. Cauza părea că se află undeva în afară de el şi de cele ce-l înconjurau. Răspunse cu zîmbet la zîmbetul profesional al stewardesei şi cu amabilitate la politeţea protocolară a celui însărcinat cu controlul paşapoartelor. Pătrunse împreună cu ceilalţi pasageri într-o vastă încăpere tapisată în albastru, în care domina un mobilier uşor dar confortabil. Zgomotul avioanelor se auzea vătuit ca venind de undeva de departe. Pe măsuţe, reviste ilustrate şi pliante colorate într-o dezordine studiată ce atrăgeau maşinal. Plutea un parfum discret de ţigări fine, se vorbea cu glas scăzut, aproape şoptit, fiecare păstrînd o atitudine rezervată, distinsă, subliniată de gesturi calme care se voiau cît mai fireşti.

— Domnul inginer Andrei Milcovan, auzi Mihai Dragu o voce şi se îndreptă spre uşa metalică de unde venise chemarea. Îl întîmpină un bărbat în vîrstă, într-un impecabil costum de culoare închisă, care-i întinse o mînă albă cu degete moi şi se prezentă, înclinînd uşor capul. Scuzîndu-se pentru întîrziere, bărbatul îl conduse curtenitor spre un birou unde paşaportul îi fu înmînat cu o grabă aproape servilă. De acolo, traversă un hol imens, pardosit cu mozaic, pe care lumina filtrată prin imensele geamuri ale cupolei proiecta imagini de umbre şi soare. Afară, în faţa aerogării, parcă incendiată de lumină şi culorile florilor, Mihai fu invitat în automobil, în timp ce geamantanul era aşezat în portbagaj.

Automobilul rulă aproape fără zgomot şi însoţitorul lui Mihai îi întinse portţigaretul. Întrebări protocolare „cum aţi călătorit? cum e vremea la dumneavoastră în ţară?“ cărora Mihai le răspunse curtenitor, neuitînd să adauge cîteva amabilităţi

referitoare la arhitectura modernă a aerogării şi la belşugul de flori din faţa ei, consumară timpul pînă ce ajunseră la hotel. Un lux greoi, fără a fi însă strident, îl degajau şi holul, şi apartamentul care îi fusese rezervat. Însoţitorul căuta tot timpul să-i surprindă privirea pentru a putea să-şi dea seama de reacţia oaspetelui, dar Mihai se purta degajat, ca şi cum mediul îi era familiar. Acest fapt îl făcu pe însoţitor şi mai curtenitor, întrebîndu-l ce doreşte. Mihai îi mulţumi pentru grija arătată. Apoi se interesă de programul reuniunii. Însoţitorul îi oferi un program tipărit şi începu să-i explice detaliat fiecare punct. Mihai asculta, întrerupîndu-l rar pentru a cere o informaţie suplimentară. Masa urma s-o servească la restaurantul hotelului, ca toţi invitaţii la reuniunea ştiinţifică; la orice oră dorea, în grup sau singur, după cum avea să-i facă plăcere. Înainte de a se despărţi de Mihai, însoţitorul îl întrebă dacă avea vreo preferinţă pentru a organiza timpul din ziua aceea.

— Ştiţi, aş prefera să hoinăresc la întîmplare... Îmi plac surprizele, lucrurile neaşteptate... Şi, după cum bănuiesc, zilele ce vor urma vor fi destul de încărcate.

— Cum doriţi, făcu un gest însoţitorul...

Mihai deschise ferestrele larg şi se sprijini de pervaz. De la etajul şapte i se oferea panorama oraşului, ciuntită ici-colo de construcţii masive ca nişte piloni ridicaţi în întîmpinarea cerului. Pînă la el pătrundeau zgomotele oraşului, nedefinite, amestecate ca într-o orchestraţie a unui compozitor improvizat. Marele oraş respira zgomotos, gîfîia, transpira, tropăia, îşi zornăia podoabele şi uneltele, uneori se părea că încearcă să cînte sau să rîdă, dar trepidaţia vieţii moderne subţia rîsul şi cîntecul, speria liniştea care alerga zănatică să-şi caute un loc pe care nu avea să-l găsească nici noaptea. Mihai se dezlipi de pervaz şi închise fereastra...

Duşul călduţ îl înviora alungîndu-i urmele de moleşeală ce le cuibărise în el călătoria. Avea o jumătate de zi în care putea să hoinărească fără să aibă de dat socoteală nimănui. Şi se decise să

profite de ea. Ieşi din apartament şi refuză serviciile liftului. Covorul gros îi înăbuşea paşii, simţind aproape moliciunea mîngîietoare cum îl încearcă prin tălpile pantofilor.

— Ei, drăcie, auzi Mihai în spatele său o voce de femeie în cel mai curat grai românesc.

Se întoarse surprins. În faţa uşii unui apartament, o femeie se străduia, cu gesturi nervoase, să încuie uşa.

— Îmi permiteţi să încerc şi eu? se apropie Mihai de femeia care, cu un gest firesc îi întinse cheia. Încercă şi el, fără să izbutească. Atunci apăsă pe clanţă şi izbucni în rîs în timp ce ochii nedumeriţi ai femeii îl întrebau? „Ce găsiţi de rîs în asta, domnule?"...

— Uşa era încuiată, doamnă, spuse Mihai...

— M-am zăpăcit, rîse ea, sînt tare distrată... În orice caz, vă mulţumesc, aţi fost foarte amabil.

Mihai nu se întrebă de ce „în orice caz" şi femeia, ca şi cum atunci şi-ar fi dat seama, izbucni cu o mirare ce-l amuză pe Mihai:

— Dar dumneavoastră sînteţi român, domnule...

„Am de-a face cu o distrată, hotărî Mihai. Tocmai acum şi-a dat seama că nu se află în ţară..."

— Sau sînteţi străin şi aţi învăţat româneşte? se îndoi ea de propria-i afirmaţie, încreţindu-şi uşor fruntea, în cazul ăsta vorbiţi impecabil...

Mihai se înclină pentru ceea ce crezuse că este un compliment.

— Sînt român, doamnă. Totuşi, aprecierea dumneavoastră mă măguleşte.

— Un compatriot, cine şi-ar îi închipuit! Anda, Anda Iosifescu, şi îi întinse o mînă fierbinte, catifelată.

— Inginer Andrei Milcovan, se prezentă Mihai sărutîndu-i mîna.

— Oho, făcu Anda. plăcut surprinsă... Mă şi dezobişnuisem printre străini cu acest gest...

Coborau împreună scările ca şi cum s-ar fi înţeles dinainte, ca două cunoştinţe vechi ce s-au întîlnit pe neaşteptate.

— Pe englezi, pe nemţi şi pe americani îi înţeleg, spunea Anda.

E vorba de temperament, de tradiţie, mă rog; dar pe francezi nu-i pot scuza... Şi cînd te gîndeşti că despre francezi se spune că sînt cei mai curtenitori cu femeile... I-am spus asta unui francez, un cunoscut apropiat. Ştiţi ce mi-a răspuns?... Că sînt maniere vetuste şi că noi românii sîntem încorsetaţi în prejudecăţi ce ţin de matriarhat...

— Modul de exteriorizare a politeţii, ca şi preferinţele gastronomice, de pildă, sînt specifice fiecărui popor, fac parte din ceea ce unii numesc sintalitate...

— Nu înţeleg acest ultim termen, recunoscu Anda sincer, şi nici n-am să vă rog să mi-l explicaţi... Instinctiv simt că nu mi-ar folosi la prea multe... Şi cum, de obicei, nu reţin nici tot ce mi-ar folosi...

Mihai surise cu îngăduinţă. Anda începuse să vorbească despre călătorii, dar Mihai părea numai că o asculta. Cobora alături de ea. treaptă cu treaptă, o privea în răstimp atent, o aproba uneori cînd Anda îl întreba: „Spuneţi, nu-i aşa că am dreptate?" În mintea lui, imaginea femeii se contopea tot mai mult cu o alta pe care el o văzuse cu mulţi ani în urmă, într-o fotografie dintr-un dosar al colonelului Arghir... Apoi îi amintea de o descriere amănunţită pe care fostul ei soţ, un anume Grigore Bărculescu, i-o făcuse, şi care avusese multe de pătimit de pe urma ei... Asemănarea era izbitoare, chiar dacă părul Andei era blond şi nu castaniu ca al Martei Vertulian, fosta soţie a lui Grigore... Evident, părul fusese vopsit... Dacă nu se înşela, ce căuta Marta Vertulian aici, cînd ea ar fi trebuit să fie în Elveţia, unde se recăsătorise după fuga din ţară? O călătorie de plăcere? Îi privi mîinile şi văzu că nu are verighetă. Numai un inel fin cu un safir la unul din degetele mîinii stîngi...

Anda vorbea, vorbea într-una, cu voluptate parcă, nu pentru că ar fi avut ceva de spus, ci din simpla plăcere de a vorbi româneşte. Iar faptul că Mihai nu intervenea decît rar, părea că n-o stînjeneşte cu nimic. Ieşiră în stradă şi se opriră. Anda îl privi ştrengăreşte şi surîse. Iar Mihai trebui să recunoască, în sinea lui, că femeia era frumoasă.

— Azi mi-am programat să flanez la întîmplare, spuse Anda... Sper să ne mai vedem, nu e aşa, domnule inginer Cricovan?

— Milcovan, cu îngăduinţa dumneavoastră, o corectă Mihai.

— Pentru mine tot una-i, de vreme ce sună româneşte... M-am săturat de toţi *baumii, stoltzii, gardenii* şi aşa mai departe... Acum vă las, spuse ea întinzîndu-i mîna pe care Mihai, luat prin surprindere, i-o strînse încet, fără s-o mai sărute.

— De-abia aţi venit şi v-aţi şi occidentalizat, îi reproşă ea rîzînd retrăgîndu-şi mîna repede şi depărtîndu-se cu un mers iute şi elastic.

Mihai privi în urma ei, contrariat de această despărţire precipitată, ca şi cum femeia n-ar fi vrut să fie văzută împreună cu el. I se părea ciudată graba ei după ce, nu cu mult timp în urmă, părea dispusă să discute ore în şir. Nu o întrebase nimic despre ea. Dacă Anda era Marta Vertulian şi cunoştinţa cu el fusese pusă la cale intenţionat, orice întrebare de prisos n-ar fi făcut decît să nască suspiciuni asupra lui. Această întîlnire să nu fie decît o tatonare a terenului? N-avea de unde să ştie, iar simpla bănuială nu-l îndreptăţea să tragă vreo concluzie. Cîţi oameni nu seamănă între ei? Să se intereseze la portar de unde venea doamna Anda Iosifescu? Exclus... Se afla într-o ţară străină, unde nu se putea încrede în nimeni, unde nu putea cere ajutorul nimănui. Trebuia să joace ireproşabil rolul inginerului Andrei Milcovan şi să aştepte cu răbdare. Dacă previziunile colonelului Arghir aveau să capete contur sau nu, asta rămînea de văzut. Pînă atunci, nimic altceva decît aşteptare, aşteptarea cu îndoielile şi semnele ei de întrebare, cu neprevăzutul care se afla undeva, lîngă el, şi care putea s-o reteze în orice clipă, să-i dea finalitate.

Se dezlipi de trotuar, cu paşi agale, amestecîndu-se în forfota pestriţă.

Ar fi vrut să vadă cum arăta oraşul şi noaptea. Ştia că fiecare oraş are două personalităţi, dacă se poate spune aşa: de zi şi de noapte; fiecare cu farmecul şi surprizele ei. Dar se simţea obosit şi, mai ales, sentimentul acela de contrarietate pe care i-l

provocase Anda amenința să devină obsesie. Pe Anda trebuia neapărat s-o mai vadă, să-i vorbească, s-o asculte vorbind, să se convingă dacă este sau nu Marta. Acest fapt ar fi limpezit mult lucrurile, i-ar fi sugerat, eventual, calea pe care ar fi trebuit s-o apuce. Se întunecase și reclamele luminoase începură să clipească în scurte explozii de culori violente...

Liftul îl lăsă la etajul șapte și Mihai intră în apartament trîntindu-se îmbrăcat, pe un fotoliu. Cît a stat așa, nu știa. Poate și aținipise. Se dezmetici fulgerat de înțepături în brațul drept care-i amorțise. Umblă puțin prin cameră, ca și cum ar fi căutat să dea de rostul unui lucru pe care-l știuse și îl uitase... Îi era foame. Apa rece de la chiuveta din baie îi împrospătă obrajii și-i readuse buna dispoziție.

Fluierînd în gînd o melodie, coborî în restaurant. Aici, același lux greoi, accentuat parcă de personalul de serviciu îndatoritor, prompt, agasant de serviabil. Se așeză la o masă retrasă, de unde putea cuprinde cu privirea tot salonul.

— Helo, domnu' Andrei, se auzi Mihai strigat. Și chelnerul întoarse capul. În ușă, zîmbitoare, Anda îi făcea semn cu mîna, sfidînd parcă atmosfera sobră, uscată, a restaurantului. Mihai surîse stingherit, dar se ridică s-o întîmpine.

— Sînt frîntă de oboseală; am răscolit toate magazinele ca pînă la urmă să nu mă aleg decît cu această broșă, spuse Anda trîntindu-se pe scaun și oftînd. Vă place? îl întrebă ea pe Mihai ducînd un umăr înainte. De bluză era prinsă o broșă lucrată în filigran, cu o montură de pietre ce scînteiau catifelat.

— E minunată, o încurajă Mihai, dar Anda se răsuci spre chelnerul care aștepta politicos comanda.

— O listă, ceru ea, bărbătește, fără să țină seama de nici un protocol. Ești invitatul meu, spuse apoi întorcîndu-se spre Mihai, trecînd firesc de la dumneavoastră la tu... Nu protesta că o faci degeaba. Bani prea mulți știu eu bine că n-ai... Indemnizația, sau cum naiba îi spune, pentru zilele reuniunii voastre, a savanților... Te miri de unde știu? Au pus un afiș enorm în hol. Nu l-ai văzut? Păcat: în zilele de și de, va avea loc... și așa mai departe...

Chelnerul adusese lista şi Anda se cufundase în studierea ei. Părea concentrată ca şi cum de hotărîrea pe care avea s-o ia ar fi depins înfăptuirea unui lucru important.

— La naiba, spuse ea oarecum nemulţumită... Dar surîse chelnerului şi comandă rar un lung şir de bucate de care Mihai se îngrozi. Ar fi ajuns pentru şase persoane. Dar nu obiectă.

— Iartă-mi limbajul, spuse ea catifelat, dar simt o poftă nebună să înjur pe româneşte... Cînd eram necăjită, am înjurat şi înainte, dar nu mă auzeau decît pereţii... Şi dacă nu te înţelege cineva, e ca şi cum ai mima că bei apă dintr-un pahar gol. Poţi sorbi cît vrei, însă setea rămîne sete... Ba şi mai chinuitoare ca înainte...

...Mîncau în tăcere, încet, iar vinul uşor, gălbui, dansa ca uleiul cînd ciocneau paharele...

— Nu-ţi place vinul? îl întrebă Anda observînd ca Mihai bea puţin... „Ei, asta-i, se hotărî Mihai, doar n-o să mă îmbete o femeie". Ciocni cu Anda.

— Pînă la fund?

— Pînă la fund.

Şi goliră paharele dintr-o sorbitură.

— Tu cît stai pe aici? o întrebă Mihai într-un tîrziu, cînd obrajii femeii se îmbujoraseră.

— Pînă mă plictisesc şi apoi... ţuşti în altă parte.

— Ai timp, nu glumă.

— Dar ce-aş putea să fac?... Sînt ani de cînd mă străduiesc s,ă risipesc ce mi-a lăsat scumpul meu soţ şi nu reuşesc... Nu, nu interpreta greşit ce ţi-am spus... Nu sînt cinică, dar de fostul meu soţ nu pot vorbi altfel. M-am măritat de nevoie cu el, şi, cînd am rămas singură, am plîns de fericire... Dar s-a răzbunat pe mine şi după moarte... E chi-nu-i-tor, silabisi ea, să ai atîţia bani, să cheltuieşti, şi tot să ai, să cheltuieşti şi să nu ai nici o bucurie... Şampanie! comandă ea brusc, cu răutate parcă...

...Paharele aburite fierbeau. Şampania era rece şi parfumată. Iar Anda sorbea încet şi rîdea. Într-un timp Mihai privi pe deasupra Andei. La o masă, lîngă un perete, o femeie de o eleganţă sobră îl privea stăruitor. Iar cînd îi întîlni privirea şi-o

feri. Tot timpul cît stătu în restaurant Mihai nu mai putu să prindă privirea femeii.

„Prin urmare Herta Winkler, secretara „onorabilului" domn Globi, m-a luat în colimator... Să sperăm că e de bun augur", îşi spuse Mihai şi, cu o voioşie care aproape că o surprinse pe Anda, ciocni paharul şi-l goli pe nerăsuflate. Mai tîrziu, cînd se uită iar spre uşa de lîngă perete, constată că nu se mai afla nimeni acolo. Herta Winkler plecase.

...Nici şampania n-o ameţise prea mult pe Anda. Exuberanţa îi scăzuse, vorbea mai puţin şi se străduia să întreţină o discuţie logică, îi scăzuse brusc şi entuziasmul pentru vorbele româneşti „tari", Părea că sorbise, o dată cu băutura, şi timiditatea. Era o metamorfoză pe care Mihai nu o înţelegea şi o catalogă în începutul fazei de melancolie a celor ce beau. Dacă nu greşea, după asta trebuiau să urmeze mărturisirile. Dar Mihai se înşelă. Anda se menţinea pe o linie de plutire, în care luciditatea domina încă. Ba, mai mult, cînd Mihai ciocni paharul cu al ei, clătină din cap şi îi spuse firesc:

— Gata, nu-mi mai place.

...Plecară împreună urcînd scările încet şi Anda îi refuză braţul. La un moment dat se opri şi, privindu-l în ochi, îi spuse:

— Nu ştiu ce părere ţi-ai făcut despre mine, dar mi-ar părea rău să-mi porţi o amintire urîtă... Ar fi păcat pentru că... pentru că...

— Pentru că, o încurajă Mihai...

— ...pentru că n-aş vrea asta, continuă ea simplu luîndu-i braţul şi sprijinindu-se de el.

Urcau în tăcere, cu pauze scurte între etaje. Anda surîdea dar nu spunea nimic, iar Mihai o privea străduindu-se să ghicească ce-ar putea să se ascundă sub fruntea aceea frumoasă peste care pendula o şuviţă de păr blond ori de cîte ori întorcea capul spre el.

— Na. l-am scăpat, spuse Anda dîndu-i drumul de braţ si aplecîndu-se să ridice ceasul ce i se desprinsese de la mînă. Îl culese de jos cu două degete şi întinzînd mîna spre Mihai îl rugă:

Prinde-mi-l tu, vrei?

— Mîna cealaltă, îi spuse Mihai.

— Dar eu îl port la dreapta, sînt stîngace, spuse Anda şi Mihai se strădui ca mîna ce prindea ceasul Andei să nu-i tremure.

— Deschide-mi te rog uşa, spuse Anda şi Mihai răsuci cheia uşor... „Nu m-am înşelat; Anda este Marta Vertulian...“, îşi spuse Mihai amintindu-şi că Marta era stîngace. O privi cu atenţie şi apăsă pe clanţă. Îi prinse mîna şi i-o sărută, după care făcu un pas înapoi ca şi cum ar fi vrut să plece. Dar femeia îl trase spre ea şi îl împinse uşor spre uşa deschisă.

— Fii pînă la sfîrşit român, ce naiba, veni ea la tonul pe care Mihai îl cunoştea atît de bine.

Iar prin mintea lui Mihai se derula întreaga comedie pe care o jucase şi în care el fusese gata să creadă. „Bun, să vedem continuarea”, îşi spuse el, păşind după femeie în apartament.

18

Consfătuirea îl captase cu totul. Se discuta la obiect, competent şi cu pasiune. Condiţiile create de gazde erau excelente; depăşeau şi cele mai optimiste aşteptări. Şeful statului îi onorase cu prezenţa sa chiar în prima zi. Vorbise ponderat şi nu le pusese răbdarea la mare încercare. Un discurs protocolar şi nimic altceva. Rămase puţin uimit de răceala cu care fuseseră întîmpinate cuvintele sale de către unii dintre participanţii la consfătuire, care nu-l aplaudaseră nici măcar din politeţe. Îl ascultaseră plictisiţi, puţin ostentativ chiar, şuşotind între ei şi rîzînd ca în pauza unui spectacol. Ba, cîţiva se ridicaseră şi părăsiseră sala fără nici o jenă. Erau participanţi la consfătuire din ţara gazdă şi Mihai trase concluzia că făceau parte din partide de opoziţie. Oricum, gestul lor, care voia să însemne un protest la adresa venirii şefului statului la consfătuire, era fără sens: cel puţin aşa era considerat de foarte mulţi dintre participanţi. Cu atît mai mult cu cît oratorul sublimase că s-au strîns la această consfătuire să discute nu politică, ci ştiinţă. Mă rog, că această

dihotomie era forţată, Mihai era de acord, dar impoliteţea făţişă creea o atmosferă neplăcută ce putea să impieteze asupra desfăşurării lucrărilor. Mici altercaţii între oamenii de ştiinţă ai ţării *gazdă,* au mai existat. Unul dintre ei, un om în vîrstă, înainte de a intra în subiectul comunicării sale, făcu un apel la toţi participanţii de a nu permite folosirea descoperirilor în scopul creării unor noi arme de distrugere. Unii din sală îl întrerupseră zgomotos, cerîndu-i să.nu facă .propagandă şi să treacă la subiect, alţii îl aplaudară apostrofîndu-i pe „apolitici". Se produse o rumoare, care degeneră în schimburi de cuvinte grele, în timp ce vorbitorul îi privea tăcut, cu o expresie dură pe faţă. Trebui să intervină preşedintele consfătuirii, care făcu apel la participanţi să nu depăşească limitele şi să nu mai fie întrerupt cel care vorbeşte. Fiecare putea dispune de timpul pe care îl avea la dispoziţie, pentru a prezenta comunicarea aşa cum credea de cuviinţă.

Mihai era rezervat şi, cînd îi veni rîndul la cuvînt, explică, la început, de ce profesorul Poenaru nu putuse să-şi susţină personal comunicarea. Fu ascultat cu atenţie, cu o curiozitate profesională amestecată cu surpriză pentru ideile îndrăzneţe ale profesorului român, şi, în pauză, Mihai se trezi înconjurat de un cerc larg de participanţi care-i solicitau amănunte. Gusta din succesul lui Poenaru ca şi cum ar fi fost propriul său succes.

Pe Anda, adică pe Marta Vertulian, nu o mai întîlnise. Îl ocolea intenţionat? Nu avea nici un motiv. Luase el iniţiativa şi se interesase de ea, dar cei de la recepţia hotelului îi spuseseră că doamna Iosifescu nu se afla în apartament. Întîlnirea cu această femeie să fi fost întâmplătoare? Era posibil. Numai că felul în care o cunoscuse şi rapiditatea cu care avansase această cunoştinţă îl făcuse, la început, să creadă că totul face parte dintr-o piesă repetată pînă la perfecţiunea interpretării. Dar nepăsarea femeii îi dezminţea ipotezele. Crezuse apoi că întîmplarea cu ea era numai o introducere, un prolog, al „spectacolului" care de-abia avea să înceapă. Însă nimic nu-i confirma presupunerea. În trei zile, de cînd se afla aici, nimeni şi nimic nu-i stîrnise vreo

bănuială. Să-i fi eşuat combinaţia pe care el o crezuse fără nici o fisură?

Subestimaseră oare adversarul care îi cunoştea adevărata identitate, ori abandonaseră obiectivul spre care crezuse ca îşi încrucişează focul: invenţia profesorului Poenaru. Şi el, care venise aici să prindă un fir, cît de subţire! Dar atunci pentru ce toată acţiunea de recrutare a inginerului Marin, accidentul acela de pe autostrada Bucureşti-Piteşti, şi comedia cu instalarea emiţătoarelor la institut? O provocare ca să-şi dea seama cum vor acţiona, ce măsuri vor lua? Poate că acum, cel care pusese la cale toată afacerea rîdea de se prăpădea, şi concepea adevăratul plan al acţiunii... Dar intervenise şi acel Istrate din Timişoara, care se interesase de el. Şi tocmai acest fapt îi întărea convingerea că nu se aflase nimic despre el. Poate! În orice caz, dacă voiau cu adevărat să pună mîna pe invenţia profesorului Poenaru, lucrau prudent, exagerat de prudent şi fără nici o grabă. Aveau însă un prilej minunat să-şi încerce şansa. El, consilierul lui Poenaru, se afla aici, şi nu mişcau măcar un deget. Era o situaţie excepţională pe care, dacă o lăsau să le scape, însemna că ei gîndiseră cu o mutare înainte. Sau, cu mai multe mutări... Ar fi fost mai bine ca Poenaru să fi participat la consfătuire şi el, Mihai, să-l însoţească? Dar faptele se consumaseră... Să-i fi făcut să intre la bănuieli faptul că nu se dovedise atît de... cuminte cum îl recomandau informaţiile culese despre el şi, chiar de la venire, le dezvăluise o altă ipostază a inginerului Milcovan, pe care ei nu o cunoşteau, nu o bănuiau şi care-i surprinsese nepregătiţi?

Fumase straşnic, în cameră plutea un fum înecăcios, compact. Îl usturau ochii şi începuse să-l doară capul. „De mîine mă las de fumat“, hotărî el părăsind camera. Ciocăni în uşa apartamentului în care locuia recenta lui cunoştinţă; Anda, adică Marta, cum era el convins, dar nu i se răspunse. Coborî pe scări încet, adunîndu-şi gîndurile, şi dintr-o dată, îl împresură sentimentul de singurătate.

Ieşi din hotel cu gîndul că trebuia să se întîmple ceva. Indiferent ce, dar să se întîmple. Dorea aceasta, ca pe ceva

necesar care i-ar fi echilibrat întreaga fiinţă. Era tîrziu, dar maşinile mai alergau încă. Mai treceau şi oameni iar luminile pulsau agasant. Din spatele perdelelor grele de pluş ce acopereau ferestrele unor localuri răzbăteau sunete înfundate de orchestră. Se putea ghici ce se petrece acolo. Oraşul nu dormea, ci aluneca în cea de a doua existenţă a sa, mai discretă dar mai neliniştită.

Se înapoie la hotel; nu-l mai usturau ochii şi durerea de cap trecuse. De mîine începeau discuţiile de lucru pe grupuri, după preferinţa şi interesul fiecăruia. Iar după două zile, consfătuirea se încheia. El însă, avea să mai rămînă (îi anunţase şi pe organizatori să nu-i rezerve loc la avion), pentru studii şi documentare.

— A întrebat doamna Iosifescu de dumneavoastră, i se comunică de la recepţie.

— Este în apartament?

— Nu, nu este; a plecat în oraş.

Deci, se întîmplase, în sfîrşit, ceva. Îl căutase Marta Vertulian.

19

— Uite ce-i, Marta dragă, se strădui Globi să-i capteze atenţia şi s-o convingă. Ascultă-mă pe mine, doar mă cunoşti demult.

— Vreau un Campari, ceru ea degajat aprinzîndu-şi o ţigară.

Globi păli de enervare şi înghiţi în sec. Îi reproşă totuşi calm:

— Aici nu-i cîrciumă.

— Atunci o să mă duc la cîrciumă, replică ea moale şi se ridică de pe fotoliu.

— Nu fi nebună, o certă Globi blînd. Doar ne-am înţeles că ai să mă ajuţi pînă la sfîrşit. Ştii că preţuiesc serviciile aşa cum se cuvine.

— N-am nevoie de bani, am destui, îi spulberă Marta argumentul pe care Globi nu-l formulase pînă la capăt.

— Ai acuma, dar cînd n-ai avut? Cine ţi-a mijlocit căsătoria cu răposatul milionar? îi reproşă direct Globi.

— M-am săturat, nu-mi plac chestiile voastre, decretă Marta cu

încăpăţînare.

— Atunci de ce ai acceptat să vii? îşi ieşi Globi din fire. Numai ea, Marta, era în stare de asemenea ispravă: să risipească imperturbabilul calm al lui Globi.

— Eu ştiu? îşi ţuguie ea buzele; poate de amuzament.

— Şi-acum nu te mai amuză?

— Ba da, îl exasperă pe Globi.

— Mă scoţi din sărite şi îmi face rău la ficat... Mă obligi să fac nu ştiu ce...

Marta rîse.

— N-ai decît, sînt sătulă de viaţă şi de bani şi de tot. Nici măcar linişte nu mai vreau, nimic nu mai vreau.

— Eşti nebună, fetiţo, se calmă iar Globi.

— Se poate...

— Totuşi, ai ceva în capul tău ăsta zvăpăiat... Ce vrei?

— Bine, răspunse Marta aşezîndu-se mai comod pe fotoliu. Fac ce doriţi, cu o singură condiţie...

Globi se linişti definitiv. O cunoştea pe Marta, îi accepta toanele (de ce, nici el n-ar fi putut s-o spună) şi, pînă la un punct, chiar îl distra o discuţie cu această femeie. Dar numai pînă la un punct. Marta voia ceva de la el; ca să fie sigură că nu va fi refuzată, prelungise inutil această discuţie. Ajunsese, în sfîrşit, şi la formularea pretenţiei. Cine ştie ce aiureală i se mai năzărise.

— Hai, spune, o încurajă.

— Uite ce-i, îl vreau pe inginerul asta, îmi place, vreau să fie al meu.

— Ia-l, dacă-ţi face plăcere, se grăbi Globi să-i satisfacă dorinţa.

— Nu, nu aşa, făcu Marta serios... Vreau un paşaport pentru Elveţia, cu toate vizele. De fotografia lui faceţi voi rost, nu e o problemă. Restul, mă priveşte pe mine...

„A naibii femeie, ce i-a trăznit prin minte, tratează cu mine de parcă aş fi stăpîn de sclavi şi inginerul ăsta proprietatea mea."

— De ce atîta grabă? îi spuse Globi mieros. Omul nu pleacă nici mîine, nici poimîine. Mai stă vreo lună de zile, la documentare şi studii.

— Mie nu mi-a spus nimic, se miră Marta înveselindu-se brusc. Dar dacă mă minţi? redeveni ea suspicioasă.

— N-ai decît să te interesezi... Nu dintr-o dată, ci aşa, mai pe departe. O să-ţi spună chiar el.

— M-ai convins, oftă ea fals.

— Şi cît o să ţină capriciul ăsta al tău?

— Cît o ţine, făcu Marta indiferentă. Dacă n-o să mai vreau paşaport pentru el am să te anunţ eu. Dar tu să-l ai gata. Şi-acum spune-mi ce trebuie făcut...

Nu mai era nici urmă din femeia capricioasă de acum cîteva minute. Asculta cu seriozitate, făcea mici obiecţii şi Globi îşi spuse că numai cine n-ar fi cunoscut-o pe Marta aşa cum o cunoştea el s-ar fi lăsat înşelat de aparenţa aceea de frivolitate.

20

Oraşul rămăsese în urmă şi limuzina alerga pe autostrada netedă şi albă, spulberînd kilometru după kilometru.

— Eşti plină de surprize, îi spuse Mihai. Marta se aplecă pe volan. Conducea cu exaltare şi, la început, Mihai se cam înspăimîntase. Dar se convinsese că femeia şofa excelent şi răsuflase uşurat.

— Am telefonat la mine şi mi-au trimis maşina. Ce-i extraordinar în asta? Ştiam eu că o să avem nevoie de ea... O lună...

— Dar n-am să pot fi permanent cu tine, spuse Mihai. Am o mulţime de treburi...

— Le facem şi pe alea, îi răspunse Marta ca şi cum ar fi lucrat împreună cu el.

Opriră la o staţie de alimentare şi, lăsînd maşina băiatului de la pompa de benzină, intrară în bufetul-bar. Nu mai era nimeni, în afară de o chelneriţă tînără care le sări în întîmpinare cu un zîmbet profesional.

— Te uiţi la picioarele ei, îi reproşa Marta în glumă. Mă faci geloasă... Să ştii că trădările nu le iert.

Mihai nu-i răspunse şi cînd fata le aduse cafeaua îi privi pulpele goale, pline şi rotunde.

— Da, are picioare frumoase, conveni el şi amîndoi rîseră. Fata auzise, dar nu înţelesese ce spune şi, crezînd că mai vor ceva, se întorsese din drum într-o atitudine de aşteptare.

— Scobitori, ceru Marta şi fata aduse ce i se ceruse fără să se mire. Se obişnuise cu trăznăile şi toanele clienţilor; mai ales ale celor ce poposeau cu asemenea maşini luxoase ca aceea pe care tocmai o aduce la parcare omul de la pompa de benzină.

— Nu vrei să conduci şi tu? îl îmbie Marta şi Mihai acceptă cu plăcere. Plimbarea aceasta nu-i spunea mare lucru. Se părea că, deocamdată, nu ascunde nimic. Marta se purta degajat, era tandră, ca şi cum l-ar fi cunoscut demult şi acum reînnoda o legătură mai veche. Intuia că jocul acesta nu era gratuit, deşi comportarea Mărtei era firească. Sau era o artistă desăvîrşită. şi cu atît mai periculoasă în acest caz, sau toată povestea nu avea nimic de-a face cu bănuielile sale.

— La ce te gîndeşti? îl luă prin surprindere Marta.

— Eu? La nimic.

— Nu mă flatează răspunsul, încercă ea să se supere.

— Aşa se răspunde de obicei, se scuză Mihai. Ca să-ţi spun adevărul, mă gîndeam că mîine dimineaţă, în loc să fiu cu tine, va trebui să lucrez.

— Chiar ai vrea să fii mereu cu mine?

— Cred că da.

— Crezi numai... Ingratule. şi îl sărută uşor pe obraz.

Parcară în garajul hotelului şi Marta propuse să meargă la un restaurant, pe care-l ştia ea, unde se serveau numai specialităţi naţionale.

— Au nişte cîrnaţi cu varză, şi cremvurşti şi o bere... lăudă ea restaurantul şi îl apucă de braţ.

...Marta avea dreptate. Toate erau minunate; berea proaspătă şi rece, iar liniştea desăvîrşită. Mihai remarcă, mai tîrziu, la o masă retrasă, pe Herta, secretara lui Globi, care îşi terminase

dejunul şi chemase chelnerul să-i prezinte nota de plată. „A naibii coincidenţă!“ se gîndi Mihai. „Nu m-a adus întîmplător aici! – Bine dispus, ciocni cu Marta şi goli o jumătate de halbă. Halbele erau înalte, dintr-un porţelan fin cu flori imprimate şi aveau capace uşoare de metal.

— Îmi vine să fur una ca amintire, spuse Mihai şi Marta, îl sfătui, în glumă, să ascundă o halbă în buzunar.

Plecară şi, după cîţiva paşi, Marta se opri:

— Am uitat ceva, spuse ea întorcîndu-se în restaurant. Se înapoie, după scurt timp, cu un mic pachet în mînă.

— Ce ai acolo?

— Halba ta, chiar aia din care ai băut. Nici nu e spălată.

— Vai, se poate!

— N-avea grijă, am plătit-o, n-am furat-o...

...În holul hotelului, Marta îi spuse că e obosită şi va încerca să doarmă, ceea ce îl sfătuia şi pe el să facă. Se vor întîlni mai tîrziu. O să-l sune ea la telefon.

„Începe să am aerul unui om care-i dus de nas. Nici nu mi-a cerut părerea. Se poartă cu mine ca şi cum aş fi căţeluşul ei... Foarte bine, dacă aşa crede... Foarte bine!“

Se opri în faţa uşii, cu cheia în mînă şi buzele i se uscară. Aşa i se păru lui, cel puţin. Semnul pe care-l pusese la plecare nu mai era. Cineva intrase în lipsa lui. În nici un caz personalul hotelului. Se mai înapoiase în cursul dimineţii, după ce se făcuse curăţenie şi i se schimbaseră prosoapele. Asta fusese înainte de a primi invitaţia Martei. Intră. Geamantanul intact; semnul se afla la locul său. Telefonă la recepţie şi întrebă dacă a fost căutat de cineva în lipsa sa. Nu-l căutase nimeni. Îşi scoase haina şi se trînti pe pat cu mîinile sub cap.

Prînzul îmbelşugat, şi mai ales berea, îl moleşiseră. Se hotărî să doarmă, nu „să se facă numai”, vorba lui Baraban. Asta însemna că trebuia să se îmbrace cu pijamaua şi să se vîre sub aşternut. Ridică perna şi găsi un plic alb, închis. Nu mai aşteptă să se consume surpriza, ci desfăcu nerăbdător plicul. O foaie de hîrtie împăturită în două. Un scris nervos, ca al unei persoane ce se

grăbeşte şi se teme în acelaşi timp, acoperea în rînduri rare hîrtia.

Domnule inginer,

Vă aflaţi într-o tovărăşie foarte periculoasă. Femeia vă va pricinui necazuri. Fiţi prudent şi nu vă lăsaţi atras într-o aventură care ar putea avea consecinţe grave. Este o spioană. Vrea să vă recruteze. Găsiţi un pretext şi nu vă mai întîlniţi cu ea.

Cineva care vă doreşte binele.

P.S. *Ardeţi biletul! Vă rog, ardeţi biletul!*

Cortina se ridicase şi piesa începuse! Citi de cîteva ori biletul, nu pentru că nu l-ar fi înţeles, ci dintr-o pornire de care nu-şi dădea seama. Scrisul, scrisul acesta i se părea că-l mai văzuse... Nu, nu se înşela, aşa după cum era sigur că nu se înşelase nici atunci cînd citise biletul adus de prietenul acela cu mustaţă şi ochelari fumurii al avocatului Laurenţiu. Dar de data aceasta, scrisul îi amintea precis de un *altul.* Un *altul* pe care el îl văzuse... Da, ştia unde... În dosarul acela cu menţiunea strict secret, pe care îl răsfoise cînd lucrase la elucidarea cazului „Baxer". Îi trecu prin gînd că ar putea fi şi o mistificare prin care... „Prin care, ce?", se întrebă el puţin enervat, deoarece nu-i găsea continuarea logică... Sau rivalitatea... Acea rivalitate dintre agenturi... În cazul acesta, persoana care-i scrisese... Nu era posibil, i s-ar fi spus dacă ar fi intervenit ceva în atîţia ani de zile. Mai ales că ştiau că acolo unde se duce el va fi singur...

Arse biletul şi scrumul pulverizat îl lăsă să se cearnă puţin cîte puţin de la fereastra hotelului. Dar trebuia să pună imposibilul pe primul plan. Cu asta să înceapă. Adică, să accepte că biletul era scris de ei, de cei ce aveau interes să-l recruteze. Dacă n-ar fi ţinut seama de el şi s-ar fi purtat cu Marta ca înainte de primirea avertismentului, ar fi fost rău. S-ar fi demascat că asta aşteaptă şi el, să fie recrutat...

Dar erau şi argumente ce pledau în sprijinul altei ipoteze: cel care-i trimisese biletul era sincer, voia să-l prevină. Să renunţe

dintr-o dată la combinaţia „Marta“, după ce o puseseră aşa de bine pe picioare, i se părea o neghiobie... Se decise să acţioneze după cum avea să-l sfătuiască bunul simţ. Acest al şaptelea simţ care îl scosese, de multe ori, din cele mai încîlcite situaţii. Îşi trase aşternutul peste cap şi adormi ca şi cum n-ar fi avut nici un fel de griji...

Îl trezi telefonul şi, somnoros, întinse leneş mîna spre receptor. Cu voce de fetiţă răsfăţată, Marta îl zorea să se îmbrace.

— Nu... nu mă simt tocmai bine, se scuză el, cu voce înceată de om suferind. Mă cam doare capul... Eu ştiu... S-ar putea să ai dreptate... O plimbare pe jos ar fi bună... Deşi tare aş vrea să nu mai ies... Da, mai ales că mîine sînt foarte ocupat şi trebuie să mă înzdrăvenesc... Nu, n-ai dreptate, nu sînt nici ingrat, nici mofturos... Nu, nu veni, mă îmbrac şi cobor... M-ai convins, dar ai să mă ai pe conştiinţă...

— Nu arăţi deloc, stimate domn, ca un om bolnav, îl întâmpină Marta în elegantul hol al hotelului.

— Ce ştii tu! răspunse Mihai. Tot capul mi-e cuprins de un cerc de fier care mă strînge... N-am chef de nimic.

— Dragostea mea să-ţi fi provocat durerile de cap? ridică Marta din sprîncene. Hai să mergem, nu-i mai lăsă ea timp de replică. Am de făcut cîteva curse... Nu, nu cu maşina, ci pe jos. îmi fac treburile şi tu iei aer. Vezi, aşa se poate îmbina plăcutul cu utilul.

Mihai o urmă mimînd o indispoziţie enervantă. N-o luă de braţ. Marta îl sfătui să treacă pe la un doctor.

— Nu vreau la doctor! spuse Mihai ca un băieţel mofturos. N-are ce să-mi facă doctorul. Îmi trece pînă mîine.

— Cum crezi, conveni Marta, dar nu mai sta aşa de abătut. Cine te vede are impresia că nu-ţi face nici o plăcere să mergi cu mine.

— De ce exagerezi?

Dinspre răsărit curgea o noapte frumoasă. Cerul tremura uşor în ape albastre amestecate cu lumini de amurg. Bulevardele nu se animaseră încă. Oamenii aşteptau răcoarea serii sau părerea de răcoare, pentru că întunericul dădea numai impresia că a

dispărut căldura de peste zi. Asfaltul, zidurile înapoiau nopţii dogoarea soarelui din timpul zilei. Femeia îl apucase de braţ şi se lipea cu obrazul de umărul lui, potrivindu-şi mersul după mersul lui. Nici ea nu avea chef de vorbă, aşa părea. Mergea lîngă el, tăcută şi felină.

— Am să mă opresc puţin la o casă de mode, spuse aproape şoptit Marta, cerîndu-i parcă încuviinţarea. N-am să stau mult. Dacă vrei, intri cu mine... Cum crezi!

— Te aştept! spuse Mihai.

Casa de mode se afla la intersecţia bulevardului cu o stradă pe care se înşirau magazine de tot felul. Vizavi, un hotel de categoria întîi frecventat mai ales de turişti străini. Marta intră după ce îl strînse uşor de braţ cu un: „Să fii cuminte!" Mihai se apropie de vitrina imensă în care erau expuse noutăţile sezonului pentru femei. Un grup gălăgios se oprise lîngă el comentînd exponatele, glumind pe seama extravaganţei unor modele. Era un grup de turişti români şi, pentru o clipă, Mihai avu senzaţia că nu se mai află singur ci între ai săi, acasă, în faţa „Victoriei" sau a „Romartei". Îl privi amuzat, bucuros de bucuria lor, şi i se păru că glumele lor improvizate erau cele mai bune pe care le auzise în viaţa sa. Grupul se subţie şi rămase lîngă el numai un bărbat cu favoriţi deşi, care ţinea spânzurată de umăr o sacoşă din material plastic.

— Coniac! se adresă el lui Mihai şi se trase mai departe de lumina vitrinei chemîndu-l cu un gest discret. Coniac... Vrancea... şi făcu să apară din sacoşă gîtul unei sticle. Dai money, geld, franci, dai coniac la tine, stîlci el limba română crezînd că aşa va fi mai bine înţeles.

În primul moment lui Mihai îi veni să rîdă, apoi îl cuprinse mînia. Cum i-ar mai fi tras una peste mutra aceea ferchezuită şi i-ar mai fi scărmănat favoriţii pomădaţi!

— Coniac, bun... fain... extra... începu să-şi laude marfa şi Mihai se întrebă pentru ce naiba merg unii în străinătate; să-şi plaseze nişte amărîte de sticle cu băutură sau să vadă ce este de văzut? Nu mult money... puţin geld, puţin franci, insistă vânzătorul

improvizat, crezînd că „.străinul" ezită.

— Ia balene, ia balene, este bune la cămăşi! îi şuieră Mihai la ureche, dintr-o dată, în loc să-l repeadă. Şi „negustorul“ rămase cu gura căscată privind la acest străin, dar îşi reveni numaidecît.

— Aha, ai fost pe la noi, spuse el.

— Uite ce-i, îl apucă Mihai de umăr, nu-ţi dai seama că ne faci ţara de rîs? Ce, aici eşti la talcioc? Vrei să pună poliţia mîna pe tine? Dă-i drumu' şi bea-ţi coniacul singur.

— N-am „Dunărea". ar fi fost mai bun. Dar am la hotel. ..Milcov", spuse „negustorul". Camera 120. După ora unsprezece. Milcov am, stărui acesta, şi Mihai îi răspunse:

— Prefer „Segarcea“, „negustorule", ai înţeles? şi îi dădu drumul de braţ tocmai cînd Marta se îndrepta spre el.

— Ce s-a intimplat? se interesă Marta.

— Dumnealui ne face ţara de rîs, explică Mihai. A venit cu O.N.T.-ul să vîndă coniac. Hai, dă-i drumu', îl zori pe „negustor", dar Marta interveni prompt:

— Ce-ai cu omul, dragă!? Scoase o bancnotă din geantă şi o întinse „negustorului". Ţine şi dă-mi coniacul, spuse ea. Şi omul îi întinse uluit sticla în timp ce privea mirat la bancnotă. Marta îi făcu un semn amical şi omul, revenindu-şi, o luă din loc.

— Anda! încercă Mihai să intervină, dar femeia îi puse palma pe buze.

— Şi dacă îţi spun că mie îmi place la nebunie coniacul românesc? îmi aminteşte de ţară, de ai mei, de multe.

— Chiar ţi-e dor? o chestionă Mihai. De ce nu te întorci?

— La ce? Nu mai am decît o mătuşă bătrînă căreia îi trimit pachete din cînd în cînd. Îi plătesc şi vama, să nu mă blesteme că sînt zgîrcită.

— Totuşi, nu ţi-e dor de locurile unde te-ai născut?

— De născut, eu m-am născut cu adevărat aici, spuse Marta cu puţină încrîncenare. Şi tot aici am şi murit, continuă ea. după o pauză, compătimindu-se... Sînt iremediabil pierdută... Numai tu, zilele astea, ai făcut să se aprindă o scînteie de bucurie... Spun, o scînteie, pentru că nu ştiu cît o să ţină...

— Să nu dramatizăm; exagerezi, crede-mă!

Sticla pe care i-o dăduse Marta îl incomoda şi tare ar mai fi avut poftă să scape de ea. Îi spuse şi ei intenţia şi Marta i-o luă din mînă şi intră în primul magazin.

— Le-am spus să mi-o împacheteze şi s-o trimită cu un comisionar la hotel.

— Eşti o femeie întreprinzătoare, o flată el. Şi periculoasă, mi-a spus mie cineva.

— Da, sînt foarte periculoasă, mai ales pentru urşi ca tine, care se îmbolnăvesc cînd nu trebuie, glumi ea. Şi, încetinind pasul, îl întrebă cu interes.

— Cine ţi-a spus asta despre mine?

— Simţul meu de anticipaţie, surîse Mihai mîngîindu-i mîna. El mi-a spus. Şi încă ceva; mi-a atras atenţia, că, dacă nu mă apuc de lucru, n-o să-mi fie deloc moale cînd am să mă înapoiez în ţară.

— Pentru un şef mare ca tine?

— Chiar pentru un şef mare... Fiecare şef mare are un şef mai mare, în faţa căruia trebuie să spună ce a făcut.

— Dar şeful cel mai mare peste toţi şefii?

— Nici el nu e scutit... Are un alt şef care e format din toţi şefii mari şi mici şi din cei care nu sînt şefi, şi răspunde în faţa lor.

— M-ai zăpăcit, nu înţeleg nimic, scutură Marta din cap şi o şuviţă blondă îi alunecă pe frunte dîndu-i un aer ştrengăresc.

Oraşul se animase, apăruseră şi ediţiile de seară ale ziarelor, mai subţiri decît cele de dimineaţă, dar abundînd şi acestea în reclame cu fotografii pe un sfert de pagină. Ziarele de dimineaţă, groase ca nişte broşuri de format uriaş, aproape că nu puteau fi citite pe stradă. Oamenii cumpărau fiecare ziarele preferate, le răsfoiau grăbiţi citind rubricile pe care le cunoşteau şi îi interesau, apoi le făceau sul şi, aceste suluri de hîrtie erau aruncate în coşurile metalice care se găseau pretutindeni: pe străzi, în staţiile taxiurilor sau de metrou, în faţa magazinelor.

— Eşti atent la ce te întreb? îl înghionti uşor Marta.

— Forfota, reclamele, mă zăpăcesc. Nu sînt obişnuit cu animaţia asta. Îmi distrage atenţia... E frumoasă rochia pe care ai

comandat-o? o întrebă el şi Marta îi reproşă:

— Mă aşteptam să te interesezi mai demult... Sigur că va fi frumoasă... Era să şi uit, se opri ea. O broşă, ceva să se asorteze la model şi, mai ales, la culoarea rochiei. Să ne grăbim, peste o jumătate de oră închid magazinele de bijuterii.

Magazinul de bijuterii era micuţ dar elegant, iar patronul, un om distins, într-un impecabil costum de culoare închisă completa atmosfera de seriozitate. O doamnă înaltă, fardată discret, probabil soţia lui, le zîmbi amabil. Şi patronul întrebă ce doreau. Marta nu era decisă. Bijuteriile scumpe, expuse la vedere, sclipeau şi te atrăgeau irezistibil.

— O broşă sau ceva asemănător, care să fie în ton cu o rochie de spectacol de culoare bleu-pal, îşi exprimă dorinţa Marta.

Cristalurile lunecară fulgerînd mătăsos; patronul şi soţia sa aşezară, cu evlavie parcă, broşe, coliere, diademe, cercei şi inele explicînd profesional, dar convingător, ce era fiecare piesă în parte, ce calităţi avea, cîte carate, recomandînd, pentru „un bleu pal", cutare sau cutare bijuterie. Dar nu aminteau nimic despre preţ. Şi nici Marta nu întreba. Mîngîia fiecare bijuterie, o proba, se privea în oglinda înaltă. Nu se grăbea şi nici patronul nu dădea semne de nerăbdare. Vorbea aproape şoptit; uneori glasul îi devenea şuierător; se extazia şi el, mai mult prin privire şi mimică decît prin vorbe. Mihai privea încîntat acest joc de lumini răsfrînt de pietrele preţioase. Marta se opri la o broşă de aur în formă de floare, cu o stamină de ametist şlefuită cu măiestrie. Întrebă de preţ şi, fără să se tocmească, dădu adresa hotelului şi numărul camerei lui Mihai. Dar reveni, scuzîndu-se, şi căută în geantă.

— Nu am carnetul de cecuri la mine, spuse ea. O să vă dau bani, deşi aş fi avut nevoie de ei pentru altceva.

Scoase banii şi achită. Era o sumă mare şi Mihai se întrebă pentru ce umbla Marta cu atîţia bani la ea cînd mai comod şi mai sigur ar fi fost să se folosească de carnetul de cecuri. Vîrî broşa în geantă cu un gest neglijent şi Mihai se întrebă dacă într-adevăr bijuteria îi plăcuse atît de mult cum spusese cu numai cîteva clipe

înainte.

— Mă schimb şi mergem undeva să cinăm, ii spuse Marta după ce coborîră din lift.

— Mă doare capul, se eschivă Mihai, ţi-am spus doar.

— Nu vrei să-mi faci şi mie o plăcere, se lipi Marta de el îmbrăţişîndu-l. Te rog mult... Zilele care vin o să ne vedem mai puţin, mi-ai spus că ai de lucru.

— Nu te poate refuza nimeni, eşti irezistibilă.

— Atunci, peste o oră vii să mă iei.

Intră în camera sa, liniştit, şi înainte de a-şi dezbrăca haina goli buzunarele pe cristalul mesei. Era un vechi obicei de-al său, care, eu timpul, se transformase în deprindere. Portmoneul, paşaportul, batista, bani mărunţi. Şi... şi asta ce mai era?... În buzunarul de sus al hainei un inel. Da, Un inel de aur cu un diamant ca o lacrimă îngheţată. Rămase uluit cu inelul în mînă şi piatra juca ape şi culori tremurătoare. Inelul îl frigea parcă. Îl lăsă pe masă, iar restul obiectelor le puse în haina cu care voia să se îmbrace.

Cum ajunsese inelul acesta la el? Dar nu mai avu timp să caute răspuns. Se auziră ciocănituri în uşă nu prea puternice, dar insistente. Îşi îmbrăcă haina şi, cu un gest grăbit, luă inelul şi îl aruncă în glastra de porţelan din mijlocul mesei, printre lujerele florilor. Deschise şi se pomeni cu doi bărbaţi care se legitimară şi apoi intrară înăuntru, fără să ceară permisiunea. Unul dintre ei, spuse, deşi nu mai era nevoie:

— Poliţia!

— Pentru ce? încercă Mihai să protesteze. I se cerură actele şi Mihai îi întinse paşaportul. Poliţistul îl răsfoi, îl arătă şi celuilalt şi spuse cu o politeţe exagerată:

— Vă rugăm să ne iertaţi, dar nu avem încotro. Legea ne obligă să dăm curs unei reclamaţii. Bijutierul, la care aţi fost cu o doamnă, reclamă că i-a dispărut unul din inelele pe care i le-a arătat.

— Singur spune că am fost cu o doamnă!

— Bineînţeles, şi la dînsa se află acum cineva... Nu vă acuzăm

de nimic, nu ne îndoim de cinstea dumneavoastră, dar, v-am mai spus, ne obligă legea.

— Am să-l dau în judecată pentru calomnie, încercă Mihai să se înfurie.

— E dreptul dumneavoastră, după cum obligaţia noastră e să ne încredinţăm de adevăr.

— Dar e umilitor, protestă vehement Mihai.

— N-avem ce face, *Se* scuză poliţistul cu un surîs stingher.

— Bine, făcu Mihai, depărtînd mîinile de corp şi unul dintre poliţişti începu să-l percheziţioneze cu abilitate. Nu insistă prea mult asupra celorlalte buzunare şi pipăi îndelung, fără grabă, buzunarul de sus al hainei, ea şi. cum ar fi ştiut dinainte unde se afla obiectul. Poliţistul îşi vîrî degetele în buzunarul hainei, îl întrebă dacă s-a schimbat şi Mihai spuse că nu. Dar regretă imediat minciuna. Înţelese totul. Înţelese şi avu impresia că cineva i-a aşternut o pînză roşie peste faţă. Scăpase o ocazie unică, dar acum nu mai avea ce face.

Poliţiştii se uitară unul la altul, puţin derutaţi, şi îl rugară să deschidă geamantanul. Scotociră şi în el, şi în hainele din garderob, şi în noptieră. „Uite, acolo, în vaza aceea este“, îi venea lui Mihai să strige, dar nu putea s-o facă. Spuse, totuşi:

— Vă rog, întoarceţi şi covorul, căutaţi şi pe garderob, şi în vaza aceea, răscoliţi totul să vă încredinţaţi că este o eroare... Eu, însă, am să mă plîng instituţiei dumneavoastră şi ambasadei mele. Este un adevărat scandal!

— Dacă nu o să-l faceţi dumneavoastră, nu o să fie, spuse unul dintre poliţişti. Noi am venit fără zarvă şi am procedat cu discreţie... Ce-aţi fi făcut în locul nostru?

Mihai le dădu dreptate şi cei doi îl rugară să se descalţe şi de pantofi, lucru pe care Mihai îl făcu protestând şi proferînd ameninţări la adresa bijutierului calomniator. Poliţiştii erau din ce în ce mai încurcaţi; asudaseră şi, la fiecare două cuvinte, se scuzau. Mihai citea parcă în gîndurile lor nemărturisite un fel de neîncredere faţă de el, aproape o certitudine că inelul se afla aici, undeva, şi că îi trăsese pe sfoară. Plecară totuşi, rugîndu-l să

considere totul ca un incident neplăcut şi promiţîndu-i că vor lua măsurile care se impun împotriva celui care îi pusese pe drumuri şi le crease o situaţie penibilă. Închise uşa în urma lor şi îi veni să înjure furios, să ia glastra aceea pe care numai ghinionul i-o pusese la îndemînă şi s-o trîntească de parchet. Regizaseră totul admirabil şi clacă

n-ar fi avut obiceiul acesta cu golitul buzunarelor, ar fi putut intra cu adevărat în joc. Dar ce-l determinase să arunce inelul în vază, cînd auzise bătăile acelea insistente în uşă? Nu-şi putea da seama nici acum după ce totul se liniştise. Instinctul de conservare, teama de a nu fi surprins? Lucrase subconştientul, intervenise prompt luînd-o înaintea raţiunii? „Iată cum poate face un inel, dintr-un om întreg la minte un freudist convins!" Şi Marta! Acum nu mai avea nici un dubiu. Biletul acela care-l prevenise îi fusese trimis de cineva care îi voia binele. De cineva care încerca să păzească un inginer român de cursa care i se întindea. „Ei bine, îşi spuse Mihai, am cam întîrziat. Dar recuperăm timpul... O să vă ajut eu. Un prim rund pierdut de voi dar, mai ales, de mine.[14]

Scoase inelul din vază şi îl puse în buzunarul de sus al hainei cu care fusese în oraş. Se va îmbrăca tot cu ea. Ştia el de ce... Avea să se amuze şi, în acelaşi timp, să-i pună în încurcătură şi pe cei ce regizaseră toată comedia.

Marta se afla în apartamentul ei. Îşi schimbase rochia şi fuma plimbîndu-se nervoasă.

— Am să mă plîng ministrului de externe, izbucni ea cînd îl văzu pe Mihai. Au năvălit la mine ca sălbaticii şi au pus o femeie să mă controleze ca pe o hoaţă... Auzi, mizerabilii; eu să iau un prăpădit de inel. Şi de la cine? De la un mizerabil şi mai mare, pe care aş fi putut să-l cumpăr cu dugheana lui cu tot... Dacă nu-l bagă în puşcărie, fac scandal internaţional. Mihai de-abia o putu liniști. Apoi îi povesti că şi el fusese supus la acelaşi tratament. Ochii Martei scăpărau şi Mihai nu-şi putu da seama dacă mînia era sau nu sinceră. Să nu fi ştiut de acest aranjament? Dar vizita

la bijutier nu ea o făcuse? Să nu fi cunoscut urmarea? Cine şi cînd să-i fi strecurat inelul în buzunarul hainei dacă nu ea? Altcineva, în aglomeraţia de pe bulevard?

— Mi-a pierit tot cheful, spuse Marta strivind de pervazul ferestrei ţigara pe care de-abia o aprinsese. Hai, să mergem, se răzgîndi ea aproape în aceeaşi clipă şi îl apucă pe Mihai de braţ...

— Am nevoie de aer, mă înăbuş, spuse ea aşezîndu-se la o masă lîngă fereastră. Chemă chelnerul şi, înainte de a comanda, ceru să i se deschidă fereastra.

Încet, încet, Marta uită cele petrecute. Deveni volubilă şi spirituală şi îl copleşi pe Mihai cu tot soiul de drăgălăşenii.

— Să-ţi spun ceva, dar rămîne între noi, şi Mihai se apropie mai mult de ea. Am găsit în buzunarul hainei inelul reclamat de bijutier...

— Cum? făcu Marta şi Mihai o rugă să vorbească mai încet ca să nu fie auziţi.

— Îl am la mine, îi spuse Mihai şi îl scoase din buzunar.

Marta îl luă şi îl răsuci între degete, cercetîndu-l cu atenţie şi curiozitate ca pe o raritate pe care nu o mai văzuse pînă atunci.

— Bine, dar dacă ţi-a plăcut, de ce l-ai furat? Puteai să-mi spui mie şi nu mai aveam neplăceri.

— Dar nu l-am furat, spuse Mihai blînd.

— Eşti cleptoman, nu-ţi dai seama ce se întîmplă cu tine, pui mîna aşa...

— Dar ţi-am spus că nu eu l-am luat, se strădui Mihai să o convingă şi Marta se părea că îl crede.

— Adică, vrei să spui...

— Da, vreau să spun că bijutierul este un mare şnapan. Un individ fără scrupule. Inelul mi-a fost vîrît în buzunar de el sau de vreun complice de-al lui.

— Nu înţeleg, de ce?

— Eu înţeleg... A văzut la tine bani; s-a gîndit că prin şantaj, ca să renunţe la reclamaţie; avem să-l îmbogăţim. Inelul găsit la unul din noi ar fi fost o probă care ne-ar fi acuzat fără putinţă de apărare...

Marta îl ascultă cu interes şi spuse cu gîndul aiurea:

— Cum o fi putut să-i treacă prin minte?

— Dar cu inelul ce facem?

— Să-l ia dracu, şi, cu un gest brusc, înainte ca Mihai s-o poată opri, îl aruncă pe fereastră... Să-l caute prin iarba din preajma restaurantului, dacă vrea să-l aibă înapoi.

— Păcat, făcu Mihai, era un lucru frumos.

— Într-adevăr, păcat, spuse şi Marta, dar gîndindu-se la cu totul altceva, nu la inelul pe care îl aruncase cu un gest de mînie princiară.

Prin geamul ferestrei se legăna un vînt uşor, pus pe joacă. Părul blond al Martei se risipi într-o mulţime de şuviţe moi, aurii. Şi Mihai, fără s-o întrebe pe femeia de lîngă el, chemă picolo şi-i spuse să închidă fereastra.

...Mergea lîngă Marta dar număra minutele în gînd. Era trecut de unsprezece noaptea şi Mihai ştia că tînărul cu favoriţi, de la care Marta cumpărase coniacul, îl aştepta în hotelul acela turistic, la camera 120.

21

Ca să ajungă la serviciu, Vîlsan schimbase două tramvaie şi un autobuz. Era supărat pe şeful său, Baraban, care ar fi putut, după părerea lui, să-i spună de dimineaţă ce era de spus, nu să-l cheme de la treburi acum, spre ora prînzului, pe căldura aceasta infernală. Şi în tramvai, şi în autobuz, cu toate că geamurile erau deschise, mai puţin cele de vizavi de taxatoare care se plîng într-una că „le trage curentul", aerul era fierbinte ca într-o etuvă. Şi Vîlsan se chinuise şi se enervase cumplit pînă ce intrase în biroul său, unde era răcoare şi bine. Îi raportase lui Baraban că a sosit, dar maiorul îi spusese să mai aştepte, îl va chema el cînd va fi liber. „Asta-i bună, se revoltase Vîlsan, parcă eu aş fi venit de capul meu, nu că m-a chemat dînsul." Dar nu aşteptă prea mult şi Baraban îl primi, moleşit şi el de căldură, dar încheiat la haină şi cu cravată la gît.

— Te-am chemat să-mi spui ce părere ai de obiectivul „M",

acum după ce l-ai supravegheat atîta timp. „Pentru asta m-a chemat? îmi vine să-mi ies din pantofi. Nu putea să-mi spună de dimineaţă?“ îşi înghiţi nemulţumirea şi raportă laconic:

— Nimic deosebit, tovarăşe maior.

Baraban privea pe deasupra capului tînărului căpitan, parcă absent. îşi coborî, în sfîrşit, privirea spre el, o privire obosită de om hărţuit cu nenumărate probleme. Şi Vîlsan îi văzu cutele din jurul gurii cum se adînciseră şi creţurile mărunte din preajma ochilor, şi îşi dădu seama că Baraban începea să îmbătrînească neobişnuit de repede.

— Să insistăm în continuare, spuse Baraban umezindu-şi buzele uscate... Şi încă ceva: să-mi stabileşti dacă există vreo legătură între obiectivul „M“ şi fosta gazdă a presupusului Laurenţiu. Dacă se cunosc, dacă nu cumva şi soţia inginerului Marin are vreun amestec. Iei legătura şi cu cei ce au în supraveghere aceste probleme şi coordonezi dumneata totul... Prea mare risipă de efort... Studiezi şi îmi raportezi.

Vîlsan se ridică de pe scaun dar Baraban îi făcu semn să se aşeze la loc.

— Acum altceva... în legătură cu fosta amantă a lui Laurenţiu, cu Lila, dacă nu mă înşel aşa o cheamă; trebuie să ţii minte mai bine ca mine... Cum să-ţi spun... Baraban îşi făcu de lucru mutînd scrumiera din stînga în dreapta sa. Cum să-ţi spun, reluă el nehotărît, poate c-ar fi bine să n-o mai... supraveghezi atîta.

Vîlsan înţelese ce voia să-i spună, de fapt, Baraban. Pe Lila nu o avea în supraveghere. Baraban se referea la cu totul altceva. De ceea ce îi fusese teamă, nu scăpase...

— Am înţeles, răspunse el acru şi Baraban nu puse punct discuţiei după acest „am înţeles” al căpitanului.

— Nu cadrează... nu se face, zise Baraban cu o convingere care pe Vîlsan îl agasă.

— Tovarăşe maior, dar nu e vorba de ceea ce bănuiţi, e cu totul altceva. Ştiu, este greu să mă credeţi, eu sînt tînăr, neînsurat, ea e frumoasă... Concluzia ar veni de la sine, singură, fără nici un efort... Are nişte părinţi tare cumsecade; Nişte oameni care au

făcut totul pentru acest copil al lor... M-au rugat să mai trec din cînd în cînd pe la ei; spun că aşa, poate, poate, mai de teamă, mai de ruşine, fata o să-şi vadă de treabă... Asta-i tot, vă rog să mă credeţi. Nu v-am raportat de teamă că o să rîdeţi de mine.

— Ce, asta-i de rîs? se supără de-a binelea Baraban. Asta-i ele rîs?

— Ştiu că nu, dar m-am gîndit...

— Să nu te mai gîndeşti, îl repezi Baraban aparent fără vreun motiv. Şi continuă în aceeaşi notă de om obosit, puţin jenat, de la început: Vezi cum poţi să-i ajuţi pe

bieţii oameni. Dar fără complicaţii... Mai ales acum, au nevoie de ajutor. Aseară, fata asta a lor, pramatia asta, se enervă iar Baraban, a făcut-o lată la „Podgoria". A ieşit şi cu scandal: s-au certat unii din cauza ei.

— N-am ştiut, zise Vîlsan moale, cu regret.

— Păi, vezi?! îi reproşă Baraban... Du-te de ia legătura cu cei despre care ţi-am spus, îl zori el închizînd discuţia despre Lila. Se vedea că nu-i face nici o plăcere. Lui şi, mai ales, lui Vîlsan. Căpitanul plecă şi Baraban se grăbi să fie punctual. 11 chemase colonelul Arghir la douăsprezece şi acum era douăsprezece fără cinci.

— A luat legătura cu Mihai dar se pare treburile merg ca melcul, zise Baraban. Au încercat să-l recruteze dar, din vina lui, s-a ratat încercarea. I-a spus totuşi că treaba se va aranja...

Arghir se stăpîni să nu înjure. Îşi netezi cu mîna, de cîteva ori, părul tuns scurt şi zise calm:

— Să vedem însă cum se va aranja... Trebuie să se aranjeze... Evident, ne interesează să prindem şi firul de aici, să lămurim cu accidentul acela şi cu agentul de la institut, dar principalul este să protejăm invenţia... Invenţia profesorului Poenaru, asta ne interesează în primul rînd... Chiar dacă prinderea agenţilor va mai dura, cei de dincolo trebuie dezinformaţi. Asta, în primul rînd. Dezinformaţi şi siliţi să nu mai acţioneze altfel decît aşa cum vrem noi. Recrutarea consilierului lui Poenaru îi va linişti, le va

da certitudinea că sînt aproape de scop; iar Mihai va putea să o lungească pînă ce invenţia va fi gata şi se va experimenta.

— Tovarăşe colonel, spuse Baraban neconvins definitiv de argumentele lui Arghir, ce ne face să credem că nu vor lucra pe mai multe direcţii? Şi să nu uităm că nu numai o agentură vrea invenţia.

— Oricum, mîna dreaptă a profesorului, recrutată de ei, îi va potoli. Le va da certitudinea că se află la un pas de ţintă. Şi ceilalţi cînd vor afla de recrutare, şi vor afla asta, prin mijloacele lor sau, să ne gîndim, poate îi vom ajuta noi, tot spre consilierul lui Poenaru se vor îndrepta. Vor avea un motiv în plus, o bază de şantaj...

— Aşa s-ar părea, zise Baraban. Arghir nu-i reproşă scepticismul, dar nici nu mai încercă să aducă argumente noi ca să-l convingă. Nu mai era timp pentru asta, trebuia acţionat viguros. Şi aici, şi acolo...

— Să vedem ce măsuri luăm, spuse Arghir. Ridică receptorul şi comunică secretarei să nu fie deranjat de nimeni. Numai ministrul, dacă întreabă de el, să-l anunţe. Două cafele, nu? se adresă către Baraban care îşi masa pleoapele. Două cafele tari, ce zici?

22

Insistenţele lui Krugenn pe lîngă secretara lui Globi nu rămăseseră fără rezultat, deşi ar fi dorit ca lucrurile să avanseze ceva mai rapid. Gheaţa în care se părea că este înfăşurată Herta se topea încet şi, spre bucuria lui Krugenn, femeia din ea devenea tot mai mult femeie, se trezea din indiferenţa nefirească şi, mai ales, de neînţeles pentru el. Herta devenise mai comunicativă, învăţase să rîdă, sau îşi reamintise că ştie şi, uneori, cînd ieşea în oraş cu Krugenn, mai ales seara, se îmbrăca în culori mai vesele. Dar tot ce făcea nu părea că este pentru propria-i plăcere, ci pentru bărbatul care o copleşea cu amabilităţi. Parcă fiecare abatere de la modul de viaţă cu care se obişnuise în atîţia ani era

o doctorie amară pe care o înghiţea picătură cu picătură, nu în speranţa că va avea, în final, un efect curativ ci numai aşa, ca să nu dezamăgească medicul.

Krugenn o invitase şi acasă la el şi Herta nu ezitase să vină. Acceptase aşa cum accepţi o invitaţie a unui camarad cu care-ţi face plăcere să discuţi. Krugenn observase asta, dar nu renunţase. Devenise pentru el o adevărată obsesie ca din secretara şefului său să facă amanta şi confidenta sa. Şi cu cît Herta îl făcea să înţeleagă că vede în el un camarad, un prieten, cu atît se înverşuna Krugenn. Ea mai mult asculta decît vorbea. Asculta cu răbdare, fără să dea semne de plictiseală; intervenea rareori şi, atunci, Krugenn remarca inteligenţa şi perspicacitatea ei. Îi povestise viaţa sa, cu micile adausuri care să-i dea un iz de insolit, în speranţa că şi Herta i se va destăinui. Dar ori de cîte ori venea vorba despre viaţa ei, Herta se închidea ca într-un blindaj şi nu spunea aproape nimic. „Deformaţie profesională", se gîndi Krugenn şi trebui să recunoască în femeia care îl aţîţa şi-l tulbura, calităţi pe care el, din păcate, le avea numai în parte.

— Ai gust, remarcase ea cînd venise prima dată acasă la el şi începu să-i laude mobilele, tablourile, covoarele cu o competenţă de care Krugenn nu o crezuse capabilă. Apoi, parcă fără nici o legătură, îi spusese că oricare femeie s-ar simţi bine aici. Vorbise atît de detaşat, ca şi cum ca nu ar fi fost o femeie care să se simtă bine. Refuzase coniacul franţuzesc. Bere, da, acceptase şi băuse însetată paharul. Krugenn o mai întrebase, printre altele, de ce nu se căsătoreşte, dar îşi dădu seama de neghiobia lui. Indirect. era o propunere, un apropo şi lui nu-i trecuse niciodată prin minte să-şi lege viaţa de o singură femeie. Herta îi răspunsese, firesc, că mai are încă timp, şi asta îl liniştise. „Mai am timp pentru că, deocamdată, nu am... timp", tăcuse ea un joc de cuvinte, şi se amuzaseră împreună. Mai ales Krugenn. care căutase să descifreze sensul frazei.

— Însăşi condiţia umană, încercase el să teoretizeze, e împotriva acestui act care a devenit o prejudecată stupidă ce îngrădeşte spontaneitatea individului. În dragoste şi, firesc, în

creaţie. Doar sexualitatea a fost şi este aceea care a decis şi decide încotro se îndreaptă omenirea.

— Cam exagerată părere, îl temperase ea. Omul nu trebuie redus la instinct. Ar fi tragic să fie aşa. Tragic şi plictisitor. Şi primejdios, totodată. Pentru speţa umană, pentru viitorul ei.

— Pe naiba, rîsese el, cînd doi oameni, fac dragoste nu se gîndesc la viitorul speţei, ci la dragoste.

— Dar după asta?... Dar înainte de asta?

— Mă predau cu arme cu tot,. evitase el să mai continue disputa încolţit de logica şi argumentele Hertei. O capitulare serioasă, din lipsă de replici, i s-ar fi părut degradantă pentru el. pentru orgoliul său.

...Ultima dată cînd se întîlniseră, Krugenn observă că Herta era îngîndurată, parcă absentă la cuvintele sale. O întrebase ce are şi ea îi răspunsese, ca întotdeauna, direct, fără ocolişuri:

— Nu ştiu ce-o să iasă din toată povestea asta cu Marta Vertulian... Nu-ţi reproşez nimic, doar a fost ideea şefului, nu a dumitale... O idee nefericită, completă ea şi Krugenn ciuli urechile. Dar Herta tăcu şi atunci el o întrebă:

— Cum adică, nefericită?

Herta îl privi în ochi şi el repetă întrebarea. Atunci ea îi spuse strîngînd uşor buzele în semn de nemulţumire.

— Nu am nici o încredere în capacitatea acestei femei. A fost şi a rămas o frivolă, o femeie care vrea să pară sofistificată, pentru a deveni mai interesantă.

— O, dar observ că vă cunoaşteţi, şi încă bine, zise Krugenn, cu un ton uşor de glumă.

— Eu, da, ea însă nu mă cunoaşte.

— Doamne, şi dumneata, Herta, crezi că o pune cineva să rezolve cine ştie ce probleme complicate?

— Oricum, mi-ar părea rău, pentru dumneata, să iasă prost. Ştii cum e şeful. Se leapădă de toţi şi loveşte, loveşte tare, aşa cît îl vedem de micuţ.

— Ai dreptate, întări Krugenn. Este crud, uneori, şeful. Şi nu întotdeauna cu motiv.

— După eşecul recrutării inginerului acela, Milcovan parcă, l-ai văzut cum a reacţionat? D-aia spun eu că Marta nu e ceea ce trebuie.

— Ai dumneata vreo sugestie?

— Eu nu, de vreme ce chestiunea a ieşit aşa...

— Data viitoare va fi altfel, spusese Krugenn. Şi să mai ştii un lucru, adăugă el. Nu din vina Martei nu a putut fi recrutat.

— Dacă asta crezi, cu atît mai rău pentru dumneata, spuse Herta şi Krugenn se gîndise că această femeie care ştia totul... Doamne! se cutremură Krugenn. Evident, numai de la şef ştia totul. Asta însemna că era iubita şefului, confidenta lui. Şi el debitase o sumedenie de lucruri necontrolate, multe din ele tocmai la adresa lui Globi. Nu cumva chiar Globi îi ordonase să-i cîştige prietenia ca, pe urmă, să-l poată informa de fiecare pas al lui? Privi la femeia din fotoliu şi se gîndi că putea fi capabilă de aşa ceva. În clipa aceea simţi cum începe să se topească entuziasmul erotic pentru secretara domnului Globi... Se despărţise de ea încercînd să afişeze regretul, dar hotărît să o ocolească.

Chiar a doua zi, începu să-l chinuiască dorinţa de a o vedea, de a-i auzi glasul. Îşi spuse, supărat pe sine însuşi: „Bietul Bobi, biată gloabă, ai început să te ramoleşti. Te-ai îndrăgostit de-a binelea, idiot bătrîn.“ De fapt, făcînd această mărturisire, Bobi Krugenn nu era prea departe de adevăr.

...Timpul îl presa, şi trebuia să facă ceva pînă nu era prea tîrziu. Prima tentativă de recrutare a lui Milcovan eşuase. Cînd aflase de la Marta că inelul se aflase totuşi în buzunarul hainei inginerului, Krugenn începu să înjure îngrozitor şi să verse un potop de blesteme la adresa acelor indivizi care, în culmea tîmpeniei lor, cred că ei sînt cei ce susţin pămîntul cu picioarele lor, şi nu pămîntul pe care calcă îi susţine. Şi cît de simplu şi curat se desfăşurase totul! Fără nici o bănuială, fără nici un incident. Iar ei, aceşti oameni de nimic, nu fuseseră în stare să rezolve lucrul cel mai simplu. Bine cel puţin că inginerul dăduse vina pe bijutier, pe viclenia şi lăcomia lui. Găsise singur o explicaţie, fără să

bănuiască altceva. Iar Marta nu trebuia decît să-i alimenteze această părere şi să-l convingă să lase lucrurile aşa cum erau. Aruncase inelul şi vinovăţia bijutierului nu mai putea fi probată prin nimic. Cel mult, inginerul putea să-l tragă la răspundere pentru calomnie. Marta însă va avea grijă ca excesul de demnitate al inginerului să nu ducă la un deznodămînt care să încurce treburile.

Şi aiurita asta de femeie, de ce o fi aruncat inelul? Bani risipiţi. Bijutierul primise bani pentru inel. Nu era cu nimic în pierdere. De fapt, el nici nu avea habar de toată comedia care se jucase în numele său. Şi tocmai de aceea Krugenn, că a lui fusese combinaţia, nu avu linişte cîteva zile, pînă ce Marta nu-i comunică faptul că inginerul uitase complet întîmplarea.

Numai după ce primi această veste, Krugenn se hotărî să pună la cale o nouă combinaţie, din care inginerul să nu mai aibă decît o singură cale de ales.

Nu-l mai lăsă să se întoarcă la hotel. Îl luă cu maşina de la bibliotecă şi, cînd Mihai îi spuse că ar fi vrut să se schimbe, Marta nici nu voi să audă.

— M-am săturat de documentarea ta. Azi, e sîmbătă. Pînă luni nici să nu te gîndeşti că te mai las să te apropii de nesuferitele tale de hîrtii.

— Mi-e foame şi aş fi vrut să mă şi schimb, încercă Mihai s-o convingă, dar Marta se făcu că nu-l aude şi apăsă pe accelerator cu încăpăţînare. Trecură vîjîind prin oraş şi cînd ajunseră pe autostradă mări şi mai mult viteza.

— Mai încet, nu se poate? spuse Mihai şi femeia răspunse, fără să întoarcă privirea spre el:

— Dacă ţi-e teamă, prinde-ţi centura de siguranţă.

— Asta am să şi fac, şi Mihai îşi prinse centura cu un gest ostentativ care ar fi vrut să sublinieze că nu are încredere în calităţile de şofer ale Martei. Apoi se cuibări îmbufnat şi nu mai scoase un cuvînt. Nici Marta nu mai vorbea; conducea atent, cu mîinile încordate pe volan, cu fruntea încreţită uşor.

— Unde mergem? întrebă Mihai într-un tîrziu. Marta ridică

piciorul de pe accelerator şi maşina îşi încetini mersul. Intrau într-un orăşel liniştit, cu străzi curate şi case cu acoperişul de olane ţuguiat purtînd patina vremii.

— Ai să vezi, îi răspunse Marta, am să te răpesc, asta am să-ţi fac. Dar, deocamdată, să mîncăm undeva. N-am ce face cu un om flămînd. Opri în faţa unui restaurant şi intrară. Era răcoare şi linişte; o răcoare plăcută şi mirosea a curăţenie.

— Totuşi, unde mergem? se interesă Mihai cînd ajunseră la cafea.

— Uff! zise Marta ca şi cum ar fi trebuit să satisfacă un capriciu. N-ai răbdare deloc... Vreau să-ţi fac o surpriză, aşa că, te rog, nu-mi răpi această plăcere.

— Bine, conveni Mihai şi se urcară din nou în autoturism.

Maşina alerga iar nebuneşte, în urmă rămîneau sate pitoreşti, şi orăşele amorţite în căldura amiezii... Se apropiau de frontieră şi Marta încercă să-i risipească temerea bărbatului de lîngă ea.

— Avem un permis de patruzeci şi opt de ore... Am şi bilete pentru concursul de muzică uşoară...

— Într-adevăr, o surpriză, se entuziasmă Mihai spre satisfacţia Martei. Eşti o comoară, draga mea, şi o sărută pe obraz.

— Profiţi că nu mă pot apăra, spuse Marta. Frînă brusc şi îi prinse capul în palme. Îl sărută apăsat ciufulindu-i părul.

— Vreau să-mi plătesc datoriile, şi îl mai sărută o dată.

Sala gemea de lume şi instalaţiile de aer condiţionat abia reuşeau să facă faţă. Era totuşi puţin cald şi se aplauda delirant fiecare interpret. Uneori se fluiera şi se tropăia minute în şir, de aveai impresia că plafonul avea să cedeze şi să se prăvălească peste public. Muzica era, în general, plăcută, melodioasă şi lui Mihai îi plăcea. Versurile însă erau îngrozitor de searbăde, neinspirate. Mihai constată că pretutindeni se întinsese molima asta a textelor proaste. Inima, mai ales inima era pusă în cele mai năstruşnice ipostaze: să suspine, într-un clar de lună, să plîngă în hohote într-o pădure laolaltă cu păsările, să rîdă cu zorii, cu soarele, să ticăie ca metronomul, să ţipe sfîşietor ca sirena

vapoarelor, ba să explodeze, de durere, ca o bombă atomică.

— Ce tot au ăştia cu inima? îi şopti Mihai Martei într-un moment de acalmie. .

— Nu-ţi place? se miră Marta.

— Ba da, însă ar trebui să mai lase în pace sărmana inimă, să n-o mai obosească în halul ăsta...

În pauză, Mihai se oferi să cumpere răcoritoare şi Marta îi ceru şi dulciuri. Cînd voi să plătească, Mihai scoase, cu surprindere, din buzunar un petic de hîrtie, pe care o mînă energică de bărbat scrisese cîteva cuvinte: „Femeia vrea să te racoleze, fii prudent. Intri intr-un joc periculos." Cum ajunsese biletul acesta în buzunarul său? Era, într-adevăr înghesuială, aşa că exista o explicaţie. Dar cine îl scrisese? Alt avertisment, scris însă de o altă mînă. Îndemnul la prudenţă să aibă aceeaşi sursă? Nu avea însă timp să dezlege... enigma. Plăti şi se strecură spre Marta care fuma cu vădită plăcere. În holul imens, luminat puternic, Mihai privi publicul şi constată că aici era, de fapt, nu numai un reuşit concurs de muzică uşoară, ci şi o veritabilă paradă a modei. Pentru el, chiar mai interesantă decît muzica. Rochiile lungi, uşor decoltate, de o eleganţă sobră, se amestecau cu minijupele strident colorate, cu hainele negre, cu sacouri pestriţe, cu cămăşile largi şi pantaloni lustruiţi şi peticiţi sau în dungi ca nişte pijamale. Şi toate aceste rochii, haine, pijamale şi cămăşi zîmbeau, rîdeau şi comentau într-un vacarm asurzitor din care nu puteai înţelege ceva.

— Oamenii n-au griji, petrec, îi explică ea şi Mihai nu o contrazise. Să fi ştiut oare şi Marta de biletul pe care Mihai îl găsise în buzunar?

— E minunat, nu-i aşa? îi ceru ea părerea şi Mihai îi spuse că da. Dar gîndul lui era în altă parte. Iar nebuna asta de femeie părea că nu are nimic altceva în minte decît concertul care trebuia să reînceapă.

Părăsiră oraşul cînd începuse să se înnopteze. Marta ar fi vrut să mai rămînă puţin, să se plimbe cu barca pe lac şi să cineze la

un restaurant pe care îl cunoştea ea. Dar Mihai stăruise atît să plece, pînă ce Marta îşi dădu încuviinţarea.

Trecură frontiera. Noaptea era calmă şi Marta conducea încet, exagerat de încet chiar, se gîndi el cunoscîndu-i pasiunea pentru viteză. Nu părea prea bine dispusă, deşi nu avea nici un motiv. Din cînd în cînd se uita la ceas, ca şi cum singura ei preocupare ar fi fost să ştie, în permanenţă, ce oră este. Prin geamul deschis vîntul îi flutura o şuviţă de păr ce se zbătea ca un capăt de eşarfă.

Poposiră la un motel şi Marta ceru coniac şi suc de portocale.

— Sînt obosită, motivă ea lipsa de volubilitate. Îmi simt inima în tîmple. Mai bine am fi rămas încă o noapte, acolo. Parcă am o ceaţă în faţa ochilor... În sănătatea ta, spuse ea ridicînd paharul. Băură amîndoi. Apoi Marta îi spuse că-i e foame şi o chemă pe fata tînără şi drăguţă care îi servea...

Mînca încet, cu pauze lungi şi, spre surprinderea lui, începea să se învioreze. Deveni vorbăreaţă, glumea şi rîdea tare. Şi timpul se scurgea pe nesimţite...

— Mi-e, somn, mi-e tare somn, se plînse Marta cînd ieşiră. Automobilul, parcat în faţa motelului, îi aştepta cu pernele sale moi şi Marta îi mărturisi, rîzînd tare şi sărutîndu-l, că se simte minunat, că s-a cam îmbătat puţin. Într-adevăr, băuse cîteva păhăruţe de coniac.

— Am să conduc eu, spuse Mihai, dar să ştii că mă grăbesc. Aşa că închide ochii. Femeia protestă, dar Mihai o convinse totuşi că' aşa era mai bine. Într-adevăr, îi era teamă ca Marta să mai pună mîna pe volan. Urcară în automobil şi îşi prinseră centurile de siguranţă.

Automobilul aluneca parcă şi Mihai aproape nu-şi dădu seama cînd acul kilometrajului depăşi cifra de o sută. Farurile puternice despicau întunericul, kilometrii rămîneau în urmă şi Marta începu să fredoneze o frîntură de melodie pe care o auzise la concert. Oscilaţiile de dispoziţie arătau că era frămîntată de ceva, că se străduia să-şi mascheze această stare sau să-şi caute justificări pentru sine.

Suspensiile automobilului îi legăna moale şi plăcut şi

cauciucurile fîşîiau subţire de parcă ar fi mîngîiat asfaltul, întunericul se căţărase pe geamuri şi rămăsese lipit de ele. Marta aprinse o ţigară, trase cîteva fumuri şi o puse între buzele lui Mihai, mimînd o sărutare...

...Se apropiau de oraş şi Mihai începu să se gîndească la plăcerea unui duş şi, apoi, la răcoarea cearşafurilor curate. În depărtare, marginile cerului păreau împurpurate ca şi cum s-ar fi reflectat văpăile unui uriaş incendiu ce se întindea pe cîţiva kilometri. Trecură pe sub o imensă pasarelă din beton.

— Am ajuns, spuse Mihai şi Marta repetă fără nici un entuziasm cu o voce seacă:

— Da. am ajuns!

Se zăreau de-acum luminile de la marginea oraşului, ca nişte puncte albe şi galbene ce alergau în întîmpinarea automobilului. Mihai întoarse o clipă capul spre Marta şi-i văzu profilul delicat în semiobscuritatea dinăuntru. Rezemată de. spătarul canapelei, Marta aţipise. Ce a urmat s-a petrecut într-o frîntură de secundă. Din marginea şoselei ţîşni brusc, în faţa lor, un automobil. Mihai frînă cu putere, încercă să vireze dar nu putu să evite ciocnirea. A simţit cum centura de siguranţă se întinde, gata să plesnească, cum îl apasă ceva pe piept, oprindu-i răsuflarea, a auzit un zgomot puternic, a văzut automobilul de care se ciocnise rostogolindu-se. Închise instinctiv ochii, geamul parbrizului pulverizat îi mătură faţa şi automobilul se opri pe marginea rambleului, proptit într-un stîlp fosforescent. Ameţit încă de şoc, Mihai auzi sunetul strident al unei sirene care i se părea că se află chiar lîngă el, că îi loveşte timpanele gata să i le spargă. Deschise ochii şi lumini puternice îl învăluiră; distinse umbre care se. agitau în jurul automobilului. Marta îşi revenise şi ea din şocul izbiturii şi încerca să se desfacă din centura de siguranţă.

Fură scoşi din maşină de oameni necunoscuţi şi Mihai văzu pe cîţiva îmbrăcaţi in uniformă de poliţie. N-avea nimic serios nici el, nici Marta. Nu departe de ei, Mihai zări, în lumina puternică a unor proiectoare, celălalt autoturism, sfărîmat, cu una din portiere deschisă prin care atîfna trupul unui om ce părea fără

viaţă.

Automobilul Martei nu arăta prea bine nici el. Una din uşile din spate se răsucise curios şi atîrna. Sosi salvarea şi omul din maşina răsturnată fu dus cu o brancardă. Mihai şi Marta spuseră că nu au nimic, dar nu-i luă nimeni în seamă şi fură transportaţi şi ei cu salvarea la cel mai apropiat spital, însoţiţi de poliţie. Spitalul se afla aproape Şi, înainte de toate, fură supuşi unui control medical amănunţit.

— Dar, omul, omul cum se simte? întrebă Mihai.

— Este în comă, nu avem prea mari speranţe, îl lămuri medicul care îl examina.

Se aleseseră amîndoi, mai mult cu spaima. Mihai căută să recapituleze cum s-au petrecut lucrurile. Automobilul ţîşnise în faţa lor, fără veste, din întuneric, ca Şi cum cel care îl conducea ar fi fost beat sau inconştient. Marta părea năucită de toată întîmplarea, nu putea să scoată nici un cuvînt, o mai stăpînea încă spaima clipelor prin care trecuse. Mihai se apropie de ea, s-o încurajeze, să-i spună ceva, dar nu avu timp, că în încăpere intrară doi poliţişti. Medicul le spuse că nu au nimic grav.

— Proba de sînge, spuse unul din cei doi poliţişti şi medicul se execută.

— Dumneavoastră eraţi la volan cînd s-a produs accidentul?

— Da, recunoscu Mihai... Am încercat să-l evit dar n-am putut. A ieşit brusc, fără să semnalizeze. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă...

— Şi părerea noastră, la prima vedere, ţinu să sublinieze cel care-i lua declaraţia, este că nu sînteţi vinovat... Bine că aţi avut prudenţa să vă puneţi centura de siguranţă... Din fericire, dacă se poate spune aşa, nu avem decît o victimă.

— A murit?

— Nu încă, dar este în stare foarte gravă... Vă rugăm să ne ajutaţi să limpezim această parte a treburilor, îl rugă amabil poliţistul şi Mihai nu pricepu de ce spusese „această parte“. Nu întrebă, avea să afle mai tîrziu. Fu invitat să sufle într-un aparat portativ şi, după ce poliţistul îl controlă, se încruntă. Nu i se mai

adresă atît de amabil ca la început. Mihai desluşi în cuvintele sale chiar o nuanţă de ameninţare.

— Dar dumneavoastră aţi consumat alcool! spuse el şi Mihai recunoscu. Băuse un coniac, numai unul.

— Suficient ca să vă fie afectate reflexele, constată medicul şi poliţistul încuviinţă. Marta încercă să intervină, dar poliţistul nu o lăsă. îi spuse că, deocamdată, vorbeşte cu domnul, şi arătă spre Mihai.

— Dacă aţi băut, datele problemei încep să se schimbe, îl avertiză pe Mihai... Şi în cazul în care accidentatul sucombă... Îl lăsă pe Mihai să tragă concluzia, să bănuiască singur urmările.

Medicul plecă şi poliţistul notă în declaraţia lui Mihai constatarea că acesta consumase alcool, fapt atestat şi de aparat, de altfel.

— Doamne! făcu Marta prinzîndu-şi capul între palme, în ce încurcătură am intrat... Dar poliţistul o rugă să nu se lamenteze. Totul va fi elucidat în mod obiectiv. E drept, situaţia nu era deloc plăcută, dar faptul rămînea fapt nu mai se putea schimba nimic... I se luă o declaraţie şi Martei care acuza cu vehemenţă victima. El ţişnise ca un bezmetic în faţa automobilului, fără să semnalizeze.

Era beat, altfel nu se explica imprudenţa pe care o făcuse. Marta începu să susţină şi cu glas tare cele ce scrisese în declaraţie. Poliţistul o privi puţin ciudat şi spuse aspru:

— Regret, doamnă, dar omul acela nu era beat. Nu băuse nimic!

Semnară declaraţiile. Poliţistul care stătuse cu ei de vorbă şopti ceva la urechea celuilalt. Ieşi şi se înapoie peste puţin timp cu un săculeţ de doc sigilat. Se înapoiase şi medicul care îi consultase.

— In acest sac se găsesc unele lucruri care au fost adunate de pe şosea. Săriseră din maşina dumneavoastră în timpul coliziunii. Domnul le-a văzut, dealtfel, ceru încuviinţarea lui Mihai. Le-am sigilat în prezenţa domnului doctor şi medicul confirmă exactitatea celor spuse de poliţist. Rupse sigiliul şi răsturnă conţinutul sacului pe o masă din cabinet. Erau pacheţele din

plastic şi poliţistul rugă pe medic să desfacă unul din ele şi să spună ce conţine. Medicul tăie cu un bisturiu un pachet şi răsturnă în palmă un praf alb pe care îl mirosi. Gustă şi spuse:

— Pare că este heroină sau un stupefiant asemănător. Nu mă pot pronunţa precis.

Poliţistul se încruntă şi privi întrebător întîi la Mihai apoi la Marta. Mihai îl privi şi el, apoi pachetele împrăştiate pe masă, figura impasibilă a medicului. „Iată-mă şi traficant de droguri... Bravo, de data asta mă dau bătut." Şi îl învălui o ciudată voie bună pe care încercă să o ascundă. Şi reuşi.

Întâmplările se succedau cu rapiditate, ca într-un film de groază. Accidentul, ancheta, stupefiantele. Surprizele îl calmaseră pe Mihai, îi redaseră buna dispoziţie. Iar calmul îl adusese tocmai graba poliţiştilor de a-l năuci, de a-l strivi cu probe, fără echivoc; cu probe care se succedau la scurte intervale. Această nouă probă avu asupra lui Mihai efectul unui duş rece, care te dezmeticeşte de-a binelea. „Aţi greşit, amicii mei", îşi spuse el, din ce în ce mai stăpîn pe sine.

— Ce înseamnă asta? sări Marta de la locul ei.

— Nimic, doamnă, o întrerupse ironic poliţistul. Nimic altceva decît că aţi trecut, cu maşina dumneavoastră, peste frontieră, aceste prafuri.

Dar asta-i... se înecă Marta de furie, cu ochii aprinşi. Asta-i..., nu găsea cuvintele şi poliţistul o povăţui sever să-şi consume nervii de una singură, pentru ea. să nu tulbure desfăşurarea anchetei.

Se luară alte declaraţii. Şi Mihai şi Marta susţineau că nu ştiau cum ajunseseră aceste pachete în automobil. Mihai recunoştea că le văzuse acolo, imediat după accident, şi medicul confirmă in scris, şi el, acelaşi lucru. Marta însă nu recunoştea nimic. „Nu ştiu, n-am văzut nimic."

— Să mergem, le spuse poliţistul şi Mihai întrebă:

— Sîntem arestaţi?

— Nu încă... numai reţinuţi pentru cercetări.

— Am putea să vedem accidentatul? stărui Marta şi medicul încuviinţă cu prea multă grabă, după cum i se păru lui Mihai.

Firesc ar fi fost ca acesta să se afle în sala de operaţie.

— Nu putem interveni încă, pînă nu-i punem în stare acceptabilă funcţiile vitale, explică el.

Accidentatul se afla pe o masă, înfăşurat în bandaje, cu aparate prinse pe tot corpul. De-abia respira, nu scotea nici un cuvînt, şi Marta ieşi repede, cu figura răvăşită. Se clătină şi Mihai o sprijini.

Începu un interogatoriu lung, obositor, şi lui Mihai i se părea că noaptea nu mai are sfîrşit. Fusese separat de Marta şi cel care-l interoga nu părea deloc grăbit. Îi amintea obsedant, ca un laitmotiv, consecinţele. Fusese sub influenţa alcoolului cînd se produsese accidentul, nu mai putea beneficia de circumstanţe atenuante. Chiar dacă accidentatul scăpa nu se putea strecura printre rigorile legii. Stupefiantele? Era altă chestiune, la fel de gravă. Nu putea proba că nu ştiuse nimic de ele. Era mai bine, îl sfătuia anchetatorul, să mărturisească cinstit. Justiţia avea să ţină seama de toate, pentru că, ancheta terminată, numai justiţia era în măsură să decidă. Dar, îi mai sugerase anchetatorul, şi concluziile pe care le înaintau ei justiţiei puteau să fie formulate într-un anume fel. Mihai asculta, din ce în ce mai obosit, aşteptînd deznodământul, aşteptînd să intervină ceea ce ştia ei. Dar acest ceva întîrzia şi Mihai începu să se îngrijoreze. O îndoială nesuferită începuse să-i macine răbdarea. Ceru o ţigară şi trase însetat din ea.

— Aţi intrat în mare încurcătură, îi spuse cu bunăvoinţa anchetatorul... Ar fi o soluţie, dar asta nu depinde de mine, spuse el ca în treacăt şi Mihai se agăţă de ea. întrebă precipitat:

— Care?

— Va fi greu, foarte greu, ocoli răspunsul anchetatorul. Dar, norocul dumneavoastră este că aţi fost anchetat de mine şi nu de altcineva. Am ceva relaţii... Nu, nu printre sfinţişori ci printre cei care stau la... dreapta tatălui, glumi el... Se uită la ceas, ca şi cum de acolo aştepta încuviinţarea şi se decise... E o oră nepotrivită, dar am să încerc. Dacă nu acum, mîine de dimineaţă, deşi cu cît mai repede, cu atît mai bine. Şi apoi ce se desfăşoară la adăpost

de priviri indiscrete este mai sigur. Pentru dumneavoastră, se înţelege, adăugă el ca ceva care se presupunea de la sine... Apăsă pe un buton de sub birou, înăuntru, intră poliţistul care-i luase primele declaraţii şi ieşi. Se întoarse după cîteva minute şi, cînd rămaseră numai amîndoi, spuse cu un oftat de uşurare parcă:

— Aveţi totuşi noroc, domnule inginer, mare noroc... Credeţi în Dumnezeu?

— Ce importanţă poate avea?

— Credeţi, nu credeţi, să faceţi totuşi o donaţie unei biserici.

— Dar cu doamna care era cu mine?

— Începeţi să puneţi condiţii? Lăsaţi cavalerismul, domnule inginer, scăpaţi-vă pielea!

— Totuşi...

— Mila de aproapele dumneavoastră, zîmbi ironic anchetatorul. Şi mai spuneţi că nu credeţi în Dumnezeu!

Sună telefonul şi anchetatorul ridică receptorul.

— Da, la biroul trei... spuse el şi îi întinse pachetul cu ţigări... Opriţi-le toate, eu mai am, spuse el amabil ridicîndu-se de pe scaun. Înăuntru intră Bobi Krugenn Şi Mihai îl recunoscu după fotografiile pe care i le arătase în ţară colonelul Arghir. Acesta era, deci, omul care îi produsese necazuri inginerului Marin. După primul eşec nu fusese debarcat ci lucra, mai departe, în aceeaşi problemă. Ori era o capacitate şi i se puteau trece cu vederea anumite greşeli, ori avea relaţii printre sfinţii „care stau de-a dreapta tatălui", cum se exprimase anchetatorul. Krugenn arăta odihnit şi proaspăt, ca şi cum şi-ar fi menajat forţele în vederea acestei întîlniri. îl certă prieteneşte pe anchetator în timp ce-i strîngea mîna:

— Cam abuzezi de amiciţia mea, iubite poliţist... Şi „iubitul poliţist" îl prezentă pe Mihai şi începu să-i expună, succint, încurcătura în care intrase inginerul român.

— Drace, spuse familiar Krugenn, două nerozii dintr-un foc... Scuzaţi-mă, dar sînt nerozii. Se aşează pe scaun şi, ca şi cum s-ar fi aflat într-un bar, ceru două cafele... Şi puţin coniac, din rezerva dumitale strategică, zîmbi Krugenn.

Anchetatorul plecă şi Krugenn îi spuse lui Mihai că regreta enorm că se cunoscuseră într-o asemenea împrejurare. Cafeaua şi coniacul fură aduse repede şi Krugenn îl invită să se servească. Părea o gazdă amabilă cu un musafir care i-a călcat pentru prima dată pragul casei, îl dojeni blînd pentru cele petrecute. Dar nu era totul pierdut. Se mai putea aranja ceva.

— Serviciu, contra serviciu, îi propuse negustoreşte Krugenn. „Adică, şantaj", îi replică în gînd Mihai şi îi surîse îndatorat, ca şi cum, se înţelege, era de acord.

— Nimic nu se obţine în lumea asta fără să dai ceva în schimb, spuse Mihai.

— Perfect, îl aprobă Krugenn, subscriu la această gîndire programatică, nesurprinzătoare, dealtfel, pentru un om al cifrelor şi formulelor, ca dumneavoastră... Bănuiesc că sînteţi obosit, aşa că nu văd ce rost ar mai avea să ne irosim timpul... Aţi participat la o consfătuire şi aţi rămas pentru documentare, recapitulă Krugenn. Comunicarea profesorului Poenaru mi s-a părut deosebit de interesantă, am audiat-o şi eu... Am înţeles, dacă nu mă înşel, că în momentul de faţă profesorul, al cărui consilier sînteţi, adînceşte o idee care m-ar interesa tare mult... Serviciul pe care vi-l cer se rezumă la unele mici amănunte pe care dumneavoastră aţi putea să mi le clarificaţi... Nu, nu protestaţi... Nu vă grăbiţi cu răspunsul... Să mai fumăm o ţigară, să mai gustăm din coniac... Păcat însă că noaptea e prea scurtă ca să mai lungim conversaţia. Păcat, repetă Krugenn, învăluindu-se într-un nor de fum parfumat.

...Deşi se îngrijorase că noaptea e scurtă, Krugenn nu se grăbea. Îl asculta pe Mihai care ii explica şi el nota de zor. Îi făcu şi cîteva scheme pe care Krugenn le privi cu interes. Dar repeta întruna, mereu şi mereu, aceleaşi cuvinte:

— Nu înţeleg, mai explicit, vă rog... Şi Mihai îi furniza noi amănunte. Cînd Krugenn îi ceru alte explicaţii, Mihai ridică din umeri:

— Mai mult nu ştiu nici eu... Profesorul Poenaru ştie, el a conceput întreaga invenţie.

— Bine, dar sînteţi consilierul lui!

— Este un tip... cum să vă spun... egoist, poate acesta ar fi cuvîntul cel mai potrivit. Nu ne arată schiţele de bază, le ţine sub cheie... Noi sîntem un fel de...

— Truditori anonimi, completă Krugenn.

— Nu m-am gîndit pînă acum la asta, spuse Mihai ca şi cum s-ar fi trezit brusc la realitate. Cred că aveţi dreptate...

— Şi, bineînţeles, gloria va fi a lui. Gloria şi toate celelalte avantaje care decurg din ea, îi zgîndări vanitatea Krugenn... Frumoasă muncă în colectiv, remarcă el puţin revoltat.

— Dar doamna, doamna cu care eram, nu va păţi nimic, nu-i aşa? spuse deodată Mihai parcă obsedat de situaţia Martei.

— Vă preocupă chiar atît de mult aventura aceasta? se interesă Krugenn.

— Poate că da, spuse imprecis Mihai. Şi poate că nu-i chiar aşa... o simplă aventură, cum credeţi dumneavoastră. Am obligaţii morale, oricum....

— Numai morale?

— Insistenţa dumneavoastră este prologul la găsirea unei ieşiri din încurcătură, nu?

— Posibil... Dar să revenim la chestiune...

Dialogară încă multă vreme. Şi, pe măsură ce timpul se scurgea, Krugenn devenea tot mai insistent şi mai puţin amabil. începuse să-i vorbească tăios, ca unui subaltern, şi Mihai părea din ce în ce mai intimidat şi mai lipsit de putere ca să-i reziste.

La un moment dat îi puse în faţă o hîrtie cerîndu-i să o semneze. O hîrtie prin care el, inginerul Andrei Milcovan, se obliga să-l ţină la curent cu mersul cercetărilor de la institut. Nu, nu el, Krugenn, avea nevoie de ea, ci şefii lui, birocraticii lui şefi. Nu voia să semneze? N-avea decît. Ancheta îşi va urma cursul şi, în afară de asta, să nu uite că şi pînă acuma nu făcuse altceva decît să dea informaţii. Schiţele nu erau desenate de mîna lui?... Dar pentru ce atîtea scrupule? Pentru gloria acestui egoist de Poenaru? Nu merita... Şi să nu mai uite un lucru: se va depune pe numele lui, al inginerului Andrei Milcovan, o sumă de bani, în

orice ţară va dori el, imediat ce vor fi în măsură să cunoască toate amănuntele invenţiei. Suma va fi destul de mare ca să poată trăi fără griji mulţi ani. Era un inginer capabil care începea să-şi facă un nume. Se vor bate firmele pentru angajarea lui.

După multe ezitări, Mihai semnă şi Krugenn îl felicită („pentru ce, oare?“ se întrebă Mihai), strîngîndu-i cu afecţiune mîna.

— Cît mai rămîneţi? îl întrebă Krugenn.

— Două, trei săptămîni.

— O să ne mai vedem. Dosarul de aici nu va pleca mai departe... Sau nu, pentru orice eventualitate, am să-l iau la mine. Am o casă de fier solidă, e mai sigur.

...Plecă în zori, împreună cu Marta, căreia nu-i pierise îngrijorarea, îl întreba mereu ce se întîmplase cu el, şi cum se făcea că le dăduse drumul.

— I-am convins că stupefiantele au fost introduse în maşina ta din greşeală, de cineva, care a confundat-o. Sînt ostenit de atîta pledoarie... Şi cu accidentul era clar că nu eram vinovat. Procentul de alcool nu putea să influenţeze cu nimic.

Marta asculta explicaţiile pe care lui Mihai i le furnizaseră Krugenn şi anchetatorul. Ajunseră la hotel palizi de nesomn şi frînţi de osteneală. Îmbrăcîndu-şi pijamaua, Mihai găsi într-unul din buzunare un bilet. Altul! Ca şi cum cei care îl urmăreau aveau mania scrisorilor. Era aceeaşi persoană care îi mai strecurase un bilet sub pernă. De data aceasta, mai prevăzătoare, îl pusese în buzunarul pijamalei.

„Nu pleca astăzi cu maşina cu femeia. Vor să-ţi întindă o cursă. Arde biletul!“

Acelaşi scris ca şi prima dată! Dacă ar fi dat pe la hotei înainte de a porni cu Marta, ar fi găsit biletul? Poate că da. Dar mai bine că nu trecuse pe la hotel. S-ar fi încurcat treburile. Mai era însă o întrebare: cine îi scrisese în foaierul sălii de concerte? Era un alt scris. Dar Mihai simţea că nu mai este în stare să gîndească. Îl cuprindea o uşoară ameţeală, avea starea ireală, plăcută, dinainte de a te cufunda în somn.

Pacientul se mişca pe masa pe care fusese întins, bandajat şi imobilizat cu fel de fel de aparate.

— Terminaţi o dată, nu mai pot să stau!

— Ai răbdare să plece ăia, răspunse poliţistul care-l păzea.

„Ăia", adică Mihai şi Marta, de-abia părăsiră spitalul că poliţistul, ajutat de medic, îl eliberă pe „accidentat". Acesta sări sprinten de pe masă şi făcu cîteva genuflexiuni.

— Cum te simţi? îl întrebă medicul.

— Bine, nespus de bine... Păcat de maşina aia că am distrus-o. Dacă aş fi cerut să mi-o dea mie ar fi zis că nu sînt în toate minţile. Dar nu pot înţelege pentru ce această comedie? Că n-am văzut nici un aparat care să filmeze scena, aşa cum mi s-a spus... O simplă repetiţie?... Mă rog...

Mai intră un poliţist şi medicul spuse:

— Cred, totuşi, că eşti bolnav.

— Glumeşti, doctore, spuse „accidentatul".

— Văd că aiurezi, zise medicul. Vorbeşti de filme, maşini distruse... Nu, nu-ţi pot da drumul, am răspundere.

— Eşti cam într-o ureche, doctore? se agită „accidentatul" făcînd un pas spre medic. Dar poliţiştii îl imobilizară şi „accidentatul" începu să se zbată. Medicul îi aplică pe faţă un tampon şi. după cîteva zvîcniri, „accidentatul" deveni moale.

— Şi-acum, la ospiciu cu el, spuse medicul. Totul a fost aranjat... Schizofrenie, acesta-i diagnosticul. Schizofrenie combinată cu stări maniaco-depresive...

24

Mihai fu căutat de Krugenn peste cinci zile, seara tîrziu. Trimisese o maşină să-l ia şi Mihai coborî cu o mină de om hărţuit, chinuit de gînduri negre. Şoferul îi răspunse la salut moţăind din cap şi apoi nu mai scoase nici un cuvînt.

Mihai aştepta această invitaţie – o aşteptase cu nerăbdare chiar, fiind sigur că de-abia de-acum Krugenn îl va pune în temă, îi va indica precis ce are de făcut, cu cine să ia legătură în ţară.

Dar acele cinci zile nu fuseseră fără evenimente pentru Mihai. Era sigur că, în acest timp, Krugenn îşi pusese oamenii pe urmele sale şi îi pîndise fiecare mişcare. Dar ştia oare Krugenn ce i se întîmplase?

...Dimineaţa, Mihai avu o discuţie lungă cu un grup de concetăţeni, discuţie care continuase şi după masa de prînz. Se întorsese la hotei seara; era obosit, dorea să rămînă singur ca să-şi pună gîndurile în ordine. Totuşi, întrebă de Marta. După cum îl lăsase pe Krugenn să înţeleagă, Marta nu era o simplă aventură pentru el ci cu mult mai mult, şi nu trebuia să se dezmintă.

Răsuflă uşurat cînd i se spuse că Marta plecase dimineaţa pe la zece şi nu mai revenise. Cu atît mai bine. După ce se urcă în camera sa închise telefonul să nu mai fie deranjat. Nu apucă însă să se dezbrace că se auziră ciocănituri în uşă. Răsuci cheia şi uşa fu împinsă cu putere, aproape să-l răstoarne. înăuntru năvăliră doi bărbaţi care, în loc de bună seara, îl ameninţară cu revolverele şi-l sfătuiră pe un ton sec să fie cuminte dacă nu vrea s-o păţească. Unul dintre ei îi pipăi buzunarele şi îi spuse, aspru să dezbrace haina.

— Prezentările, acuma, spuse unul dintre ei înalt şi uscăţiv. Pe mine mă cheamă Pilitis şi pe el, arătă spre celălalt, tot înalt, dar mai solid, John. Ia loc, domnule inginer, ca la dumneata acasă, şi îl împinse spre un scaun. Apoi John trase perdelele şi se postă în spatele lui Mihai. Pilitis ridică uşor, ca pe un fulg, un scaun şi, aşezîndu-l în faţa lui Mihai, îl încalecă sprijinindu-se cu coatele de spătar.

— Ce doriţi de la mine? Nu vă cunosc, spuse Mihai cu glas de om înspăimîntat.

— Evident, căzu de acord Pilitis. Numele noastre nu-ţi spun nimic, dar sperăm că-ţi vei aminti de ele. Nu este aşa, John? John mîrîi ceva ce aducea a afirmaţie şi Mihai îi simţi răsuflarea puternică în ceafă... Poţi să ne tutuieşti, continuă Pilitis degajat, nu ţinem la protocol. Nu asta-i important... Nu eşti de aceeaşi părere, domnule inginer? Mie şi lui John ne plac discuţiile amicale, ca între prieteni...

— Vă rog să părăsiţi camera... Asta-i abuz...

— Hai, calmează-te, îl sfătui Pilitis, eşti om deştept, ce dracu. Doar nu-ţi închipui că am dat buzna peste tine numai ca să-ţi spunem bună-seara. Eşti om deştept, dar numai pe jumătate. De ce n-ai luat în serios biletul pe care ţi l-am pus în buzunar la concert? Taci, îţi dai seama că am dreptate... Ţi-am spus doar limpede: curviştina asta de Marta Vertulian vrea să te racoleze şi...

— Nu-ţi permit! spuse Mihai luînd apărarea femeii.

— ...Şi te-a racolat, continuă Pilitis ignorînd protestul lui Mihai. Te miră că-i cunoaştem numele adevărat? Da, domnule, aşa se numeşte, nu Anda Iosifescu, cum ţi-a spus... Ţi-a făcut ochi dulci şi apoi te-a predat cu bagaje cu tot afemeiatului ăsta de Krugenn... Nu căsca ochii de tot, că o să mai ai nevoie de ei... Acum ştii unde-i Julieta ta? Să-ţi spun eu: e la Krugenn să-i dea raportul, sau la javra aceea pipernicită de Globi... Nu ştii cine-i Globi? Şeful lui Krugenn...

Mihai îl privea cu un aer de imensă stupefacţie şi Pilitis crezu sincer în uluiala omului din faţa sa. John îi întinse peste umăr pachetul cu ţigări îndemnîndu-l:

— Ia, fumează, ştiu că ai nevoie! Şi Mihai luă cu gesturi de automat o ţigară pe care tot John i-o aprinse.

— Ai căzut în plasa lor, acum n-ai ce face, dar o să iasă bine, pronostică Pilitis... Accident mortal, alcool în sînge, cam proastă treabă... Ce-ai discutat cu Krugenn? îl întrebă prin surprindere, brutal, Pilitis ţintuindu-l cu răceala ochilor săi albaştri.

— Nimic... nimic... Nici nu-l cunosc! se bîlbîi Mihai, iar John îi apăsă ceafa cu ţeava revolverului.

— Are surdină, spuse el ameninţător.

— L-ai auzit pe John? Să ştii că-i puţin nervos, aşa că nu-i pune nervii la încercare.

— Nu cunosc nici un Krugenn! spuse Mihai cu glas plîngăreţ ca să-i convingă.

— După nume, nu, s-o fi recomandat altfel, deşi nu prea obişnuieşte să-şi ascundă numele adevărat. Dar să-ţi spun cum

arată, şi făcu o descriere amănunţită. Ei, te ascult, spuse Pilitis... L-am văzut cu ochii mei cum a venit la poliţie... Pentru tine a venit şi a stat de vorbă cu tine, aşa că n-are rost să te încăpăţînezi.

Mihai se gîndi la o provocare pusă la cale de Krugenn ca să-l încerce. Dar putea să fie şi altceva, agentura rivală să fi dat de urma firului. În cazul acesta, dacă se menţinea în muţenie, era posibil ca John să-şi pună în aplicare ameninţarea. Ţeava revolverului era rece şi John nu slăbea apăsarea. Cu o mînă ii apucase umărul şi îl strîngea ca o menghină. Să încerce să scape de cei doi? N-avea cum. Erau înarmaţi.

— Răspunde la ce te-am întrebat! scrîşni Pilitis şi Mihai îi văzu degetele mîinii stîngi cum se încleştează de spătarul fotoliului. începuse să-şi piardă răbdarea şi Mihai înţelese că se temeau şi ei să nu fie surprinşi de cineva.

— Da... spuse el, frînt parcă, îmi aduc aminte... am stat de vorbă la poliţie cu un asemenea om... Dar nu mi-a spus cum îl cheamă... Nu mi-a spus.

— Aşa, răsuflă uşurat Pilitis şi încercă să zîmbească. Şi ţeava revolverului nu-i mai apăsa ceafa. Aşa, reluă el, continuă. Ce te-a întrebat?

— Chestiuni de ştiinţă...

— Ce anume?

— Mai multe, nu mi le mai amintesc pe toate...

Ţeava revolverului îl împunse iar, puternic şi Pilitis îşi muşcă nervos buzele.

— N-am timp de pierdut, imbecilule! scrîşni Pilitis. „Oho, îşi spuse Mihai, ăştia acţionează forte, fără introduceri şi promisiuni... Alte metode. "

— Despre... despre comunicarea profesorului Poenaru, spuse Mihai şi Pilitis îl zori:

— Despre invenţia la care lucrează, nu?

— Da, şopti aproape Mihai, după o clipă de ezitare, de parcă ar fi smuls cuvintul din el. Dar eu nu ştiu decît generalităţi, deşi sînt consilierul său... Eu...

— Ajunge, îl întrerupse Pilitis. Asta am vrut să .ştiu. Scoase o

foaie de hîrtie din buzunar şi un stilou, Le puse pe masă şi-i spuse: Acuma scrie... Hai, apucă stiloul o dată... Aşa... „Recunosc că am divulgat lui Krugenn amănunte despre inovaţia profesorului Poenaru...” Ce, nu-i aşa? se răsti la el Pilitis văzîndu-l că ezită. Acesta-i adevărul... Scrie că... John îl strîngea iar de umăr şi Mihai începu să scrie cele ce-i dicta Pilitis. Semnă, puse şi data, aşa cum îi ceruse Pilitis, care îi luă hîrtia din faţă şi o reciti satisfăcut.

Mihai încercă să spună ceva, însă Pilitis nu-i dădu răgaz:

— Aşa, acum mai avem zece minute, şi se uită la ceas. După ce ne-am cunoscut bine, cred că e cazul să ne lămurim pînă la capăt. Afemeiatul de Krugenn vrea invenţia profesorului Poenaru. Şi noi o vrem. Ce ţi-a promis, nu ştiu; nici nu mă interesează, spuse el cu dispreţ, dar să ştii de la mine că n-o să se ţină de cuvînt. Cunosc omul, ştiu ce pramatie este. După ce-i faci treaba nu m-ar mira să te dea pe mîna securităţii sau chiar mai rău... Noi, ai văzut, procedăm curat, fără complicaţii. În schimbul fotocopiilor după schiţele invenţiei îţi dăm declaraţiile semnate de tine la poliţie şi procesul verbal încheiat... Cum facem rost de ele, ne priveşte. Şi banii ăştia. Atît şi nimic mai mult. Scoase din buzunar un pachet gros de bancnote şi îl puse în faţa lui Mihai Faci ce vrei cu ei. Îi depui aici. Îi duci în ţară, le dai foc, treaba ta. Nu ne priveşte. Semnezi numai o chitanţă de primire... Nu mai fă mofturi. Cînd ne dai fotocopiile, îţi dăm şi hîrtiuţele astea pe care le-ai scris... Aşa... Cum obţii schiţele? Aici o să te ajute Krugenn... Da. chiar el, stimate domn inginer... Ai să vezi; o să te cheme, o să-ţi spună ce ai de făcut... Iar Krugenn va lua cea mai mare păcăleală din viaţă, şi Pilitis rîse încetişor. De oamenii lui de acolo, din ţară, nu-ţi fie teamă. N-o să mai rămînă unul. Avem de plătit o mică poliţă pentru un accident de maşină... Nu, nu-i vorba de accidentul acesta, ci de altul, de acolo, din România... N-ai de unde să ştii... Va lua legătură cu tine cine trebuie şi cînd trebuie. Parola e simplă: Pilitis şi John. Adică noi, să nu ne uiţi... Şi nu încerca să ne tragi pe sfoară... – Să-i spui lui Krugenn sau altora. Te ucidem, asta facem... O să-i dăm şi lui Krugenn nişte schiţe... Da, o să-i dăm, să aibă ca amintire de la noi... Gata, asta a fost tot.

Piliiis vorbise întruna, aproape fără pauză şi, după ce termină, scoase o pastilă şi îl sili s-o înghită. Mihai vru să spună ceva, dar limba i se împletici şi îi văzu ca prin ceaţă pe cei doi. Simţi că este ridicat pe braţe şi aşezat pe pat. Auzi, ca venind de departe, glasul lui Pilitis: „Somn uşor", şi apoi nu mai ştiu nimic.:.

Automobilul frînă şi şoferul îi făcu semn că a ajuns la destinaţie: coborî şi el după Mihai care, tot drumul, se gîndise dacă cei doi erau sau nu oamenii lui Krugenn. Dacă erau şi nu i-ar fi spus nimic lui Krugenn, totul ar fi fost ratat... De ce? Mihai rîse în sinea lui. Oricum, Krugenn tot ar fi intrat în posesia schiţelor... Mai era însă o ipoteză: Pilitis şi John să facă parte dintr-o altă agentură. Era posibil. Amintiseră şi de accidentul de pe autostrada Bucureşti-Piteşti, accident provocat, după spusele lor, de agenţii lui Krugenn cărora le juraseră răzbunare. Dacă Krugenn aflase că cei doi fuseseră la el? Complicat, un adevărat hăţiş plin de neprevăzut din care trebuia să se descurce. Cu aceste gînduri urcă cele cîteva trepte ale locuinţei lui Krugenn. Cunoştea locuinţa din descrierea pe care inginerul Marin o făcuse la Securitate. Cam imprudent din partea lui Krugenn să-şi aducă viitorii colaboratori în propria-i locuinţă. Ar fi putut folosi o casă conspirativă...

Krugenn îl întîmpină jovial, cu un surîs lăbărţat, ca pe o cunoştinţă pe care de-abia aştepta s-o vadă. Îi strînse mîinile şi îl conduse în birou. Şoferul rămase afară, după ce Krugenn îi aruncase un: „E-n regulă!" autoritar.

— Să continuăm discuţia noastră, domnule inginer, zîmbi el curtenitor, după ce aduse băutură şi ţigări.

— Tot ce-am ştiut, v-am spus, zise Mihai cît mai convingător cu putinţă.

— Nici nu mă îndoiesc, domnule inginer... V-am invitat însă pentru altceva: să punem la punct anumite amănunte...

Mihai îl privi atent. Tare mult ar fi dorit să poată pătrunde în gîndurile lui Krugenn. Ştia oare de „întîlnirea" cu Pilitis şi John? Cum să-l provoace pe Krugenn, pe acest om versat, trecut prin

multe? De un singur lucru îi era teamă. Ca nu cumva Krugenn, aflînd întîmplarea, să nu facă o mişcare greşită din care Pilitis şi John, în cazul în care nu fuseseră trimişi de Krugenn, să-şi dea seama că Mihai vorbise. Îi credea capabili să-l suprime. Atunci toată munca şi zbuciumul fuseseră în zadar.

— Amănunte? păru el mirat.

— M-am consultat cu un specialist, discreţia personificată. Nu a înţeles nici el mare lucru din cele ce mi-aţi spus dumneavoastră. Sînt unele chestiuni, dar insuficiente.

— V-am promis că am să vă ţin la curent cu mersul lucrărilor... bineînţeles atît cît am să pot afla şi eu, doar v-am explicat cum stau lucrurile.

— E puţin, domnule inginer; vă daţi şi dumneavoastră seama că vom fi în permanenţă puşi în faţa unui rebus aproape imposibil de dezlegat. .Dezlegarea rebusului, asta ar trebui să obţinem.

— Nu vă înţeleg!

— Invenţia e importantă, ştiţi şi singur, fără să v-o mai repet eu. Şi poate sînt mulţi care vor să o aibă. De aceea să ne grăbim.

„Sînt mulţi care vor să o aibă!“ Mihai încercă să vadă ce se ascundea în spatele acestei afirmaţii. Ştia despre vizita lui Pilitis şi John? Bănuia numai, sau el îl trimisese? întrebarea revenea mereu. Ce să facă în această situaţie?

— Cum să ne grăbim? întrebă el nedumerit.

— Să fotografiem schiţele lui Poenaru.

— Imposibil! protestă Mihai.

— Deschideţi casa de fier a profesorului şi fotografiaţi, spuse Krugenn natural, ca şi cum ar fi fost cel mai uşor lucru din lume.

— Sistemele de alarmare...

— Le depistaţi uşor, le faceţi inofensive.

— Şi cifrul, cifrul casei de fier? Nu-l ştie decît Poenaru şi nu cred că o să mi-l spună.

— Nu-l ştiţi pentru că nu v-a interesat. E lucrul cel mai uşor de aflat... Profesorul n-a deschis niciodată în prezenţa dumneavoastră?

— Ba da, de nenumărate ori.

— Atunci?... Simplu ca oul lui Columb... Cînd va deschide urmăriţi combinaţia şi gata... începusă rîdă ca şi cum ar fi auzit o glumă bună. N-o să se ferească de dumneavoastră cum, bănuiesc, nu s-a ferit nici pînă acum. Vedeţi, nu v-am spus că e simplu?

Era simplu, exasperant de simplu şi Mihai îşi aminti cît trebuise să insiste ca profesorului să-i intre în reflex să nu deschidă casa de fier în prezenţa nimănui. Rîsese de prudenţa lui Mihai. Păcat că nu-i va putea reproduce discuţia cu Krugenn. Poate mai tîrziu, mult mai tîrziu, poate niciodată...

— Să ştiţi, că vor face tentative şi alţii, să ajungă la invenţia profesorului. Vă atrag atenţia să nu le daţi curs. Să mă anunţaţi, adică să anunţaţi, se corectă el pe cel care va ţine legătura cu dumneavoastră. Şi să-i urmaţi sfatul... N-am dori să aveţi neplăceri din cauza acelui stupid accident şi a stupefiantelor... Vă cred, va cred că nu ştiaţi nimic de ele, dar poliţia este convinsa de contrariul.

Lui Mihai îi mai trecu prin minte un gînd care îl hotărî. Un gînd ce putea să pară de domeniul fanteziei, dar şi al realului în acelaşi timp. Spuse:

— Şi-acum să vă spun şi eu ceva. O surpriză pentru dumneavoastră, un lucru mai mult decît neplăcut pentru mine. Tentativei despre care îmi vorbiţi i-am şi dat curs. N-am avut altă scăpare.

Şi Mihai ii relată tot ce i se întîmplase cu trei nopţi în urmă. Dar, pentru orice eventualitate, omise să-i spună şi despre promisiunea lui Pilitis de a-i înapoia declaraţiile luate de poliţie, care se aflau acum în posesia lui Krugenn. Îi arătă şi banii pe care îi primise. Krugenn nu spuse, dintr-un început, nimic. învîrti în mînă pachetul de bancnote, schimbat la faţă, cuprins parcă de o furie violentă pe care o stăpînea greu. Şi Mihai, urmărindu-l, îşi spuse că omul din faţa sa nu ştiuse nimic despre vizita celor doi musafiri nedoriţi, îşi aprinse o ţigară, deşi aceea din care fumase ardea încă, aproape jumătate, pe marginea scrumierei.

— Mari ticăloşi, spuse el, în sfîrşit, de parcă ar fi sfărîmat

cuvintele între dinţi.

După plecarea lui Mihai, Krugenn sorbi încă un pahar de alcool şi îşi schimbă costumul. În timp ce îşi făcea nodul la cravată, începu să fluiere încetişor, ca şi cum ar fi uitat tot ce discutase cu Mihai şi, mai ales, întîmplarea acestuia cu Pilitis şi John. Avea întîlnire cu Herta, o invitase la un bar cu program... Gîndindu-se la programul pe care îl cunoştea dealtfel, îşi spuse că s-ar putea ca să-l ajute şi el să înmoaie pudoarea severei şi scrupuloasei secretare a lui Globi, de care se simţea tot mai puternic atras. Rezervase un separeu pe care îl umpluse cu flori şi instruise chelnerul care urma să-l servească. Pentru orice eventualitate pusese şampanie şi în frigiderul de-acasă şi parfumase discret aşternutul patului din dormitor.

...Herta, elegantă, aşa cum nu o văzuse niciodată pînă acum, i se dezvăluia ca o femeie frumoasă, de gust. Şi Krugenn se pierdu în complimente şi amabilităţi. Femeia îl stăpînea, îl aţiţa, îl făcea să-şi piardă capul. O dorea aşa cum nu dorise vreo femeie. Şi tocmai această dorinţă intensă îl făcea să fie stîngaci, să nu mai poată premedita fiecare gest, fiecare cuvînt. Luminile din bar, care îşi schimbau necontenit culoarea şi intensitatea, smulgînd scîntei şi reflexe neaşteptate de pe sumarele costume strălucitoare ale dansatoarelor, penumbra promiţătoare de necunoscut ce învăluia totul, îi smulgea Hertei, uneori, uşoare exclamaţii şi epitete pe care Krugenn le repeta, încercînd să-i mîngîie braţul gol.

— Îmi place, spuse Herta, firesc, n-am mai fost de multă vreme într-un bar.

Dar Krugenn rămase cu răspunsul pe buze. Într-o lojă mai îndepărtată, o zări pe Marta lipită strîns de Mihai!

...Dansau într-un zgomot infernal, aţîţător, şi Krugenn o văzu pe Marta zîmbindu-i complice din vîrful buzelor. Nu-i răspunse, ci îşi apropie şi mai mult obrazul de obrazul Hertei. Mihai îl văzuse şi el pe Krugenn şi se apropiase de el ca şi cum ar fi voit să-i atragă atenţia. Dar Krugenn dansa serios şi Mihai o privi

insistent pe Herta. îi zîmbi cu privirea, dar Herta nu-i răspunse. Şi Mihai citi în ochii femeii o mustrare şi o părere de rău. Herta nu purta obişnuiţii ei ochelari. Avea ochii mari, frumoşi, puţin umezi ca o tristeţe fără întoarcere. „Nu-i urîtă deloc, secretara lui Globi, îşi spuse Mihai. Mai ales fără ochelari. N-are gusturi proaste Krugenn. Şi e şi practic... „Lucrează" numai în... familie. Marta îl certă încet. O călcase pe pantof în loc de scuze. Mihai îşi lipi discret buzele de gîtul femeii şi Marta se ghemui în braţele lui. O mai privi pe Herta şi se întrebă de ce părea atît de departe de partenerul ei.

25

Globi îl certa pe Krugenn, care nu părea deloc afectat de cuvintele şefului său. Era indispus şi Globi nu mai putea adăuga nimic la această indispoziţie. Fusese nevoit să bea singur, la ziuă, şampania din frigider şi să respire, tot de unul singur, parfumul cu care îşi stropise aşternutul de pe pat. Herta refuzase să vină şi el nu insistase, ca un şcolar timid la prima dragoste. La asta se gîndea Krugenn în timp ce Globi îl dăscălea monoton. Cine îi spusese că fusese la bar? Marta, numai ea era în stare. Sau Herta?

— Marta v-a informat, nu? şi Globi îi confirmă.

— Da, ea mi-a spus... Şi cu zăpăcita asta de fată putea să iasă şi altceva... S-a amuzat la gîndul mutrei pe care ai fi făcut-o dacă ţi l-ar fi prezentat pe inginer... Nu, nu ştie că ai vorbit cu el. Numai inginerul dacă nu o fi spus ceva... Dar nu avea de ce... Am fost de acord cu procedul tău de a lucra mai... libertin, îşi reîncepu lecţia întreruptă Globi, dar exagerezi... Ai văzut surpriza?

„E gelos, lua-l-ar naiba de sfrijit. E gelos, trăieşte cu Herta, viermele... îmi vine să-i sucesc gîtul. Şi să-l pocnesc peste mutra asta vînătă..." îşi imagină scena: Globi şi cu Herta, şi se cutremură scîrbit şi plin de venin.

— Am impresia că nu mă asculţi, observă Globi. Dacă te plictisesc, spune-mi, auzi? Nu-mi face plăcere să plictisesc şi nici să fiu plictisit.

— Nu, vă ascult cu atenţie, se dezvinovăţi Krugenn, readus pe pământ de observaţiile acre ale şefului său. Îi era şef şi avea datoria să-l asculte, să încuviinţeze tot ce spune. Ştia că Globi era suspicios, şi mai ales, nu putea suferi să nu fie ascultat cu sfinţenie. Krugenn îl fixă cu o privire atentă, de cîine credincios, care de-abia îi aşteaptă ordinele, şi Globi se potoli. Reveni la probleme de muncă şi de-abia atunci îl invită să ia loc pe fotoliu. Îşi aminti de apa minerală şi îl făcu să se scoale şi să-i aducă tava. Krugenn înţelese că nu-i era sete ci făcea asta ca să-l umilească, să-i amintească mereu că el e şeful şi el, Krugenn, un subaltern dator să-l servească şi să nu-i iasă din cuvînt, ca un fecior de casă. Globi împinse tava la o parte, fără să-şi umple paharul.

— Cine sînt cei doi: Pilitis şi John? întrebă el şi Krugenn se grăbi să-i răspundă:

— După descrierea inginerului sînt agenţii codificaţi în fişele noastre ca R2 şi V5. Au apărut la noi de curînd. Ultima dată fuseseră semnalaţi, după cum am fost şi eu informat, în Luxemburg. Dar să nu ne facem griji; inginerul e de-acum bine instruit.

— Eşti atît de sigur de el? N-ai nici o rezervă? Eu ţi-aş sugera să te convingi încă o dată... Şi ţi-aş mai sugera ceva: văd că te înţelegi de minune cu secretara mea. Dacă ai nevoie de un ajutor, aş putea să ţi-o cedez.

Mărinimia lui Globi, care se lipsea de Herta cu atîta uşurinţă îl făcu să devină şi mai atent. Şi înţelese că şeful nu avea deplină încredere în el. Voia s-o plaseze pe Herta în serviciul său ca să aibă un om sigur care să-l informeze. Răspunse prudent, pentru a nu stîrni noi bănuieli:

— Mi-ar face plăcere să lucrez cu dînsa dar, deocamdată, n-ar avea la ce să mă ajute.

— Cum vrei, zise Globi şi Krugenn pricepu că, de fapt, acesta era motivul pentru care fusese chemat de şeful său.

Marta era o femeie obositoare. Îl purta prin toate localurile din oraş şi prin barurile de noapte cu spectacole decoltate, plîngîndu-

se că se plictiseşte de moarte, că lumea a fost prost rînduită, de vreme ce ziua şi noaptea nu au decît douăzeci şi patru de ore. N-ai timp nici să te plictiseşti, nici să trăieşti, nici să mori aşa cum trebuie.

Ascultînd-o, Mihai avea impresia că femeia aceasta frumoasă, cu bani mulţi, pe care îi cheltuia cu înverşunare şi dispreţ, credea sincer în argumentele filozofiei ei ciudate. Vorbea mult şi îl sufoca într-o avalanşă de drăgălăşenii, fără să-i pese de cei din jur. Şi totul i se părea firesc, permis. Hedonismul, despre care nu prea avea habar, revenea, în discuţia ei despre viaţă, ca un laitmotiv şi suprem argument a tot ce făcea. Şi parcă nu obosea niciodată; la orice oră era proaspătă şi gata de hoinăreală. Mihai o privea ca pe o curiozitate a naturii, dar nu cu detaşarea omului din afară, care priveşte şi constată, ci cu disperarea celui pus în situaţia de a o suporta. Făcea eforturi să intre în jocul ei, s-o secondeze în toate trăznăile şi, cînd rămînea singur, cădea frînt de oboseală, dezgustat de tot ce se întîmpla, furios că nu putea să intervină. Număra zilele, orele, minutele, ca un condamnat pe care numai speranţa apropiatei eliberări îi mai ţine să nu înnebunească. Era singur, aici, între oameni străini. Şi, în afară de Marta, mai erau Krugenn, Pilitis şi John şi... Toţi împotriva lui, a unui singur om.

Uneori, Mihai avea impresia că nu va putea duce totul pînă la capăt, că oboseala şi tensiunea continuă aveau să-l doboare. Începuseră şi insomniile; imagini şi frînturi de discuţii de peste zi care îl obsedau, i se implîntau în creier, învăluindu-l într-o nelinişte permanentă. Se trezea dialogînd cu colonelul Arghir, plîngîndu-i-se şi cerîndu-i sfatul. Dar Arghir era în ţară; el, Mihai, se afla departe de toţi ai săi. La tot pasul îl pîndeau curse, provocări. Avea momente cînd îi venea să strige că nu mai poate. Gesturile şi cuvintele celor din jur îi trezeau permanente suspiciuni şi asociaţii ce se focalizau, se branşau într-o încîlceală haotică pe care el, şi numai el, trebuia s-o ordoneze, s-o clarifice şi să tragă cele mai nimerite concluzii.

Nu putea încă să se întoarcă în ţară. Ştia că Bobi Krugenn era

nerăbdător să-l vadă plecat, că agenţii acestuia din România nu se puteau mişca, pînă ce el n-avea să revină la institut. Pentru Krugenn, ca şi pentru Pilitis, el era piesa de bază. Se şi amuza, uneori, gîndindu-se la ce vor face Krugenn şi Pilitis, atunci cînd totul se va sfîrşi cu un eşec pentru ei şi cînd vor afla totul, sau aproape totul. Sau, poate, nu vor şti niciodată de ce au pierdut partida şi cine le-a dat lovitura de graţie. Toţi aşteptau, însă, într-o nerăbdare stăpînită, iar Mihai parcă le ghicea încordarea şi păienjenişul de combinaţii...

...Se apleca peste paginile cărţii, străduindu-se să înţeleagă ceva. În bibliotecă era răcoare şi linişte. Începuse să se înnopteze şi se aprinseseră luminile. Filele cărţilor, întoarse cu grijă, foşneau discret, dialogînd între ele. Instinctiv, simţi că cineva se apropiase de el cu paşi de vată şi că se oprise în spatele său, dar nu se întoarse. Auzi o voce şoptită:

— Te aştept afară, urmează-mă!

Ridică privirea de pe carte, dar nu mai văzu decît silueta omului. Era de statură potrivită, avea umerii largi şi un mers legănat. Se aplecă din nou peste carte, ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic. Privea rîndurile, fără să mai citească. Cine putea fi? Omul lui Krugenn, sau cineva din agentura lui Pilitis? Dar nu aceasta era maniera lor de a-l anunţa, şi Mihai se nelinişti puţin. Ce voia de la el acest om, care, probabil, îl urmărise toată ziua?

Mai întîrzie puţin punînd la încercare răbdarea celui care îl aştepta. N-avea decît să aştepte; Mihai prelungea această aşteptare cu un fel de bucurie răutăcioasă. Închise cartea cu un gest plictisit şi se ridică. Îl cuprinse o uşoară ameţeală şi îşi strînse tîmplele între degete. Covorul moale i se mula pe încălţăminte. Străbătu sala fără grabă, înapoie cartea şi ieşi.

Individul îl aştepta puţin mai departe, fumînd degajat, ca un om pentru care timpul nu are nici un preţ. Cînd îl zări pe Mihai coborînd treptele clădirii bibliotecii, aruncă ţigara cu un bobîrnac şi porni înainte, cu mersul lui legănat. Ţigara se înviorase în curba ei prin aer şi căzuse undeva lîngă trotuar.

Mihai îl urmă. Omul intră în parcul de vizavi. Mergea cu mîinile

la spate, fără să întoarcă măcar o singură dată capul. Ocoli imensa arteziană cu sculpturile umede ce luceau în jocul multicolor de lumini şi se afundă într-o alee slab luminată. La capătul ei se opri, ca şi cum n-ar mai fi ştiut încotro s-o apuce. Mihai ajunse lîngă el şi căută să-i ghicească trăsăturile.

— Bună seara, spuse necunoscutul firesc şi-i întinse mîna. Avea o mînă mare, puternică. Mihai aştepta, nu voia să pară nerăbdător. Celălalt se apropie mai mult: Colonelul Arghir îţi trimite salutări, spuse necunoscutul.

— Care col...

— Nu mă întrerupe, îl strînse de braţ celălalt, .n-avem timp pentru explicaţii... Putem fi văzuţi împreună. Te aştept, în noaptea aceasta, între douăsprezece şi unu, în parcul din spatele cimitirului, lîngă statuia Madonei... Cimitirul este aproape de staţia de metrou numărul nouă.

— Mă confundaţi, reuşi Mihai să-l întrerupă, nu sînt...

— Ştiu, ştiu. Parola! căută să-l liniştească necunoscutul. Am schimbat-o, din motive de conspirativitate. Acum este „N-aveţi un foc“ şi răspunsul: „Am o brichetă cu gaz...“ Te aştept, mai spuse omul apoi se făcu nevăzut, înainte ca Mihai să poată spune ceva.

Mihai rămase pe loc, simulînd uimirea. N-avea de unde să ştie dacă nu fusese urmărit de cineva. Dar nu numai acesta era motivul; întîlnirea îl luase prin surprindere, oricît îşi spunea el că lucrurile se explicau în context.

Plecă într-un tîrziu, ducînd cu el o nelinişte ce i se cuibărise pe neaşteptate printre gînduri. Forfota bulevardului îl ameţi. Automobilele curgeau ca un fluviu capricios, domol uneori sau zvîcnind nervos, într-o continuă frămîntare. Vitrinele înalte ale magazinelor şi reclamele luminoase aruncau peste oameni umbre şi sclipiri, ca într-un spectacol cu replici obositoare, în care toată lumea este şi spectator şi actor. O piesă lungă şi banală, fiecare se mişcă şi joacă cum vrea.

Strada era învăluită într-o penumbră tihnită, odihnitoare. Mihai se trase în golul unui portic şi începu să aştepte. Lipit de

piatra zgrunţuroasă şi rece, avea un sentiment de claustrare, pe care strada largă ce se întindea de o parte şi de alta a porticului nu reuşea să-l risipească. Dimpotrivă.

Aştepta. Se liniştise, şi aşteptarea aceasta nu-l agasa. Tîrziu, auzi zgomotul motorului unui automobil ce se apropia. Maşina mătură cu farurile, ca într-o joacă, umbrele subţiri conturate pe asfaltul străzii şi se opri aproape de portic... Coborî cineva, portiera bufni înfundat şi automobilul demară. Mihai se desprinse din umbra porticului şi se apropie de cel care coborîse; încerca să descuie poarta. Auzind paşi, se întoarse şi, în clipa aceea, îl zări.

— Dumneavoastră? se miră şi întrebă în acelaşi timp omul care coborîse din maşină împingînd uşor poarta masivă din fier forjat.

— Este ceva grav, foarte grav... urgent! spuse Mihai şi îşi închipui că bărbatul tresărise.

— Să intrăm, îl invită celălalt, făcîndu-i loc să se strecoare în curte.

— Domnule Krugenn, sînt pierdut, spuse Mihai, în prada unei agitaţii pe care Krugenn căută să o risipească.

— Liniştiţi-vă, domnule inginer. Să intrăm în casă...

În biroul lui Krugenn era prea cald şi mirosea a tutun. Dar nu deschise fereastra.

— Sînt pierdut, domnule, spuse cu glas pierit Mihai.

— Calmaţi-vă, spuse Krugenn, aducînd o sticlă şi două pahare înalte. Întîi, o picătură din licoarea asta şi apoi, să vedem despre ce este vorba. Turnă în pahare şi îl îmbie pe Mihai să bea. Mihai se supuse ca un pacient în faţa medicului şi îşi înmuie buzele. Krugenn aştepta. Avea o atitudine binevoitoare şi o privire blîndă, care îndemna la confesiuni. Şi Mihai începu să-i povestească tot ce i se întîmplase. Krugenn nu-l întrerupse, nu-l întrebă nimic. Ridică numai paharul, în dreptul luminii, preocupat de reflexele sîngerii ale băuturii. Spuse, într-un tîrziu, în timp ce punea paharul pe măsuţă:

— Sînteţi tare naiv, domnule inginer, dezarmant de naiv. Nu vă

daţi seama că sînteţi victima unei mistificări? Mihai îl privi cu ochii larg deschişi, într-o mirare fără limită. Da, victima unei mistificări, întări Krugenn... Aici, este mîna lui Pilitis, începu să-i explice Krugenn.

— Nu înţeleg!

— Eu înţeleg perfect, se tolăni Krugenn în fotoliu. Vor să vă verifice şi atîta tot. Idioţii ăştia nu au încredere în nimeni, nici măcar în propria persoană. Au auzit, probabil, numele acestui colonel, de la cineva, şi l-au folosit. Cum îţi imaginezi că ar putea intra la noi, în ţară, un agent străin, fără ca eu, Krugenn, să nu fiu informat?

— Dar Pilitis, John...

— Cu ei este altceva... Fac ce fac, pentru că aşa este jocul, pentru că vrem noi... Dar să lăsăm astea, nu sînt pentru dumneavoastră. Cît despre Pilitis, o să-i servim o lecţie pe care n-o s-o uite toată viaţa. Krugenn se întunecă la faţă. O să vă duceţi la întîlnire, decise el, şi Mihai se săltă de pe fotoliu, într-un gest de împotrivire. Va trebui să vă duceţi, repetă Krugenn, altă soluţie nu avem. Vedeţi ce vrea acest netot care v-a dat întîlnire. Lăsaţi-l să creadă că sînteţi agent român, răspundeţi la întrebări.

— Dar eu nu pot... nu ştiu ce să spun. Îşi va da seama imediat.

— Cu atît mai rău pentru el, spuse Krugenn, ridicîndu-se din fotoliu. Luă dintr-un sertar al biroului un revolver pe care, după cc-l armă, îl puse in faţa lui Mihai, pe masă.

— Nu, nu-i bine aşa, protestă Mihai, strîngîndu-se in fotoliu. Poate găsiţi altceva.

— Ba este foarte bine, spuse Krugenn cu un ton care nu admitea replică. Hai, luaţi-l, nu muşcă, încercă el să glumească, pentru a risipi atmosfera încordată.

— Nu ştiu, n-am mai umblat niciodată cu aşa ceva. Nici armata n-am făcut-o, am fost scutit.

— Asta n-are importanţă, nu-i decît un biet revolver şi nimic mai mult. Mihai se uită nehotărît la „bietul revolver", apoi la Krugenn, cu o privire care cerea ajutor şi clemenţă în acelaşi timp.

— Nu-i nici o filozofie, spuse Krugenn, dispreţuitor. Îl iei, îl pui în buzunar şi, cînd vezi că se îngroaşă gluma, îl scoţi şi apeşi pe trăgaci... Aici apeşi, îi arătă Krugenn cu degetul. Revolverul este armat, n-ai nimic altceva de făcut,

— Şi... şi o să-l omor! se îngrozi Mihai.

— Ei, na, făcu Krugenn. Ce mi-e că-l striviţi sub maşină sau că-l găuriţi cu revolverul!... Nu vă mai faceţi scrupule, n-aveţi pentru ce. Amintiţi-vă numai cum s-au purtat cu dumneavoastră Pilitis şi John, atunci, în camera de la hotel. Dacă aţi mai fi ezitat, credeţi că acum am mai fi stat de vorbă şi am mai fi savurat acest coniac?

— Mi-e teamă, mărturisi Mihai.

— Pentru ce? Parcul va fi pustiu, la ora aceea. La ieşirea din parc, vă va aştepta maşina mea... Vă gîndiţi. ce o să se întîmple după aceea?... Fiţi pe pace, n-au să încerce să se răzbune. N-au de ce, doar dumneavoastră aţi tras într-un agent... român. Şi mare mirare dacă nu vor încerca, mai tîrziu, să vă şi şantajeze cu asta.

Argumentele lui Krugenn erau bine clădite, fără nici o fisură şi Mihai nu mai avea nici un motiv de reţinere. Poate numai unul de natură sentimentală, ca să spunem aşa, dar în faţa lui Krugenn fără nici o valoare. Luă cu gesturi stîngace revolverul, ca şi cum i-ar fi fost într-adevăr frică să nu-l muşte, şi-l vîrî în buzunar. Krugenn chicoti şi umplu paharele.

— Pentru curaj, toastă el şi sorbi. Nu ezitaţi, este în joc situaţia dumneavoastră, îl povăţui Krugenn. Nu spusese „viaţa dumneavoastră", ocolind, probabil, intenţionat cuvîntul care l-ar fi putut înfricoşa de-a binelea pe Mihai...

Scările metroului îi vibrau uşor sub tălpi, în mersul lor lin, şi Mihai avea senzaţia că pluteşte într-o ascensiune abia simţită. Coborîse singur la această staţie şi, ajuns afară, noaptea se lipi de el neagră şi moleşitoare. Îşi pipăi buzunarul în care avea revolverul. Krugenn îi spusese să tragă fără ezitare, ca şi cum i-ar fi spus să golească paharul acela cu coniac. Adică, să ucidă un om! Lui Mihai i se părea absurdă, fără nici un sens această combinaţie. Voia să-i dea o lecţie lui Pilitis, n-avea decît, dar de ce

tocmai el să fie instrumentul răzbunării lui Krugenn? Mihai nu accepta omuciderea, din principiu; numai în caz de legitimă apărare. Dar, cînd se gîndea la o asemenea posibilitate, avea o uşoară strîngere de inimă. Acum însă, n-avea nici măcar aceste circumstanţe. Era împins să comită o crimă. Ce putea face? Revolverul din buzunar i se părea că se îngreunează din ce în ce mai mult, că îl apasă şi-l ţine pe loc.

Asfaltul bocănea sub paşii rari, rupînd tăcerea la acea oră tîrzie de noapte. Nu putea da înapoi, însă nici să execute orbeşte ordinul pe care i-i dăduse Krugenn... Va trage, îl va răni numai, şi va fugi... Dacă însă şi celălalt era înarmat şi intenţiona să tragă?

Trecuse de ora douăsprezece. Mihai se îndreptă către locul de întîlnire. Se opri lîngă zidul coşcovit acoperit de iederă şi scoase revolverul. Îi desfăcu încărcătorul şi pipăi cartuşele. Vîrî încărcătorul la loc şi, brusc, simţi că nu-şi mai poate ţine rîsul.

Era aşteptat. Omul se trase din umbra statuii şi-i dădu parola cu bricheta şi ţigara. Mihai îi răspunse şi necunoscutul îl trase peste o peluză de iarbă, lîngă nişte boscheţi înalţi. „Parcă şi-ar alege locul unde vrea să moară*', se gîndi Mihai şi necunoscutul începu să vorbească. Vorbea repede, ca şi cum i-ar fi fost teamă că nu avea timp să comunice tot ce avea de spus. Parcul era, într-adevăr, pustiu. Becuri anemice, agăţate din loc în loc, pîlpîiau resemnate şi în jurul lor roiau fluturi de noapte.

— Colonelul Arghir este foarte îngrijorat, spunea necunoscutul. A dat de firul accidentului, dar, deocamdată, n-a luat o măsură energică, îi este teamă pentru misiunea ta. Ar vrea să ştie stadiul în care te găseşti.

— Totul merge bine, spuse Mihai, exact aşa cum a fost stabilit. Numai că nu ştiu cît o să mai dureze.

Deşi nu-l vedea, Mihai ghici încordarea celuilalt, atenţia cu care îl asculta. Necunoscutul se schimbă de pe un picior pe altul, şi Mihai îşi pipăi discret buzunarul. Se auzi uruitul îndepărtat al unui automobil, apoi liniştea se întinse catifelată şi grea peste parc.

— Ei, bine? făcu necunoscutul nerăbdător.

— Ei, bine, îl îngînă Mihai ca un ecou, invitîndu-l astfel, pe celălalt, să precizeze ce voia, de fapt, cu acest „ei bine“.

— Colonelul Arghir ar dori unele amănunte: ce ai realizat pînă acum, ce mai ai de gînd şi în cît timp crezi că te vei putea întoarce în ţară! Mi-a spus să-ţi transmit să fii prudent, jocul este foarte periculos. Doar ştii că nu poţi greşi decît o singură dată. Mihai asculta ce-i spunea omul şi constată că nu era de loc inventiv. „N-ai pic de fantezie, scumpule”, se gîndi el, şi se hotărî să grăbească deznodămîntul.

— Să-i dai asta colonelului Arghir, spuse Mihai, vîrîndu-şi mîna în buzunar. Necunoscutul făcu un pas înainte şi aşteptă. Boscheţii foşniră şi o pasăre de noapte se zbătu într-un zbor greoi. Mihai scosese revolverul, îl îndreptă spre pieptul celuilalt şi apăsă pe trăgaci. Arma zvîcni în mînă ca şi cum ar fi prins viaţă şi detunătura răscoli parcul. Mihai mai trase o dată şi încă o dată. Necunoscutul îşi duse mîna la piept şi scoase un strigăt. Mihai mai trase un cartuş. Necunoscutul se clătină, bîjbîind cu mîna după un sprijin. Braţul lui Mihai se destinse brusc şi, înainte ca necunoscutul să cadă, îl lovi în plină figură, cu toată puterea. Un nou ţipăt, şi necunoscutul se prăbuşi peste boscheţi, îndoindu-i sub greutatea trupului.

Mihai se întoarse pe călcîie şi începu să alerge spre locul unde Krugenn îi spusese că-l va aştepta cu autoturismul său...

Cel prăbuşit în parc se tîrî în patru labe şi, cînd nu mai auzi zgomot de paşi, se ridică ţinîndu-se cu mîna de falcă, scuipînd sînge şi înjurînd cu ură. Nimeni nu-i spusese că aşa se vor desfăşura lucrurile...

— Lua-i-ar dracu, scrîşni el, scoţîndu-şi batista din buzunar. Pumnul ăsta n-a fost prevăzut... Dar o să-i coste, mai ameninţă el scuturîndu-şi hainele. Şi, peste puţin timp, părăsi parcul, masîndu-şi falca amorţită.

— Cum a fost? începu să-l descoasă Krugenn. Mihai îi întinse revolverul cu mîna tremurătoare. Nu răspunse şi Krugenn îşi zise

că se mai afla încă sub impresia tensiunii prin care trecuse. Dar ai tras, nu glumă, încercă el să-i redea buna dispoziţie lui Mihai. Gîndeam că n-ai să te opreşti pînă ce n-o să termini gloanţele... Ei. cum a fost? Ai văzut c-am avut dreptate?

Mihai îi povesti, cu glasul tremurător încă, tot ce se întîmplase. Nu uită să-i spună şi despre lovitura de pumn. Krugenn începu să rîdă. Şi rîdea, rîdea într-una...

— De ce l-ai mai lovit? întrebă el mai tîrziu ştergindu-şi ochii umezi de atîta rîs.

— Nu ştiu, spuse Mihai, mi-a venit aşa, nu ştiu cum, dintr-o dată...

— Să mă mai contrazică cineva atunci cînd spun că numai teama este aceea care naşte curajul... Arma am s-o păstrez ca amintire, mai spuse el. Arma cu care un om a ucis pentru prima dată alt om.

— De ce repetaţi asta? îi reproşa Mihai.

— Scuzaţi-mă, zise Krugenn. „Ei bine, am făcut şi pe placul lui Globi... Dar ştiam că ne irosim vremea de pomană... O să-i trebuiască timp ăstuia să-şi revină... Dar, de acum, e al meu. Cu trup şi suflet, cum se spune."

Pe Mihai îl lăsă în apropiere de hotel. Şi cum rămase singur îi reveni o poftă nebună să cînte. Oraşul se potolise; dar Mihai avea chef să se plimbe, să vorbească. Relaxarea bruscă îi provoca această stare.

26

— Şi... şi asta a fost totul? Marta repeta pentru a nu ştiu cîta oară întrebarea. Îl apucase pe Mihai de mînă şi părea că nu mai are de gînd să-i dea drumul. Îl privi nu cu tristeţe, ci cu o uşoară nedumerire, aşteptînd ca Mihai să-i spună ceva. Dar Mihai tăcea. Avea înfăţişarea unui om îndrăgostit şi disperat în acelaşi timp. Mîngîia mîna Martei. Spuse şi el, ceva mai tîrziu:

— De ce vrei să mă faci să cred că asta a fost totul? Am să revin, peste puţin timp. Sau, poate, tu ai să vii în România... Vom

aranja, ai să vezi că va fi bine... Aşa cum vrei tu... Cum vrem noi, amîndoi, se corectă el sărutîndu-i mîna.

Se aflau în holul imensei aerogări, pe un fotoliu, lipiţi unul de altul. Marta îl condusese la aeroport, deşi Mihai îi mărturisise că despărţirile acestea prelungite îl tulbură, îl apasă. Dar femeia insistase, cu disperare parcă, spunîndu-i că vrea să mai fure cîteva clipe petrecute cu el. Peste oraş începuse să cadă o ploaie măruntă şi Mihai privea îngrijorat la cerul acoperit cu nori negri. Numai de nu s-ar amîna zborul. Voia să plece, să se smulgă din acest oraş, unde şi aerul pe care îl respira i se părea străin.

Difuzoarele din imensul hol anunţau pasagerii pentru Bucureşti să se prezinte la controlul vamal. Mihai se ridică şi Marta se agăţă de braţul său. Îl sărută apăsat, într-o îmbrăţişare furtunoasă, fără nici o jenă, ca şi cum numai ei doi s-ar fi aflat acolo, singuri.

— Să nu mă uiţi, să te ţii de cuvînt, îi spuse ea mai mult ameninţător decît ca o rugăminte. Uite, e pentru tine, să nu mă uiţi, să-ţi aminteşti de mine. Şi îi dădu un inel... Seamănă cu acela, am comandat unul la fel, aşa o să ţii mai bine minte, deşi era să ne aducă necazuri... Mihai nu protestă şi femeia îi puse inelul pe deget.

Se smulse greu de lîngă el, strigîndu-l încetişor şi făcîndu-i semne cu mîna. O mai zări prin mulţime şi se întrebă dacă Marta se îndrăgostise cu adevărat de el sau îşi juca pînă la capăt rolul... Mai întorsese o ultimă oară capul şi Marta îi trimise un strigăt din ochii mari, neobişnuit de mari... Ploaia se potolise, dar norii rămăseseră ameninţători într-o frămîntare domoală. Numai cînd avionul se desprinse de pămînt, Mihai simţi în el ceva nedefinit la început, apoi o imensă uşurare şi o poftă de odihnă şi uitare cum nu avusese niciodată. Avionul se ridică deasupra norului şi soarele şi seninul învăluiră totul.

27

Poenaru se întorsese de cîteva zile la institut. Deşi se odihnise,

părea agitat şi parcă nemulţumit de ceva.

— Am o mulţime de noutăţi, îi spuse Mihai şi Poenaru îl puse să repete de cîteva ori cum decursese consfătuirea, cum fusese primită comunicarea pe care o prezentase.

— Ştii, Marin va fi judecat, îi spuse Poenaru mai tîrziu. M-am interesat de soarta lui la directorul întreprinderii. Se pare că procesul se va desfăşura chiar acolo, la „Metalul"... Ce ruşine pentru Marin... Dar ce o fi făcut, domnule?

— O să aflăm la proces, spuse Mihai şi Poenaru nu mai insistă.

Lucrară febril, cîteva zile, închişi amîndoi în biroul lui Poenaru. Nici acolo, nici în sala de şedinţe nu mai fuseseră reinstalate aparatele de emisie. Omul lui Krugenn de la institut primise dispoziţii, probabil, că nu mai era necesar.

„Acum să aşteptăm!" îşi spuse Mihai, dar zilele treceau fără să se întîmple nimic deosebit.

Într-o luni seara, însă, Mihai fu acostat de un individ care îi dădu parola de recunoaştere pe care o stabilise Krugenn. Discuţia fu scurtă. Omul îl întreba dacă reuşise să depisteze sistemul de alarmare de la casa de fier a profesorului şi dacă aflase cifrul. Încă nu? Era rugat să se grăbească. Într-o săptămînă trebuia să rezolve totul şi să anunţe printr-un semn cu un creion pe cutia poştală din blocul unde locuia. Şi încă ceva. Să ia acest aparat minuscul de fotografiat, dar să nu-l folosească decît atunci cînd i se va spune. Omul plecase fără să-şi ia rămas bun şi Mihai îl văzu cum dispare după primul colţ de stradă. Să-l urmărească ar fi fost imprudent. Dacă un eventual însoţitor al celui care-l acostase ar fi fost prin preajmă, pentru a-l acoperi? Fusese luat prin surprindere şi îşi reproşa faptul că, numai cu cîteva minute mai devreme, făcuse semn colegului care-l supraveghea discret că poate pleca. Primul pas îl făcuse cu stîngul...

Înfuriat, Baraban raportă lui Arghir toată întîmplarea Şi propuse ca Mihai să fie chemat şi tras la răspundere. Arghir îl asculta răbdător, fără să-l întrerupă şi, cînd Baraban tăcu, îi spuse cu o seninătate dezarmantă:

— Pentru ce?

— Doar v-am raportat, tovarăşe colonel.

Arghir îşi făcu de lucru cu stiloul înşurubîndu-i şi deşurubîndu-i capacul, şi Baraban înţelese că Arghir nu era de aceeaşi părere cu el.

— Maiorul Mihai Dragu să fie lăsat în pace, tovarăşe maior, precizează Arghir. Nu el este cauza pentru care am bătut pasul pe loc atîta timp.

Cele spuse de Arghir erau, de fapt, un reproş la adresa lui Baraban şi acesta îl simţi din plin. Nu mai insistă; bătu chiar în retragere. Nici Arghir nu-şi mai continuă ideea şi Baraban ceru permisiunea să-şi aprindă o ţigară.

— Avem răgazul pentru ca invenţia profesorului Poenaru să poată fi pusă la punct, spuse Arghir. Asta ne-am şi propus, în primul rînd. Agenturile sînt liniştite, nu vor mai întreprinde, deocamdată, nimic. Aşteaptă ca Mihai să le facă treaba. O să-i prindem pe cei de aici, dar... Dar, continuă el preocupat de o anume idee, să vedem cum organizăm acţiunea de dezinformare a agenturilor din străinătate... Să nu uităm că invenţia trebuie să fie şi experimentată, să se construiască prototipul...

— Ar însemna să nu-i arestăm, interveni Baraban dezamăgit.

— N-am spus chiar asta, replică Arghir moale, accentuînd într-un anume fel pe cuvîntul chiar. Îi vom aresta după ce avem certitudinea că fotocopiile au ieşit din ţară şi au ajuns la destinaţie. Să-i facem să creadă că au pus mîna pe invenţie.

— E greu, îi scăpă lui Baraban un oftat.

— Parcă eu am spus că e uşor?... Cînd are loc procesul inginerului Marin?

— Peste o săptămînă. Există aprobarea ca el să se desfăşoare în întreprindere. Vor participa şi salariaţi din alte întreprinderi.

— Foarte bine, spuse Arghir dar fără entuziasm. Pe mine, procesul acesta, în sine, nu mă bucură de loc. Cu mai mare atenţie şi din partea noastră, l-aţi fi putut împiedica pe inginerul Marin să ajungă în această situaţie...

Era şi mulţumire, şi regret sincer în cuvintele lui Arghir. Şi

Baraban. avu senzaţia certă că o parte de vină, în cele întâmplate, avea şi el.

28

Restaurantul-pensiune „Bulevard* era plin. Nu se mai găsea nici o masă liberă. Mihai venise mai devreme şi, retras într-un colţ, îşi consuma dejunul fără nici un chef. Omul în vîrstă, care luase loc la masă, comandă şi el şi, aşteptînd ospătarul, spuse indiferent, ca şi cum l-ar fi cunoscut pe Mihai de cînd lumea:

— Pilitis mi-a trimis un dosar pentru dumneavoastră, domnule inginer. Vă stă la dispoziţie dar îmi spunea că trebuie să-mi daţi ceva...

— Ştiu... ştiu, dar încă nu am făcut rost... În cel mult o săptămînă...

— Mda, făcu celălalt mutînd lista de bucate din faţa sa... Să zicem, zece zile, adică pe treisprezece august...

Sosi ospătarul şi omul începu să mănînce. Mînca fără grabă, cuviincios, etalîndu-şi, parcă ostentativ, bunele maniere.

— Dar fără trucuri, spuse omul între două înghiţituri, aşa mi-a transmis Pilitis. Altfel, unul din oamenii dînsului vă omoară. Şi surîse stingherit, parcă şi-ar fi cerut scuze pentru un lucru de nimic... Şi mai trimite şi dosarul la Securitate; să vă înjure lumea şi în contumacie. Cinismul cu care rostea ameninţările vădea şcoala lui Pilitis, principiile brutale ale acestuia.

— Bine, spuse Mihai; dar aveţi dosarul?

— Se înţelege, spuse convingător omul. O să-l vedeţi cînd ne vom întîlni. Pilitis e un om cinstit, domnule. Deci, pe treisprezece august să aveţi materialul. Am să iau eu legătura cu dumneavoastră... Aşteptaţi să mănînc, să plec şi după aceea puteţi părăsi şi dumneavoastră restaurantul. Omul termină de mîncat, plăti şi părăsi restaurantul. Mihai îşi bău berea încet. Nu avea de ce să se grăbească. Omul era de-acum filat. Pe Mihai felul de a acţiona îl surprinse oarecum. Simplu, în văzul lumii, fără măsuri de conspirativitate, fără complicaţii. Dar tocmai simplitatea

aceasta putea să deruteze pe un eventual urmăritor. Raţiunea unui asemenea mod de lucru avea o explicaţie. Nici agentura lui Krugenn, nici cea a lui Pilitis nu se temeau de un eventual joc... „necinstit" din partea lui Mihai. Îl aveau în mînă, prins bine, fără putinţa de a mai încerca măcar să gîndească altfel decît voiau ei. Pilitis avea declaraţia lui prin care recunoştea că a trădat şi, în acelaşi timp, şi dosarul pe care, cine ştie cum, îl sustrăsese lui Krugenn. Acesta din urmă... două omoruri de care Mihai se făcea vinovat, plus cele relatate despre invenţia profesorului Poenaru. Deci, nu aveau de ce să-l mai suspecteze. Reuşise Pilitis să pună mîna pe dosarul cu declaraţiile semnate de Mihai, după accidentul acela, sau minţea? Dacă da, cum reuşise să-l sustragă de la Krugenn? Aveau agenţi acolo sau... Mihai se opri din raţionament. I se părea de domeniul celei mai prodigioase fantezii... Sau... îşi mărturisi un gînd care i se părea logic. în sinea lui, se amuza puţin de procedeul lui Pilitis. Trăgea maximum de folos de pe urma lui Krugenn. încercase asta şi în cazul inginerului Marin, dar atunci Krugenn se răzbunase şi-i ucisese doi oameni în accidentul de pe autostradă. Cel puţin aşa înţelesese din discuţia cu Pilits şi John în camera de la hotel. Şi acum lucrurile se vor petrece la fel? El nu risca nimic dacă cineva dintre agenţii lui Krugenn l-ar fi văzut în compania unuia dintre oamenii lui Pilitis. Doar îi spusese totul lui Krugenn şi acesta îl sfătuise să continue jocul. Se întreba însă, ce va face Krugenn în continuare, cînd va observa că îi dispăruse dosarul. Dacă într-adevăr îi dispăruse...

Agentul lui Krugenn îl opri pe Mihai de dimineaţă pe stradă, cerîndu-i un foc.

— Am depistat şi sistemul de alarmare şi am aflat şi cifrul, spuse Mihai.

— Care e cifrul?

Mihai îl spuse şi agentul îl repetă încet.

— Acesta este?

— Da, răspunse Mihai.

— Cînd pleci, la prînz, deconectezi sistemul de alarmare şi îţi comunic eu ce ai apoi de făcut... Te poţi înapoia şi după-amiază la institut?

— Desigur.

— Atunci, faci cum ţi-am spus. Şi agentul plecă pufăind din ţigară. Părea grăbit ca un om care se îndreaptă spre serviciu. Şi, spre desperarea tînărului ofiţer care îl urmărea, reuşi să-şi piardă urma.

„Tunete şi fulgere", se gîndi ofiţerul amărît. Ştia că discuţia pe care avea s-o poarte cu maiorul Baraban nu avea să fie deloc plăcută. Dar omul se strecurase prin mulţime şi dispăruse ca şi cum s-ar fi volatilizat.

În timpul acesta, Mihai ajunsese la institut. Lucră pînă spre prînz, fără să dea ochii cu nimeni. Invenţia lui Poenaru îl pasiona şi, cu cît trecea timpul, îşi dădea seama mai bine de valoarea ei.

Poenaru plecă tîrziu şi se miră că Mihai se mai afla acolo.

— Nu mergi? Te duc cu maşina... Sau ai venit cu a dumitale?

— Nu, am venit pe jos, îmi cunoaşteţi obiceiul...

— Totuşi, nu pleci acasă?

— Mai rămîn, spuse Mihai şi Poenaru îl bătu pe spate:

— Îţi place, te pasionează; foarte bine, foarte bine... Rămîi, dacă îţi face plăcere...

Mihai mai aşteptă puţin, şi intră în biroul profesorului. Deconectă sistemul de alarmare şi se grăbi să părăsească încăperea. Portarul institutului ţinu să-i amintească faptul că timpul era aşa cum dăduse el prognoza de dimineaţă. Mihai îl servi cu o ţigară şi portarul îl întrebă dacă s-a apucat din nou de fumat.

— Din cînd în cînd, spuse Mihai.

— E bine, omoară nervii, mai ales la dumneavoastră, care lucraţi cu creierii. Mai respiră şi ei. După ce ascultă această scurtă lecţie de medicină aplicată, Mihai ieşi pe poarta institutului. Mîncă „în grabă la un „Expres" şi porni spre casă. Nu-şi mai amintea dacă lăsase storurile cînd plecase. Ar fi fost o adevărată

nenorocire să le fi uitat ridicate. În acest caz îl amenința o după-amiază într-o cameră cu o căldură de etuvă... Se apropia de casă și omul care-i ceruse cifrul de dimineață nu apărea. Să se fi răzgîndit și să fi amînat întîlnirea? Azi urma să-i spună ce să facă pentru a fotografia schițele. Așa înțelesese Mihai, cel puțin, cînd i se spusese să întrerupă sistemul de alarmare.

...Făcu un duș și se lăsă pe studio cu mîinile sub cap. Cearșaful se încălzise, vru să se întoarcă dar, moleșit, renunță. Umbrele și luminile se topiră și Mihai adormi. Îl trezi sunetul strident al telefonului și sări din pat, amețit.

— Cum? întrebă Mihai și se așeză pe scaunul de lîngă măsuță pipăind cu mîna după cutia cu țigări. Ați greșit numărul, spuse el și puse receptorul în furcă. Storurile zvîcniră și camera se umplu de lumină. Începuse să-i placă această garsonieră, în care locuia de cînd lucra la institut. Era mobilată simplu; locuință de holtei fără pretenții.

Cineva sună la intrare și Mihai se grăbi să deschidă.

— Lumina, auzi el și înăuntru intră un bărbat cu o geantă sub braț. Îl recunoscu imediat. Era agentul lui Krugenn, cel care îl oprise de dimineață și îi ceruse cifrul.

— Ce facem, domnule? spuse Mihai. Am deconectat sistemul de alarmare degeaba? Bărbatul duse degetul la buze și intră în cameră închizînd în urma lui ușa care da în holul garsonierei. Se trînti pe unul din cele două fotolii, ca și cum ar fi intrat în propria casă.

— Vă duceți și conectați la loc sistemul de alarmare!

— Adică... cum? spuse Mihai supărat.

— Așa cum v-am spus, îl fulgeră autoritar celălalt. Și, vă rog, deocamdată, să-mi dați aparatul de fotografiat. E mai sigur; o să vi-l înapoiez la momentul oportun.

—S-a întîmplat ceva? se ridică alarmat Mihai de pe scaun.

— Liniștiți-vă, îl potoli omul, nu s-a întîmplat nimic, dar încă nu este momentul potrivit. Să mai așteptăm.

— Bănuiește cineva ceva? întrebă cu spaimă Mihai.

— Nimeni, nimic, răspunse omul laconic. Dați-mi aparatul, mă

grăbesc... Am să ţin legătura cu dumneavoastră.

...Portarul de la institut îl salută săltîndu-se uşor de pe scaun.

— Cu treburi, cu treburi? spuse el şi Mihai dădu afirmativ din cap.

Sistemul de alarmare fu conectat uşor dar, înainte de asta, Mihai deschise casa de fier şi începu să fotografieze schiţele găsite acolo. Aparatul pe care i-l dăduse Pilitis, „pentru orice eventualitate", semăna cu acela pe care agentul lui Krugenn îl luase înapoi.

Termină de fotografiat, încuie casa de fier şi mai zăbovi aproape o oră, după care părăsi şi clădirea institutului. Îşi dădu seama că este urmărit dar nu făcu nimic pentru ca să-şi piardă urma. Cine era oare, un agent al lui Krugenn sau al lui Pilitis? Oricare ar fi fost, Mihai ştia că de acum nu va mai scăpa din filaj. începuse să se întunece şi căldura de peşte zi să se mai potolească. Îi era sete şi foame. Intră la „Grădiniţa" şi se aşeză la o masă. Nu-şi dădea seama dacă urmăritorul îl aştepta sau nu; avea sa se convingă de asta atunci cînd va părăsi grădina. Dacă nu-şi pierduse încă răbdarea şi se lua după el, trebuia să-l păcălească într-un fel...

Se urcă în autobuzul 34 şi coborî în apropiere de Piaţa Victoriei, îndreptîndu-se spre casă. Era urmărit. Făcu un ocol, evitînd locurile circulate mai puţin. Ajuns în faţa blocului, se îndreptă spre autoturismul său parcat în apropiere. Se urcă şi demară imediat, trecînd în viteză pe lîngă bărbatul care se ţinuse scai de el. Goni spre Băneasa şi în dreptul „Parcului privighetorilor" întoarse înapoindu-se în oraş. Iar, puţin mai tîrziu, se afla în biroul colonelului Arghir care îl aştepta nerăbdător.

Mihai îi raportă cele ce i se întîmplase şi Arghir spuse:

— Omul lui Krugenn de la institut a fotografiat schiţele din casa de fier a profesorului... Cifrele casei şi deconectarea sistemului de alarmare, asta l-a interesat... Acum ai explicaţia de

ce ţi-a cerut aparatul de fotografiat...

Mihai nu răspunse. Îşi propti capul în palme ca şi cum ar fi încercat să-şi pună în ordine gîndurile. Spuse, într-un tîrziu, ca şi cum ar fi dat răspuns propriilor întrebări:

— Asta a fost, prin urmare... înseamnă că am intuit jocul... Prea ar fi fost simplu aşa cum părea la prima vedere. Nu-i deloc imprudent Krugenn ăsta.

— Uite şi omul lui de la institut, şi Arghir dădu un bobîrnac unei fotografii care alunecă pe cristalul biroului şi Mihai o culese cu două degete.

— Formidabil, nu aş fi crezut, se mira Mihai privind fotografia. Tuşa Luţa, una din femeile de serviciu!..

— Priveşte-o şi pe asta, şi îi întinse peste birou o altă fotografie. De cum o văzu Mihai începu să rîdă. Era el cu aparatul de fotografiat, aplecat peste birou.

— Instalaţia noastră a funcţionat ireproşabil, spuse Arghir... Ce-i drept, meritul este al lui Baraban. El a fost cu ideea, după eşecul acela; cu posturile de emisie.

— Tuşa Luţa, reveni Mihai la o idee care îl urmărea şi nu-i da pace. Stau şi mă întreb cum au fost făcute verificările personalului. Parcă s-ar fi lucrat cu picioarele, nu cu capul.

— Asta o să vedem mai tîrziu, acum e vorba numai să te descurci mai departe...

— Cu agentura lui Pilitis? Le spun ce mi s-a întîmplat şi le dau filmul pe care l-am făcut. N-au decît să se lămurească singuri cu agenţii lui Krugenn. Pe treisprezece august le dau filmul şi cu asta gata... Dar agenţii lui Krugenn? Nu văd de ce ar mai lua legătura cu mine. Au obţinut fotocopiile şi acum vor încerca să se dea la fund cu ele.

— Nu-ţi dai seama în ce primejdie te afli? Nu mai au nevoie de tine şi vor încerca să te reducă la tăcere. Poţi deveni un martor periculos, care ştie prea multe.

— Aveţi dreptate, se încruntă Mihai. Cred însă că agenţii lui Pilitis, care mai au nevoie de mine, mă vor păzi ca ochii din cap... Numai dacă... şi îi mărturisi colonelului un gînd care îl muncea de

mult timp. Arghir îl ascultă din ce în ce mai atent.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse el. În cazul acesta nu-ţi rămîne decît să dispari... să ne gîndim la o combinaţie, la ceva verosimil...

— Nu cred că ar fi bine, îl contrazise Mihai şi începu să pledeze cu ardoare. Nu, nu trebuie să le alimentăm nici o suspiciune. Şi-apoi, cazul nu-i aşa de disperat cum doriţi să mă faceţi să cred... Poimîine, duminică, este treisprezece şi agentul lui Pilitis o să vină să-i dau filmul... Vă garantez că voi fi prudenţa în carne şi oase, răspunse Mihai gestului de neîncredere al lui Arghir. Gîndul acela al meu pe care vi l-am mărturisit se poate să nu fie decît un gînd năstruşnic, şi atît.

Arghir clătină din cap şi se ridică de la birou.

— Ori am început să îmbătrînesc de-a binelea, ori tu ai prea mult curaj. Oriunde te-ai afla, să ştii că n-ai să fii singur.

29

Agentul lui Pilitis, bătrînelul acela care luase masa la pensiune împreună cu Mihai, îşi făcu apariţia sîmbătă la prînz. Îl anunţă pe Mihai că mîine seară va primi dosarul în schimbul aparatului cu care făcuse fotocopiile. Dosarul va fi într-o mapă ascunsă la kilometrul patruzeci de pe şoseaua Bucureşti-Alexandria.

— Cercetaţi dosarul, vedeţi dacă sînt toate hîrtiile care vă interesează, puneţi aparatul în mapă şi o lăsaţi în tufa de lîngă piatra kilometrică, îl instruia bătrînelul. Apoi porniţi mai departe, spre Alexandria, şi tocmai la marginea oraşului întoarceţi maşina şi vă înapoiaţi la Bucureşti... Simplu, nu? Chicoti fără motiv... Să nu uit, îl apucă bătrînelul de un nasture al hainei. Calculaţi în aşa fel ca să fiţi acolo la zece seara. Nici mai devreme, nici mai tîrziu... Şi, de luni încolo, liber ca pasărea... Pe mîine seară, mai spuse el şi îl lăsă pe Mihai în faţa blocului unde îl acostase. „Liber ca pasărea cerului“, cuvintele bătrânului căpătau pentru Mihai o semnificaţie la care nu ar fi vrut să se mai gîndească.

Plecase prea devreme din Bucureşti. Mihai îşi dădu seama că îl măcina nerăbdarea şi, totodată, şi o oarecare teamă. Opri la motelul de lîngă podul metalic de peste Argeş. Îşi trecu timpul în faţa unei ceşti cu cafea. Ştia, sau mai bine spus bănuia, cam ce avea să se întâmple. Arghir şi Baraban nu lăsaseră nimic la voia întâmplării.

Baraban, după ce descoperise lucrul acela ciudat, îi spusese numai atît: „Vezi?“ Da, văzuse. Asta se întâmpla de dimineaţă, cînd Mihai, la stăruinţele lui Baraban, venise cu autoturismul la locul indicat. „Gata“ îi spusese Baraban după ce îi mai dăduse unele instrucţiuni şi Mihai plecase fluierînd nepăsător. Dar mai tîrziu, în timp ce făcea plinul la staţia „Peco“ din Rahova, nepăsarea începuse să se risipească.

...Trecu prin Mihăileşti încet, conducînd atent. Duminică, oamenii se mai cinstesc şi circulă brambura pe şosea în grupuri care se strîng şi se desfăşoară ca o armonică, tocmai cînd nu te aştepţi. Prin geamul deschis al maşinii năvăliră chiuiturile unei nunţi care de-abia începuse ca lumea. Şoseaua era uscată, maşina trepida uşor, iar aerul era mai rece. Pietrele kilometrice fugeau înapoi una după alta. Treizeci... treizeci şi unu, citi Mihai şi privi la ceas. Va ajunge la locul indicat în jurul orei pe care o stabilise agentul lui Pilitis... Treizeci şi nouă... Mihai încetini. Opri în dreptul pietrei kilometrice patruzeci. Scoase automobilul în afara şoselei şi coborî. Mapa o găsi repede, o luă şi intră în automobil. O desfăcu şi scoase dosarul care se afla într-o pungă de plastic închisă ermetic. O sfîşie, şi îl izbi un miros ciudat ca de medicamente. Începu să o răsfoiască la lumina lanternei. Pilitis se ţinuse de cuvînt. Se aflau acolo declaraţiile pe care le semnase, procesul-verbal încheiat la poliţie şi hîrtia aceea pe care îl forţase Pilitis şi John s-o semneze. Lucraseră... „cinstit". Prin urmare, Pilitis reuşise s-o sustragă din safeul lui Krugenn „Krugenn... Un vulpoi şiret, un ticălos, un lacom fără nici un fel de scrupule", îl caracteriza Mihai în timp ce punea aparatul de fotografiat în mapă. Şi Mihai avu certitudinea că găsise dezlegarea problemei, că reuşise să înţeleagă pe deplin jocul lui Krugenn. Îi dădu

dreptate lui Arghir, care-i atrăsese atenţia că se afla într-o mare primejdie. Un camion întîrziat trecu pe lîngă el lăsînd în urmă miros de gaze. Mihai aşteptă pînă ce luminiţele roşii se pierdură şi porni şi el. Mergea încet, nu avea de ce să se mai grăbească. Oglinda retrovizoare începuse să se albească de lumina farurilor unui autoturism ce se apropia. Apoi, autoturismul se opri. „Au venit să ia mapa pe care am lăsat-o." Privi în dreapta şoselei şi văzu taluzul îngust acoperit cu iarbă şi apoi dunga neagră a şanţului. Apăsă puternic pe accelerator şi automobilul trecu nălucă printr-un sat. Apoi şoseaua începu să şerpuiască în curbe strînse şi Mihai privi neliniştit în oglindă. Zări farurile automobilului din urma sa cînd şoseaua devenise iar dreaptă. Se aplecă peste volan, lipindu-se de el, în dorinţa parcă de a împinge şi el automobilul să alerge mai repede. „Naipu", citi în fugă placa indicatoare. Şoseaua cobora şi începea o nouă curbă. Frînă puţin şi automobilul derapă spre stînga dar Mihai îl redresă. Ieşi din satul cu nume ciudat şi se aşternu la drum. Taluzul şoselei era larg, cobora într-o pantă lină şi Mihai încetini. Farurile automobilului din faţă îl orbiră şi el aplecă puţin capul. Fu depăşit şi Mihai vîrî mapa pe sub cămaşă. Dădu şi el faza mare şi citi numărul din spate al automobilului care acum nu se mai grăbea. Un beculeţ alb se aprinse la bord şi Mihai se întinse şi deschise portiera din dreapta sa. Ţinea volanul cu o mînă în timp ce se strecura pe canapea. Împinse portiera şi, înainte de a sări, apăsă pe un buton de lîngă torpedo. Se rostogoli pe iarba înaltă şi rămase ghemuit acolo. Auzi o bubuitură înfundată şi un puternic zgomot de fierărie. Apoi izbucni o jerbă de flăcări. Autoturismul din care sărise părăsise şoseaua proiectat parcă de un suflu puternic, se prăvălise pe taluzul înclinat şi, proptindu-se de un copac, luase foc. Luminile automobilului care îl depăşise nu se mai vedeau. Pieriseră înghiţite în noapte. Mihai se ridică. Nu, nu păţise nimic. Doar umărul stîng îl durea puţin. „Un accident tip Krugenn", găsi putere să mai glumească Mihai...

Farurile măturau şoseaua şi automobilul se opri la locul unde ardea încă ceea ce fusese un autoturism înainte. Coborîră trei

bărbaţi şi Mihai alergă spre ei.

— Uff, făcu Baraban, ai scăpat, Mihai?

— Nu, n-am scăpat, răspunse Mihai serios şi Baraban îi dădu un ghiont.

— Să te ia naiba, termină cu prostiile. Mihai se apropie de autoturismul Securităţii şi puse în funcţiune aparatul de emisie-recepţie.

— Sînt zece, sînt zece, către toţi, către toţi... 313, 8, 40... Trec pe recepţie! Se încrucişau răspunsurile la apel. Recepţionară corect. Sosi şi salvarea, apoi o „Dacia 1300" a miliţiei. Baraban discută puţin cu unul dintre ofiţeri şi, făcindu-i semn lui Mihai să rămînă acolo unde era, se urcă şi el şi autoturismul porni în urma salvării. Lăsă ambulanţa să meargă înainte, iar autoturismul făcu la dreapta pe un drum de ţară cu hîrtoape. Opri şi Baraban îl îndemnă pe Mihai să coboare.

— Unde ne aflăm? întrebă el.

— Aproape de Albele. E un loc de pescuit formidabil... Şi o pădure cu vînat... Iepuri, fazani, căprioare...

— Să venim şi noi odată, spuse Mihai.

— Nu-i voie, se amestecă în discuţie şoferul. Aici e rezervaţie... Numai oficial, şi nu mereu. De pescuit, se poate...

— Şi tu de unde ştii? îl întrebă Mihai.

— Păi, sînt de pe-aici... Dacă permiteţi, am putea să ne repezim pînă la ai mei... Mai are moşu ceva vin. Şi peşte trebuie să aibă; cred că a băgat vîrşa ieri noapte. Dar de... nu se poate.

— Sigur că nu se poate, îi risipi Baraban orice speranţă şi şoferul înghiţi în sec.

— Mai aşteptăm mult? întrebă Mihai depărtîndu-se de automobil şi aşezîndu-se pe un petic de iarbă, dincolo de marginea drumului.

— O să ni se comunice prin radio, spuse Baraban luînd loc lîngă Mihai.

Departe, dinspre baltă, venea orăcăit de broaşte care se certau cu luna; Mihai rupsese un fir de iarbă şi îl sfărîma între dinţi. Avea un gust şi un parfum nedefinit.

— A patra oară, spuse Mihai răsturnîndu-se pe spate, cu mîinile sub cap.

— Ce, a patra oară?

— De cînd plec din lumea celor vii, zise Mihai încet privind clipătul stelelor reci şi îndepărtate... Ce mai, eu am ucis moartea...

— Prostii, spuse Baraban şi lui Mihai îi păru rău că Baraban nu-l înţelege.

— Să-ţi arăt mapa, spuse Mihai, întorcîndu-se spre Baraban. Tot avem timp, o să te distrezi... Se ridică scuturîndu-se şi se duse spre autoturism. Pusese dosarul sub roata de rezervă. Mai practic, şoferul se lungise pe canapea şi sforăia uşor. Mihai căută dar mîna sa dădu de ceva fărîmicios şi aprinse becul din plafon. Dosarul dispăruse. Îl chemă şi pe Baraban şi amîndoi priviră stupefiaţi grămăjoara aceea carbonizată. Asta era tot ce mai rămăsese din dosarul pe care îl găsise la kilometrul patruzeci. Înţelese ce era cu mirosul acela puţin amărui care îl simţise cînd scosese dosarul din punga de plastic. Dosarul fusese conservat dar, în contact cu aerul, se pulverizase... Pilitis îşi luase toate măsurile în cazul în care autoturismul nu ar fi luat foc. Aparatul de emisie-recepţie bîzîia uşor; se întretăiau apeluri...

Mercedesul gri fu oprit de o patrulă a circulaţiei chiar la intrarea în Alexandria. Bărbatul de la volan întrebă despre ce este vorba. Întinse actele, în timp ce un miliţian controla autoturismul de jur împrejur. Şoferul coborîse şi fuma nepăsător!

— Vă mulţumim, spuse ofiţerul înapoindu-i actele... Am fost anunţaţi că spre Drăgăneşti a avut loc un accident de maşină... Din spate venea un camion şi unul din miliţieni îl opri.

— Grav? se interesă şoferul Mercedesului.

— Se pare că da, spuse ofiţerul, nu cunosc amănuntele...

— Ca să vezi, spuse şoferul Mercedesului, viteza, asta trebuie să fie. Şi alcoolul, mai adăugă el. Cît aveţi ora?

Ofiţerul se uită la ceas.

— Unsprezece şi zece...

— Cum trece timpul. Numai nevasta asta m-a pus pe drumuri

să-i duc lui taică-său nişte medicamente... Şi trebuie să mă mai şi întorc la Bucureşti... Am pierdut o noapte...

După ce Mercedesul intră în oraş, dădură drumul şi autocamionului. Ofiţerul care cercetase actele deschise emiţătorul receptor şi comunică:

— Aici doisprezece... Totul este în regulă... Trec pe recepţie!

...Mercedesul încetini cînd ajunse la locul accidentului. O maşină a miliţiei staţiona cu farurile aprinse. Pe şosea fuseseră trasate cu cretă linii şi un subofiţer făcu semn Mercedesului să ocolească mai pe dreapta.

— Ce s-a întîmplat? întrebă şoferul.

— Un accident, răspunse laconic subofiţerul.

— Grav?

— L-au scos carbonizat.

— Întâmplarea, mai spuse şoferul Mercedesului şi demară. Deschise aparatul de radio şi din difuzor se auzi vocea crainicului: „Lucrările de pe şantierul Porţile de Fier au intrat în faza finală..." Răsuci butonul, o muzică veselă se revărsă dintr-o dată. Motorul torcea liniştit, şi omul de la volan părea împăcat cu sine. Scoase braţul afară. Curentul de aer îl răcorea. Acul kilometrajului rămăsese liniştit în dreptul cifrei nouăzeci. De parbriz şi de geamul farurilor se loveau insecte îmbătate de izvorul acesta de lumină. Pe bancheta din spate se odihnea mapa cu aparatul de fotografiat pe care Mihai îl lăsase la kilometrul patruzeci.

În aceeaşi seară, Luţa, după ce aşteptase ca proprietarii din curte, să adoarmă, se strecură în stradă şi, cu paşi mărunţi, se îndreptă spre staţia de tramvai. Locuia pe această străduţă din Ferentari de un an de zile. Proprietarii, doi bătrîni pensionari, îi închiriaseră una din cele trei camere cît avea casa veche de paiantă. Camera în care locuia Luţa avea uşa spre curte; vara soarele îi intra în casă, iarna zăpada îi troienea uşa. Îşi plătea regulat chiria, şaizeci de lei, cît se înţelesese la început cu proprietarii. Pleca dis-de-dimineaţă la lucru şi se înapoia după

masă. Tăcută, fără s-o simtă cei doi bătrîni. Vorbea puţin, nu lega prietenii prin vecini, nu se împrumuta de la nimeni.

— Asta parcă-i mută, măi nevastă, îl auzise pe bătrîn într-o zi spunîndu-i soţiei, care îl repezise cu voce şuierătoare:

— Tacă-ţi gura, muiereeo, şi lasă femeia în pace. Şi bătrânul tăcuse tîrşiindu-şi papucii pînă la pompa de sub zarzăr.

Dacă ar fi văzut-o plecînd seara şi încă la ora asta, bătrînul ar fi avut, fără îndoială, prilej de comentarii deloc măgulitoare la adresa ei. Luţa avea în jur de cincizeci de ani, se îmbrăca îngrijit şi. îi plăcea să meargă la cinematograf. Dacă bătrînul ar fi ştiut că Luţa citeşte romane vechi franţuzeşti pînă seara tîrziu şi-ar fi făcut cruce şi-ar fi umplut strada că Luţa e nebună de legat. La institut, unde fusese angajată de vreo zece luni de zile, îşi cîştigase aprecierea tuturor. Îşi făcea treaba repede, cu o grabă de invidiat, şi nu vorbea decît atunci cînd era întrebată. Portarul institutului Încercase să-i facă ochi dulci, dar Luţa se făcuse că nu bagă de seamă. Iar cînd, într-o zi, o tratase cu bomboane şi o ciupise în glumă (zicea el), Luţa îl repezise şi-i spusese că-i bătrîn şi-i arde de prostii.

— Păi nu sîntem făcuţi din prostii, coană Luţo, şi eu şi matale? îi explicase portarul dar Luţa plecase fără să-i răspundă...

...Acum, aşteptînd tramvaiul, începuse să-şi piardă răbdarea. Sucea în mînă geanta veche de piele şi se uita în lungul liniei, doar va zări luminile afurisitului de tramvai. Sosi tîrziu şi Luţa se urcă la a-ntîia. Somnoroasă, taxatoarea îi dădu bilet apoi îşi propti capul în piept şi începu să moţăie mai departe. Luţa coborî la „Izvor" şi de acolo o luă cu paşi grăbiţi spre Cişmigiu...

În parc era răcoare şi linişte, apa lacului vălurea uşor şi luminile ce se reflectau în ea se clătinau ca bete. La „Buturugă[41] închisese, dar pe Luţa nu o interesa asta. Străbătu parcul şi se aşeză pe o bancă la capătul parcului, aproape de ieşirea spre Ştirbei Vodă. Nu aşteptă mult şi lîngă ea se aşeză un bărbat cu ochelari fumurii şi mustaţă, care o întrebă în şoaptă:

— Aţi adus, doamnă Suciu?

— Da, spuse femeia deschizîndu-şi geanta şi scoţînd un obiect

înfăşurat într-un capăt de cîrpă neagră. Am adus, continuă ea, dar va trebui să vă ţineţi de cuvînt. M-am săturat să fac pe femeia de serviciu şi să locuiesc într-o cocină lipsită de cel mai elementar confort.

— Liniştiţi-vă, spuse necunoscutul, punîndu-i mîna pe braţ. Avea o mînă rece şi lipicioasă şi Luţa îşi trase braţul. O dezgusta atingerea aceasta de reptilă.

— Transpir la mîini, nu-i vina mea, se scuză necunoscutul... Nu puteţi încă pleca de la institut, continuă el mai mult poruncitor decît explicativ. Lăsaţi să mai treacă un timp, altfel bate la ochi... E mai bine aşa. Şi, în afară de asta, ne ţineţi la curent cu tot ce se întîmplă, mai adăugă necunoscutul cu un ultim argument.

— Bine, spuse docil Luţa şi se ridică de pe bancă. Necunoscutul o lăsă să plece şi, cînd paşii femeii se pierdură pe alee, se ridică şi el. Ieşi din parc, şi după ce se uită înapoi îşi scoase ochelarii şi îşi dezlipi mustaţa. Pălăria uşoară din pînză o mototoli şi o vîrî într-unul din buzunarele hainei. Ajunse în dreptul Mercedesului parcat pe o stradă laterală. Se urcă şi porni după ce vîrî în mapa de sub banchetă pachetul pe care îl primise de la Luţa. Opri pe strada Sofia şi luînd mapa cu el, coborî. Încuie portierele şi plecă. În strada Dorobanţi, aşteptă cîtva timp şi cînd trecu primul taxi liber, îi făcu semn să oprească. Dădu o adresă şoferului şi, răsuflînd uşurat, întinse picioarele. Avusese o zi grea şi era obosit.

30

Se aflau toţi în cabinetul colonelului: Mihai, Baraban şi Arghir.

— Am avut dreptate, tovarăşe colonel, spuse Mihai. Arghir, nu spuse nici da, nici nu. Îşi înăbuşi cu dosul palmei un căscat, după care se lăsă pe spătarul scaunului. Baraban îşi aprinse o nouă ţigară. Nu-l întrebă pe Mihai de ce avusese dreptate, ci constată numai:

— E două şi cinci.

— Păcat de maşină, spuse Mihai dar Arghir balansa palma,

adică: „dă-o naibii, bine că a ieşit aşa“. Erau obosiţi, nu mai aşteptau decît developarea clişeelor şi copierea lor. De afară, noaptea îi privea, curioasă şi ea, pe aceşti oameni fără somn. Într-un colţ, deasupra fişetului, ventilatorul bîzîia monoton rotindu-se mereu ca o jucărie. Mihai îşi înăbuşi, decent, un nou căscat. Apoi căscă Baraban şi îi urmă Arghir. Timpul trecea greu. Aşteptau să fie developat filmul... Şi cînd li se aduseră copiile, puţin umede, se înghesuiră toţi trei în jurul lor. Bărbatul din Mercedesul gri îi privea de la volanul maşinii sale în cele mai felurite chipuri. Niciunul nu spuse nimic. Se lăsase o linişte grea încît li se auzea şi răsuflarea. Omul din fotografie, cel care luase fotocopiile de la kilometrul patruzeci, specialistul în accidente prin radio, nu era altul decît Onisie. Tăcutul şi insignifiantul inginer Onisie, colegul fostului inginer şef Marin.

Baraban privea la Mihai, Mihai la Baraban şi Arghir la amîndoi. Baraban se depărtă puţin de birou şi se lovi uşor cu palma peste frunte.

— Dă mai tare, îl sfătui Mihai şi peste faţa obosită a lui Arghir flutură un zhnbet.

— De cînd morţii au dreptul la cuvînt? se întoarse Baraban spre Mihai bine dispus şi el. Tu să taci, decedatule, mai adăugă Baraban, şi toţi trei începură să rîdă...

— Din păcate, maiorul Mihai Dragu va trebui să lipsească din actul final, spuse Arghir... Ei, ce ai de gînd? i se adresă lui Mihai.

— Am să merg la părinţi, nu i-am mai văzut de mult...

Arghir îl privi cîtva timp în tăcere şi îi spuse tîrziu, încet, cu părere de rău:

— Regret, dar nu se poate... Cel puţin acum nu, adăuga el. Şi Mihai clătină din cap.

— Am înţeles, tovarăşe colonel...

— Pe Poenaru o să-l lămurim noi, într-un fel, o să vedem cum... Iar tu, Mihai, îi spuse colonelul părinteşte parcă, ai să te recreezi undeva, într-un colţ de ţară, ai să pescuieşti, să citeşti şi să te gîndeşti cum să mai ucizi moartea, încă o dată, dacă va mai fi nevoie...

— Cînd va trebui să plec?

— Chiar acum, spuse Arghir. Totul e aranjat; maşina te aşteaptă jos... Noi mai rămînem să ne războim cu agenţii lui Pilitis... O să fim atenţi să nu se încaiere cu cei ai lui Krugenn. Doi morţi sînt de-ajuns...

— Trei, spuse Baraban arătînd spre Mihai. Dar Arghir nu răspunse la glumă. Începuseră să-l împresoare alte griji: Luţa trebuia îndepărtată discret, cît mai firesc, din preajma birourilor unde se lucra la invenţia profesorului Poenaru; apoi urma arestarea lui Onisie, a agenţilor lui şi a celor ai lui Pilitis. Dar nu mai înainte ca fotocopiile schiţelor false să ajungă în străinătate, la cei care le rîvneau atît de mult: Krugenn şi Pilitis.

31

Liniştea îl copleşea, iar pescuitul şi plimbările pînă la istovire erau departe de a putea înlocui activitatea cu care fusese deprins în ani şi ani. Îi lipsea această activitate, avea permanent senzaţia că nimic nu i-o putea înlocui.

Trecu august şi zilele începură să se răcească. Apoi se porniră ploile, mărunte şi sîcîitoare; zilele deveniră cenuşii, uniforme, parcă gemene între ele, şi Mihai îşi pierdu răbdarea. Nu i se comunicase nimic. Şi ar fi vrut să ştie dacă ideea aceea fantezistă pe care o mărturisise colonelului Arghir la plecare se confirmase, sau, pur şi simplu, rămăsese o idee fantezistă ca într-un roman scris de cineva care habar nu are cum se petrec lucrurile în realitate.

Tocmai pe la mijlocul lui octombrie se pomeni cu şoferul colonelului Arghir. Colonelul îl chema urgent şi Mihai, în timp ce se îmbrăca, spuse şoferului:

— Păcat, măi Mituş, de-abia începusem să mă învăţ cu lenea.

— Asta s-o spuneţi altuia, tovarăşe maior, că eu nu vă cred... Doar vă cunosc din cincizeci şi şapte...

Arghir îl primi ca şi cum de-abia s-ar fi despărţit de el de o zi

numai. Şuiera uşor şi Mihai pricepu că avea numai veşti bune şi că „exilul" său luase sfîrşit...

— Dragă Mihai, de data asta i-am înfundat rău de tot. Mihai făcu ochii mari şi aşteptă. Arghir nu era deloc darnic în aprecieri la adresa rezultatelor muncii, aşa că acest „i-am înfundat rău de tot" însemna că se realizase ceva care întrecea aşteptările... — Fantezia ta, nu a fost chiar fantezie... Îţi aminteşti de Pilitis şi John, de Krugenn, de: cele două agenturi, de rivalitatea dintre ele? Întrebarea i se păru lui Mihai cam de prisos. Şi se şi înciudă puţin. Doar cine naiba făcuse cunoştinţă cu ei?

— Cred că da, răspunse Mihai voit ironic, dar Arghir nu observă sau nu voi să observe ironia.

— Krugenn, Krugenn trăgea sforile. El conducea ambele agenturi... Aranjase cu altcineva din afara ţării sale să-i facă rost de schiţele invenţiei profesorului Poenaru. Dacă le-ar fi predat pe cele obţinute prin agentură... să-i zic aşa... naţională, Globi ar fi aflat şi... ce să-ţi mai spun... Aşa că a condus şi agentura cealaltă... Era acoperit pînă peste urechi...

— Şi Globi, Globi ştie de jocul dublu al lui Krugenn?

— Habar nu are... Dar s-ar putea să afle.

Mihai rămase o clipă pe gînduri şi apoi sări de pe scaun.

— Nici n-o să afle Globi.

Arghir îl privi liniştit şi ii făcu semn să se aşeze pe fotoliu.

— Bănuiesc ce-ţi mai trece prin minte, maiorule, dar nu ştiu dacă se poate asta.

— De ce nu, tovarăşe colonel? Să-i comunicăm stimabilului domn Krugenn. că ştim totul... vă imaginaţi, nu?

— închipuieţi că îmi imaginez, dar cine să-i aducă la cunoştinţă? N-ai vrea ca tu să fii acela?

— De ce nu? şi în ochii lui Mihai Dragu luciră luminiţe maliţioase. Ce-o să facă atunci cînd îl va revedea pe inginerul Andrei Milcovan, pe decedatul inginer adică?... Uf, făcu Mihai, numai după o clipă aducîndu-şi parcă aminte de ceva, numai un singur lucru mă împiedică: Marta, povara aceasta...

— Serios, chiar aşa de nesuferită ţi-e povestea asta? Ai s-o vezi

şi pe Herta, altă povară...

— Herta, Herta este altceva, tovarăşe colonel, nu uitaţi că în afacerea „Baxer", am studiat un dosar şi... Deodată Mihai se opri şi spuse mai tare decît ar fi trebuit: mi-am amintit de două lucruri, tovarăşe colonel. Scrisul acela de pe biletul trimis gazdei avocatului Laurenţiu ca să-i ia geamantanul este al lui Onisie... L-am zărit pe colţul unei adrese pe care institutul o trimisese întreprinderii „Metalul"... Dacă îmi aminteam atunci...

— Bun, şi al doilea lucru? îl întrebă Arghir amuzat de exuberanţa lui Mihai.

— Tot de bilet este vorba... Cel pe care l-am primit eu la hotel prin care eram prevenit să rup relaţiile cu Marta... Era scris de...

— Ştiu, nu e nevoie să-mi spui, doar şi eu am privit în dosarul acela. Şi nu o dată... Şi chiar ai vrea să-l mai vezi pe Krugenn? reveni colonelul la discuţia de mai înainte.

— Tare mult, tovarăşe colonel...

— Poate că ai să-l reîntâlneşti fără să fie nevoie să te deplasezi la el. Nu ţi-ar face plăcere să-l ai ca oaspete?

— De ce nu, spuse Mihai mai puţin entuziasmat. Numai că va fi foarte greu să-l decidem să ne viziteze ţara. Vom încerca totuşi...

— Ei, Mihai, făcu Arghir şi el bine dispus, atîta încredere ai tu în... folclorul nostru? Doar ştii cîţi turişti vin atraşi de frumuseţea lui. Şi unii, atraşi mai ales de alte frumuseţi, sublinie cu înţeles colonelul.